PHILIP k.
DICK
cele trei stigmate
ale lui palmer eldritch
NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

Philip K. Dick s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinţii săi au divorţat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat iniţiala K.) şi s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul şi a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction şi în 1952 i-a apărut în revista Planet Stories prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor şi mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 şi 1970, a scris în medie două romane pe an şi peste o sută de povestiri editate în reviste ca Galaxy, Amazing, Fantasy and Science Fiction şi Worlds of If. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situaţie financiară lipsită de griji.

Mare parte a ficţiunilor sale se desfăşoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism şi taoism, dar s-a folosit în acelaşi timp şi de elementele clasice ale genului – roboţi, nave spaţiale, extratereştri, precum şi de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF şi de colegii de breaslă, deşi n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein şi Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul Omul din castelul înalt (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru Flow My Tears, The Policeman Said, Premiul British SF în 1979 pentru Substanţa M (Editura Nemira, 2007) şi Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru VALIS.

În memoria sa, în 1983 a fost înfiinţat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima

dată în SUA în paperback (iniţiatorul premiului, Thomas M. Disch, a dorit să-l onoreze pe Dick care şi-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society şi se acordă anual, în luna martie, la Convenţia Norwescon.

PHILIP K. DICK

cele trei stigmate ale lui palmer eldritch

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză
Mircea Ștefancu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DICK, PHILIP K.
Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch / Philip K. Dick ; trad.: Mircea Ștefancu. - Ed. a 3-a - Bucureşti: Nemira & Co, 2014
ISBN print: 978-606-579-841-0
ISBN epub: 978-606-758-327-4
ISBN mobi: 978-606-758-328-1

I. Ștefancu, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Philip K. Dick
THE THREE STIGMATA OF PALMER ELDRITCH
Copyright © 1964, Philip K. Dick
Copyright renewed © 1992, Laura Coelho, Christopher Dick and Isa Hackett
All rights reserved.

© Nemira, 1996, 2006, 2014
Coperta: Cristian FLORESCU
Lector: Mihaela NICOLAE
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
Note

De fapt, iată ce vreau să spun: trebuie să ții cont că nu suntem decât țărână. Să recunoaștem că nu prea avem pe ce ne bizui și n-ar trebui să uităm asta. Iar dacă stai să te gândești – la faptul că e un fel de început prost, adică –, nu o ducem chiar atât de rău. Așa că eu, personal, am încredințarea că până și în situația mizerabilă în care ne aflăm, tot ne putem descurca. Mă-nțelegi?

Extras dintr-o circulară audio
distribuită consultanților pre-
Modă de la P.P. Layouts, Inc.,
dictată de Leo Bulero imediat
după întoarcerea sa de pe Marte.

1

Cu o nefirească durere de cap, Barney Mayerson se trezi într-un dormitor necunoscut, dintr-un bloc de locuințe necunoscut. Alături de el, cu plapuma trasă până la umerii goi, netezi, dormea, respirând ușor pe gură, o fată necunoscută, cu o claie de păr alb ca bumbacul.

Pun pariu că am întârziat la lucru, își zise el; se strecură afară din așternut și se ridică nesigur în picioare, cu ochii închiși, abia stăpânindu-și greața. După câte știa, îl despărțeau de birou câteva ore bune de mers cu mașina; poate că nici măcar nu se afla în Statele Unite. Oricum, pe Pământ se afla; gravitația care-l făcea să se clatine era cea familiară, normală.

Iar dincolo, în camera cealaltă, alături de canapea, o valijoară cunoscută, a doctorului Smile, psihiatrul lui.

Cu picioarele goale, trecu lipăind în sufragerie și se așeză lângă micuța valiză; o deschise, apăsă pe câteva butoane și-l aprinse pe doctorul Smile. Contoarele se porniră să afișeze tot felul de date, iar mașinăria începu să zumzăie.

– Unde sunt? o întrebă Barney. Și la ce depărtare de New York mă aflu?

Asta era problema principală. Observă acum un ceas atârnat pe peretele din bucătărie; era ora 7.30 a.m. Deloc târziu.

Mecanismul, extensia portabilă a doctorului Smile, conectat prin microrelee la computerul propriu-zis, aflat în subsolul clădirii de pe Renown, 33, din New York, unde-și avea Barney apartamentul, exclamă cu glas spart:

– A, domnul Bayerson!

– Mayerson, îl corectă Barney, netezindu-și părul cu degete tremurate. Ce-ți amintești în legătură cu noaptea trecută?

Descoperi acum cu dezgust sticle pe jumătate golite de whisky, de apă minerală și bitter, lămâi și tăvițe pentru cuburi de gheață, îngrămădite pe bufetul din bucătărie.

– Cine-i fata?

Doctorul Smile răspunse:

– Fata din pat este domnișoara Rondinella Fugate. Roni, după cum te-a rugat să-i spui.

Suna vag cunoscut și, oarecum ciudat, în strânsă legătură cu slujba lui.

– Ascultă, se adresă el valijoarei, dar chiar atunci fata din dormitor începu să se miște.

Imediat, îl făcu să tacă pe doctorul Smile și se ridică în picioare, simțindu-se mic și stânjenit, așa cum se găsea, numai în chiloți.

– Te-ai sculat? întrebă fata, somnoroasă.

Sări din pat și se postă în fața lui; destul de drăguță, hotărî el, cu ochi mari, încântători.

– Cât e ceasul? Ai pus de cafea? întrebă ea.

Cu pas apăsat, se duse în bucătărie și aprinse aragazul; lichidul din ibric începu să se încălzească. Auzi trântindu-se o ușă; ea intrase în baie. Apa curgea. Roni își făcea duș.

Întors în sufragerie, îl deschise iar pe doctorul Smile.

– Ce legătură are ea cu P.P. Layouts? întrebă.

– Domnișoara Fugate este noua ta asistentă; a sosit ieri din China Populară, unde a lucrat pentru P.P. Layouts, pe postul de consultant pre-Modă pentru regiunea respectivă. Oricum, domnișoara Fugate, deși talentată, este complet lipsită de experiență, și domnul Bulero a hotărât că o scurtă perioadă ca asistentă a ta – aș spune „sub tine", dar s-ar putea interpreta greșit, dat fiind...

– Minunat! exclamă Barney.

Trecu în dormitor, își găsi hainele – depuse, fără îndoială că de el însuși, într-un morman, direct pe dușumea – și începu să se îmbrace cu grijă; se simțea la fel de îngrozitor și tot mai trebuia să facă efortul de a nu ceda senzației acute de vomă.

– E-n regulă, i se adresă doctorului Smile când reveni în sufragerie, încheindu-se la cămașă. Îmi aduc aminte de nota de vineri despre domnișoara Fugate. Este neîntrecută în talent. A dat-o-n bară cu panoul ăla pictat, dedicat Războiului Civil din Statele Unite... Dacă-ți poți imagina, a crezut c-o să fie un mare succes în China Populară.

Izbucni în râs.

Ușa de la baie se întredeschise pentru o clipă; o zări pe Roni trecându-și prosopul peste pielea roz și curată, parcă din cauciuc.

– M-ai strigat, dragă?

– Nu, răspunse el. Vorbeam cu doctorul meu.

– Oricine mai greșește, glumi sec doctorul Smile.

Barney spuse:

– Cum de ne-am... Ea și cu mine?... arătă el spre baie. Într-un timp atât de scurt?

– Chimie, zise doctorul Smile.

– Haide-haide.

– Ei bine, sunteți amândoi precogi. Ați prevăzut că veți sfârși prin a vă cupla, că vă veți implica erotic. Așa că ați decis amândoi, după câteva pahare, că nu mai aveți ce aștepta? Viața-i scurtă, arta-i...

Valijoara amuți fiindcă Roni Fugate apăruse din baie, goală, ca să treacă pe dinaintea ei și a lui Barney, înapoi spre dormitor. Avea un trup drept, subțire, o ținută cu adevărat superbă, observă Barney, și sâni mici, ridicați, cu sfârcurile nu mai mari decât două boabe asortate de mazăre roz. Sau, mai bine, perle roz asortate, se corectă el.

Roni Fugate spuse:

– Am vrut să te întreb aseară... De ce consulți un psihiatru? Și, Doamne, îl mai și cari pretutindeni după tine; nu l-ai lăsat nicio clipă... L-ai ținut deschis exact până când...

Ridică o sprânceană și-l privi cercetător.

– Bine că măcar atunci l-am închis, sublinie Barney.

– Mă găsești drăguță?

Înălțându-se deodată pe vârfuri, ea se întinse, își ridică bărbia în sus, apoi, spre amuzamentul lui, începu să execute o serie de exerciții rapide, aruncându-se de colo-colo și țopăind, făcând să-i salte sânii mici.

– Sigur că da, murmură el transpus.

– M-aș face de o tonă, gâfâi Roni Fugate, dacă nu aș practica în fiecare dimineață exercițiile astea, numite Aripa Armată a Națiunilor Unite. N-ai vrea să te duci și tu să torni cafeaua, dragule?

Barney zise:

– Ești într-adevăr noua mea asistentă la P.P. Layouts?

– Da, desigur; vrei să spui că nu-ți mai amintești? Dar cred că ești și tu ca mai toți precogii cu adevărat barosani: vezi atât de bine în viitor, încât nu mai păstrezi decât o imagine vagă asupra trecutului. Ce anume-ți aduci aminte despre noaptea trecută?

Se opri din exerciții, să-și tragă sufletul.

– A, zise el vag, cred că totul.

– Ascultă, singurul motiv pentru care cineva ar căra după sine un psihiatru este primirea înștiințării de încorporare. Corect?

După o pauză, el dădu din cap. De lucrul acela *chiar* că își amintea. Plicul cu aspect familiar, lung, de culoare albastru-verzui sosise cu o săptămână în urmă; miercurea următoare își ducea mentalul la Spitalul Militar al Națiunilor Unite, din Bronx.

– A fost de ajutor? Te-a...

Arătă cu mâna spre valijoară.

– ...Îmbolnăvit destul?

Întorcându-se către prelungirea portabilă a doctorului Smile, Barney întrebă:

– M-ai?

Valijoară răspunse:

– Din nefericire, ești încă destul de viabil, domnule Mayerson; poți face față unui stres de zece Freud. Îmi pare rău. Dar mai ai câteva zile la dispoziție, abia am început.

Intrând în dormitor, Roni Fugate își culese de pe jos chiloții și îi trase pe ea.

– Ia gândește-te, zise fata. Dacă ești încorporat, domnule Mayerson, și ești trimis în colonii... poate mă aleg eu cu slujba ta.

Zâmbi, arătându-și dinții netezi, superbi. Era o perspectivă sumbră. Iar însușirile lui de precog nu-i ajutau la nimic; rezultatul atârna frumos, în echilibru perfect, pe talgerele devenirii tip cauză-efect.

– N-ai cum să te descurci cu slujba mea, zise el. Tu n-ai scos-o la capăt nici în China Populară, și acolo-i o situație relativ simplă sub aspectul mânuirii preelementelor.

Dar într-o zi avea să reușească; prevedea asta fără nicio greutate. Era tânără și talentată; tot ce-i lipsea pentru a-l egala – el fiind cel mai bun în materie – erau câțiva ani de experiență. Se trezi cu totul, redevenind conștient de situația în care se afla. Putea foarte bine să fie încorporat și, chiar dacă nu va fi, Roni Fugate putea foarte bine să-i sufle slujba lui cea râvnită, o slujbă la care ajunsese în etape parcurse încetul cu încetul mai bine de treizeci de ani.

Stranie soluție la o asemenea situație îngrozitoare, culcatul ăsta cu ea; se întrebă cum de ajunsese la o astfel de rezolvare.

Aplecându-se asupra valijoarei, i se adresă încetișor doctorului Smile:

– Aș vrea să-mi spui ce naiba e cu toată grozăvia asta, de m-am hotărât să...

– Îți pot răspunde eu, strigă Roni Fugate din dormitor. Purta acum un jerseu cam strâmt, verde-deschis, pe care și-l încheia în fața măsuței de toaletă.

– M-ai informat aseară, după cel de-al cincilea pahar de whisky cu sifon. Ai zis...

Se opri, cu ochii scânteind.

– Este neelegant. Ai spus așa: „Dacă le-o poți trage, dă-te la ele!“ Numai că verbul pe care l-ai folosit tu, îmi pare rău că trebuie s-o spun, nu a fost „a te da la“...

– Hm! făcu Barney și se duse în bucătărie să-și toarne o cafea.

Oricum, nu se găsea prea departe de New York; dacă domnișoara Fugate îi era colegă la P.P. Layouts, atunci se afla, evident, la o distanță care permitea naveta până la birou. Puteau merge împreună. Încântător! Se întrebă dacă patronul, Leo Bulero, ar fi de acord cu așa ceva, în cazul în care ar afla. Exista vreo politică oficială a companiei în legătură cu culcatul împreună al angajaților? În legătură cu mai toate celelalte, exista... Deși el nu pricepea cum un om care-și petrecea tot timpul pe plajele Antarcticii sau prin clinicile germane pentru tratamente „E“ găsea vreme să născocească dogme

pentru orice.

Într-o zi, își spuse el, am să trăiesc la fel ca Leo Bulero; în loc să fiu legat de New York City, într-o zăpușeală de 180...

Sub tălpi începu să se simtă o vibrație; dușumeaua trepida. Sistemul de răcire al clădirii fusese pus în funcțiune. Ziua începuse.

Dincolo de fereastra bucătăriei, soarele torid, ostil, se profila în spatele celorlalte blocuri de locuințe; închise ochii din cauza luminii. Avea să fie iarăși o zi caniculară, e-n regulă, probabil până pe la vreo 20 de grade Wagner. Nu era nevoie să fii precog pentru a prevedea asta.

În blocul de locuințe cu număr deprimant de mare, 492, dinspre capătul bulevardului Marilyn Monroe, din New Jersey, Richard Hnatt își lua indiferent micul dejun și, în același timp, cu ceva mai mult decât indiferență, își arunca privirile peste buletinele meteo ale zilei precedente, din homeoziare.

Ghețarul-plutitor, supranumit Moș Chelie, se retrăsese cu 4,62 unități Grable în timpul ultimelor douăzeci și patru de ore, iar temperatura la amiază, în New York, o depășise pe cea a zilei precedente cu 1,46 grade Wagner. În afară de asta, pe măsură ce oceanul se evapora, umiditatea crescuse cu 1,6 unități Selkirk. Prin urmare, se făcea mai cald și mai umed; marea procesiune a naturii o pornise cu zgomot mare, dar încotro? Hnatt dădu la o parte ziarele și luă corespondența primită înainte de apariția zorilor – trecuse ceva timp de când se retrăsese poștașul din lumina orelor dimineții.

Prima notă de plată care îi atrase atenția fu escrocheria cu aerul condiționat al apartamentului, plătit în avans; era dator la blocul 492 exact zece pielicele și jumătate pentru luna trecută, cu trei sferturi de pielicică mai mult decât în aprilie. Într-o bună zi, își spuse el, va fi atât de cald încât *nimic* nu va mai putea face ca locul ăsta să nu se topească; își aduse aminte de ziua în care discurile LP din colecția lui se sudaseră laolaltă, transformându-se într-un morman diform, din cauza unei scurte defecțiuni a sistemului de răcire al clădirii. Acum avea benzi din oxid de fier; nu se mai topeau. Și cu acea ocazie, toți papagalii și toate păsărelele venusiene din clădire picaseră moarte. Iar țestoasa vecinului fiersese pe uscat. Desigur,

totul se întâmplase în timpul zilei, când locatarii – bărbații, cel puțin – erau la lucru. Oricum, nevestele se îngrămădiseră la nivelul cel mai de jos al subsolurilor, gândind (își amintea că așa îi spusese Emily) că avea să bată ceasul de pe urmă. Și nu peste un secol, ci *acum.* Previziunile celor de la Universitatea Tehnică din California fuseseră greșite... Numai că, de bună seamă, nu fuseseră; nu se produsese decât o pană de curent, provocată de cei de la întreținere, din New York. Roboții de serviciu își făcuseră imediat apariția și reparaseră defecțiunea.

În sufragerie, soția lui, îmbrăcată într-o bluză albastră, picta cu mare grijă o piesă din ceramică nearsă; vârful limbii îi ieșea printre dinți și ochii îi străluceau... Pensula se deplasa cu precizie și Richard Hnatt putea deja să vadă că urma să iasă ceva reușit. Privind-o pe Emily la lucru, își aminti de treaba pe care o avea de făcut astăzi: una care nu-i stârnea defel entuziasmul.

Spuse rugător:

– Probabil ar trebui să mai așteptăm puțin, înainte de a-l aborda.

Fără să se uite la el, Emily răspunse:

– N-o să-i putem niciodată prezenta mostre mai bune decât cele de acum.

– Și dacă spune „nu"?

– Mergem înainte. Ce-ai vrea, să renunțăm numai pentru că individul care mi-a fost cândva soț nu poate să prevadă – sau nu vrea – succesul de piață pe care-l vor avea, până la urmă, piesele astea?

Richard Hnatt zise:

– Tu îl cunoști; eu nu. Nu-i răzbunător, nu-i așa? N-o să ne poarte pică?

Și, oare, de ce le-ar purta pică fostul soț al lui Emily? Nu-i făcuse nimeni nimic; numai să nu i se fi pus pata – cel puțin asta înțelegea Hnatt din povestea Emily.

Era ciudat să audă întruna despre Barney Mayerson și să nu-l întâlnească niciodată, să nu aibă niciun contact direct cu el. Astăzi urma să pună capăt situației, pentru că avea fixată o întrevedere cu Mayerson la ora 9.00 dimineața, în biroul acestuia de la P.P. Layouts. Mayerson, desigur, îi va strânge mâna întinsă; poate că va arunca o privire rapidă peste piesele din ceramică și va refuza pe loc. Nu, va spune el, P.P. Layouts nu este interesat să miniaturizeze așa ceva. Ai încredere în însușirile mele precogice, în talentul și cunoștințele mele de marketing pre-Modă. Și... Afară cu Richard Hnatt, cu colecția de vase sub braț, fără niciun alt loc unde să se ducă.

Uitându-se pe fereastră, observă cu dezgust că se făcuse deja prea cald pentru puterea de suportabilitate a unui om; pârâiașele de pe caldarâm se uscaseră dintr-odată, ca și cum s-ar fi ascuns toate, la adăpost. Era ora 8.30 și trebuia să plece; se ridică și se duse la debaraua din hol, pentru a-și lua casca de plută și trusa de răcire, obligatorie; prin lege, orice persoană care circula afară trebuia să aibă trusa prinsă în spate, până la căderea nopții.

– La revedere, îi spuse soției sale, oprindu-se în ușa de la intrare.

– La revedere și mult noroc!

Se cufundase încă și mai adânc în smălțuirea complicată pe care o făcea, iar el își dădu seama dintr-odată că asta dovedea cât de mare îi era încordarea; nu-și putea permite să se oprească nici măcar un moment. Deschise ușa și păși afară, pe hol, simțind curentul rece al echipamentului portabil care îi sufla din spate.

– A, zise Emily în timp ce el se pregătea să închidă ușa.

Își înălță capul, dându-și din ochi părul lung, castaniu.

– Sună-mă pe video imediat ce ieși din biroul lui Barney și ai un răspuns, într-un sens sau altul.

– Okay, zise el și trase ușa în urma lui.

Jos, în banca imobilului, descuie caseta lor blindată și o duse într-o încăpere separată; acolo, scoase cutia în care erau lucrările din ceramică pe care urma să i le prezinte lui Mayerson.

În scurt timp, se afla într-un autobuz termoizolat interimobil, în drum spre centrul New Yorkului și spre P.P. Layouts, marea clădire spălăcită, din ciment sintetic, unde își aveau originea Perky Pat și toate piesele din lumea ei miniaturală. Păpușa, reflectă el, care îl cucerise pe om la fel cum omul cucerise planetele sistemului solar. Perky Pat, obsesia coloniștilor. Ce comentariu asupra vieții coloniale... Ce mai trebuia să se afle în plus despre nefericiții ăia care, conform legilor selective ale Națiunilor Unite, fuseseră expediați de pe Pământ, cerându-li-se să înceapă o viață nouă, străină, pe Marte, pe Venus, pe Ganymede sau oriunde le trecuseră prin cap birocraților de la Națiunile Unite că ar putea fi depuși, pentru a supraviețui cât de cât?

Iar nouă ni se pare că o ducem rău aici, își spuse el.

Cel de pe scaunul din fața lui, un om de vârstă mijlocie, cu o cască cenușie, cămașă fără mâneci și pantaloni scurți roșii, remarcă:

– Iar o să fie o zi toridă.

– Da.

– Ce-ai acolo, în cutia aia mare? Ai pregătit un picnic la vreo baracă de colonist marțian?

– Ceramică, răspunse Hnatt.

– Pun pariu că o arzi numai scoțând-o afară, la amiază.

Omul de afaceri chicoti, apoi își luă ziarul și îl deschise la prima pagină.

– Navă din afara sistemului Sol raportată că s-a zdrobit la aterizare pe Pluto, zise el. Echipă trimisă în căutarea ei. Crezi că-s *chestii* din alea? Eu nu suport chestiile din alte sisteme stelare.

– Mai degrabă e o navă de-a noastră care se întorcea la bază, zise Hnatt.

– N-am văzut în viața mea o chestie din Proxima.

– Doar în filme.

– Înfiorător, spuse omul de afaceri. Dacă găsesc nava avariată pe Pluto și dacă este o chestie din aia, sper s-o aneantizeze cu laser; în definitiv, chiar avem o lege împotriva venirii lor în sistemul nostru.

– Corect.

– Pot să-ți văd ceramica? Eu mă ocup de cravate. Cravatele vii Werner, imitație de lucrătură de mână, într-o varietate de culori titaniene – port una dintre ele, vezi? Culorile sunt, de fapt, o formă primitivă de viață, pe care o importăm și apoi o creștem în medii de cultură, aici, pe Terra. Cum anume o facem să se reproducă este secretul nostru de fabricație, știi, ca formula coca-colei.

Hnatt zise:

– Din același motiv nu pot nici eu să-ți arăt ceramica, oricât aș vrea. Sunt modele noi. Le duc unui consultant pre-Modă, la P.P. Layouts; dacă vrea să le miniaturizeze pentru machetele Perky Pat, atunci suntem făcuți: nu mai e nevoie decât să-i paseze informația disc-jockey-ului de la P.P. – cum îi zice? – care se învârte în jurul lui Marte. Și așa mai departe.

– Cravatele Werner lucrate manual fac parte dintre produsele P.P., îl informă omul. Prietenul lui Perky Pat, Walt, are un garderob plin cu așa ceva.

Continuă radiind:

– Când P.P. Layouts s-a decis să ne miniaturizeze cravatele...

– Cu Barney Mayerson ai vorbit?

– Nu eu am vorbit cu el, ci directorul nostru regional de vânzări. Se spune că Mayerson este dificil. Pare să meargă mai mult pe impuls și, odată ce-a luat o hotărâre, s-a terminat.

– Greșește vreodată? Refuză articolele care devin modă?

– Bineînțeles. O fi el precog, dar tot om e. Am să-ți spun ceva care s-ar putea să-ți fie de folos. Este foarte suspicios în materie de femei. I s-a destrămat căsnicia cu vreo doi ani în urmă și de-atunci nu și-a mai revenit. Înțelegi, nevastă-sa a rămas gravidă a doua oară, iar

consiliul de conducere al blocului în care locuia el, cred că la 33, s-a reunit și a votat evacuarea lui și a nevestei pentru încălcarea codului clădirii. Mă rog, știi cum e cu 33; știi ce greu se ajunge într-o clădire cu număr atât de mic. Așa că, în loc să-și părăsească apartamentul, a preferat să divorțeze de nevastă-sa și s-o lase pe ea să se mute, cu copil cu tot. După care se pare că a ajuns la concluzia că a greșit și a început să-și facă sânge rău; și-a reproșat, desigur, că a comis o asemenea greșeală. O greșeală firească, totuși; pentru Dumnezeu, ce n-ai da dumneata sau eu să avem un apartament în 33 sau chiar în 34? Nu s-a mai recăsătorit; o fi neocreștin. În orice caz, când ai să încerci să-i vinzi ceramica, fii foarte atent cum aduci vorba despre femei; să nu cumva să spui „astea sunt pentru doamne" sau așa ceva. Cele mai multe articole se vând...

– Mulțumesc pentru pont, spuse Hnatt ridicându-se.

Își luă cutia cu ceramică și-și făcu loc pe culoar, spre ușă. Oftă. Urma să fie greu, poate chiar fără speranță; omul nu va reuși să treacă peste întâmplările care-i măcinaseră îndelung relația cu Emily și vasele ei, și cu asta, basta.

Din fericire, izbuti să prindă un taxi; în timp ce se lăsă purtat prin traficul din centru, citi ziarul de dimineață, în special articolul de fond, referitor la nava despre care se credea că se întorsese din Prox, pentru a se zdrobi de întinderile înghețate ale lui Pluto – o relatare cam zgârcită în detalii și trunchiată! Se presupunea deja că ar fi vorba despre bine cunoscutul industriaș interplanetar Palmer Eldritch, care plecase spre sistemul Prox în urmă cu zece ani, la invitația Consiliului de humanoizi de acolo; doriseră ca el să le modernizeze autofacurile conform liniilor pământene. De atunci nu se mai auzise nimic despre Eldritch. Și acum, asta.

Ar fi fost, poate, mai bine pentru Terra dacă Eldritch nu s-ar fi întors, hotărî el. Palmer Eldritch era un profesionist singuratic, prea sălbatic și sclipitor; săvârșise miracole inițiind producția de autofacuri pe planetele colonizate, dar... mersese, ca de fiecare dată, prea departe, își făcuse prea multe planuri.

Bunurile de consum formaseră stive în locuri de necrezut, unde nu exista nici urmă de coloniști care să le folosească. Munți de deșeuri, asta deveniseră, pe măsură ce vremea le corodase bucată cu bucată,

inexorabil. Viscolele, dacă se putea crede că mai exista așa ceva în lume... Că existau locuri unde chiar era rece. Prea rece, de fapt.

– Destinația Domniei Voastre, Eminență, îl informă taxiul autonom, oprind în fața unei construcții mari, extinse încă și mai mult în subteran.

P.P. Layouts, cu angajați pătrunzând în voie prin numeroasele sale rampe protejate termic.

Plăti taxiul, sări din el și o luă iute printr-un scurt pasaj, către una dintre rampe, ținând cutia cu ambele mâini; curând, razele directe ale soarelui îl făcură să simtă – sau să-și închipuie – că îi sfârâie pielea. Copt ca o broască râioasă, uscat de toate fluidele vitale, se gândi el când ajunse cu bine la intrare.

Se afla în subteran, poftit de o recepționeră în biroul lui Mayerson. Camerele, răcoroase și discret luminate, îl invitau să se relaxeze, dar el nu reușea; își strânse mai bine la piept cutia cu mostre, se crispă și, cu toate că nu era neocreștin, începu să îngaime o lungă rugăciune.

– Domnul Mayerson...

Recepționera, mai înaltă decât Hnatt, impozantă în rochia ei cu decolteu adânc și cocoțată pe tocuri de promenadă, i se adresă nu lui Hnatt, ci bărbatului așezat la birou:

– Domnul Hnatt. Domnul Mayerson, domnul Hnatt.

În spatele lui Mayerson se afla o fată îmbrăcată într-un jerseu verde-deschis, cu părul complet alb. Părul era prea lung, iar jerseul prea strâmt.

– Domnișoara Fugate, domnul Hnatt. Asistenta domnului Mayerson. Domnișoara Fugate, domnul Hnatt.

La biroul lui, domnul Mayerson continuă să studieze un document, fără să observe intrarea cuiva și Richard Hnatt așteptă în tăcere, încercând un amalgam de sentimente; fu cuprins de furie, care-i inundă pieptul, și, desigur, de *Angst,* iar pe deasupra, de o curiozitate crescândă. Așadar ăsta era fostul soț al lui Emily, care, dacă ar fi fost să-l creadă pe vânzătorul de cravate vii, tot mai

încerca, plin de jale și amărăciune, regretul de a-și fi distrus căsnicia. Mayerson era un bărbat mai degrabă îndesat, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu un păr neobișnuit – și nu prea modern – lățos și ondulat cum îl avea. Părea plictisit, dar nu dădea niciun semn de ostilitate. Sau poate că încă nu...

– Ia să-ți vedem vasele, zise Mayerson deodată.

Punând cutia cu mostre pe birou, Richard Hnatt o deschise, scoase piesele din ceramică una câte una, le aranjă, apoi făcu un pas înapoi.

După o pauză, Barney Mayerson spuse:

– Nu.

– „Nu"? întrebă Hnatt. Ce nu?

Mayerson răspunse:

– Nu merg.

Își luă documentul și-și continuă lectura.

– Adică ați și hotărât? întrebă Hnatt, nevenindu-i să creadă că deja se terminase.

– Chiar așa, încuviință Mayerson.

Nu mai avea niciun pic de interes față de ceramica prezentată; în ce-l privea pe Hnatt, el deja își împachetase vasele și pleca.

Domnișoara Fugate zise:

– Scuzați-mă, domnule Mayerson.

Aruncându-i o privire, Barney Mayerson întrebă:

– Ce este?

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, domnule Mayerson, zise domnișoara Fugate, luând un vas, cântărindu-l în mână și-i pipăindu-i suprafața smălțuită, dar eu am o cu totul altă impresie decât dumneavoastră. Eu simt că piesele astea de ceramică o să

meargă.

Hnatt se uită de la unul la altul.

– Dă-mi-l pe ăla.

Mayerson arătă spre un vas verde-închis; Hnatt i-l întinse imediat. Mayerson îl ținu o vreme în mână.

– Nu, zise el în cele din urmă.

Se încruntă.

– Tot nu cred că articolul acesta va avea succes. După mine, greșești, domnișoară Fugate.

Puse vasul înapoi.

– Oricum, îi spuse el lui Richard Hnatt, cu privire la dezacordul dintre mine și domnișoara Fugate...

Se scarpină gânditor la nas.

– Lasă-mi mostrele câteva zile; am să mă mai uit la ele.

Era însă evident că nu o va face.

Domnișoara Fugate se întinse și luă o piesă mică, ciudat modelată; o strânse la piept aproape cu tandrețe.

– Mai ales asta. Primesc de la ea emanații foarte puternice. Va avea cel mai mare succes dintre toate.

Cu glas potolit, Barney Mayerson spuse:

– Ți-ai pierdut mințile, Roni.

Părea supărat de-a binelea, acum; chipul îi era încruntat și întunecat.

– Am să te sun pe video, îi spuse lui Richard Hnatt. Când voi lua decizia finală. Nu văd niciun motiv pentru care m-aș răzgândi, așa că nu fi optimist. De fapt, nu te deranja să le lași.

Îi aruncă o privire dură, aspră, asistentei lui, domnișoarei Fugate.

2

În biroul lui, la 10.00 dimineața, Leo Bulero, președintele consiliului directorilor de la P.P. Layouts, primi un apel videofonic – pe care-l aștepta – de la Tri-Planetary Law Enforcement, o agenție particulară de poliție. Era la numai câteva minute de la aflarea știrii despre zdrobirea, pe Pluto, a navei interstelare revenite din Prox.

Ascultă fără interes, pentru că, în ciuda noutății veștii, avea în minte alte probleme.

Era o idioțenie, dat fiind că P.P. Layouts plătea anual un enorm tribut către Națiunile Unite pentru imunitate, dar, idioțenie sau nu, o navă de război aparținând Biroului Narcotice al Națiunilor Unite reținuse, în apropierea calotei polului nordic al lui Marte, o întreagă încărcătură de Dul-C, în valoare de aproape un milion de pielicele, venind dinspre bine păzitele plantații de pe Venus. Era clar că banii dați ca mită nu ajungeau la cine trebuia, în complicata ierarhie a Națiunilor Unite.

Dar nu putea face nimic. Națiunile Unite reprezentau o unitate impenetrabilă, asupra căreia nu avea nicio influență.

Își dădea seama fără nicio dificultate de intențiile Biroului Narcotice. Voiau ca P.P. Layouts să facă întâmpinare pentru a recupera încărcătura navei. Asta ar fi stabilit faptul că drogul ilegal Dul-C, mestecat de atâția coloniști, era cultivat, prelucrat și distribuit de o sucursală acoperită a companiei P.P. Layouts. Așa că, oricât de

valoroasă ar fi fost încărcătura, mai bine o lăsa să se ducă, decât să zgândăre rana, reclamând-o.

– Presupunerile homeoziarului au fost corecte, zicea pe ecran Felix Blau, șeful agenției de poliție. E Palmer Eldritch și pare a fi în viață, deși grav rănit. Am înțeles că o navă de linie a Națiunilor Unite îl duce la o bază-spital, a cărei localizare, desigur, nu a fost divulgată.

– Hm! făcu Leo Bulero dând din cap.

– Oricum, cât privește ceea ce a găsit Eldritch în sistemul Prox...

– N-o să afli niciodată ce anume, zise Leo. Eldritch n-o să spună și totul se va sfârși acolo.

– S-a raportat, spuse Blau, ceva interesant. La bordul navei, Eldritch avea – are încă – întreținută cu grijă, o cultură de licheni asemănătoare lichenilor titanieni din care se extrage Dul-C. M-am gândit că în vederea...

Blau se întrerupse, plin de tact.

– Există vreo modalitate de a distruge culturile astea de licheni?

Fu o pornire instinctivă.

– Din nefericire, angajații lui Eldritch au ajuns deja la rămășițele navei. O să se opună, fără doar și poate, unor asemenea tentative.

Blau părea plin de înțelegere.

– Am putea, desigur, încerca... Nu o soluție de forță, dar să căutăm să ne cumpărăm accesul în zonă.

– Încearcă, zise Leo.

Numai că și el gândea la fel: avea să fie, fără îndoială, o pierdere de timp și de efort. Nu există legea aia, hotărârea aia importantă a Națiunilor Unite împotriva aducerii din alte sisteme a unor forme de viață?

Într-adevăr, ar fi fost bine dacă i-ar fi putut face pe militarii

Națiunilor Unite să bombardeze rămășițele navei lui Eldritch. Mâzgăli în carnețelul lui, ca să țină minte: sună avocații, depune plângere la Națiunile Unite pentru aducerea de licheni străini.

– Mai vorbim noi, îi spuse el lui Blau și închise.

Cred că am să depun plângere direct, hotărî el. Apăsând comutatorul interfonului, îi spuse secretarei:

– Dă-mi Națiunile Unite, la vârf, din New York. Cere cu secretarul Hepburn-Gilbert, personal.

Imediat fu pus în legătură cu vicleanul politician indian, care devenise cu un an în urmă secretar al Națiunilor Unite.

– A, domnul Bulero, zâmbi ipocrit Hepburn-Gilbert. Vreți să vă plângeți pentru capturarea transportului de Dul-C, care...

– N-am auzit de niciun transport de Dul-C, zise Leo. E vorba despre cu totul altceva. Vă dați seama, oameni buni, ce este pe punctul să facă Palmer Eldritch? A adus aici licheni din afara sistemului nostru solar; ar putea fi începutul unei epidemii ca aceea pe care-am avut-o în ’98.

– Ne dăm seama de asta. Oricum, oamenii lui Eldritch pretind că este vorba despre un lichen din sistemul Sol, pe care domnul Eldritch l-a luat cu sine în călătoria prin Prox și pe care acum îl aduce înapoi... A constituit o sursă de proteine pentru el, susțin ei.

Dantura albă a indianului luci într-un zâmbet superior; pretextul subțire îl amuza.

– Și credeți una ca asta?

– Sigur că nu, se lărgi zâmbetul lui Hepburn-Gilbert. Ce anume vă interesează de fapt, domnule Bulero? Vă... ăăă... preocupă lichenii în mod special?

– Sunt un cetățean conștient al sistemului Sol. Și insist să acționați.

– Acționăm, zise Hepburn-Gilbert. Am făcut investigații... L-am desemnat pe domnul Lark, de la noi – îl cunoașteți – să se ocupe de

asta. Înțelegeți?

Conversația se împotmoli, fără a ajunge la o concluzie satisfăcătoare și, în cele din urmă, Leo Bulero închise, furios pe manevrele politicienilor; reușeau să ia măsuri drastice când era vorba despre *el*, dar în ce-l privea pe Eldritch Palmer... A, domnule Bulero, se strâmbă el la sine însuși. Asta, domnule, este cu totul altceva.

Da, îl știa pe Lark. Ned Lark era șeful Biroului Narcotice al Națiunilor Unite și omul care se făcea răspunzător de reținerea ultimului transport de Dul-C; implicarea lui Lark în disputa sa cu Eldritch fusese o stratagemă pusă la cale de secretarul Națiunilor Unite. Se urmărea, de fapt, un fel de troc; aveau să tărăgăneze lucrurile, să nu acționeze împotriva lui Eldritch Palmer decât dacă și numai după ce Leo Bulero va întreprinde ceva pentru a-și reduce transporturile de Dul-C; simțea că așa stăteau lucrurile, dar, desigur, nu o putea dovedi. În definitiv, Hepburn-Gilbert, politicianul ăsta neevoluat, micuț, oacheș, cu gesturi hoțești, nu spusese *nimic.*

Uite în ce te trezești când vorbești cu Națiunile Unite, reflectă Leo. Politică afro-asiatică. O mlaștină. Administrată de străini. Aruncă o privire ucigătoare ecranului stins.

În timp ce se întreba ce are de făcut, secretara lui, domnișoara Gleason, acționă interfonul și spuse:

– Domnule Bulero, domnul Mayerson se află în anticameră; ar dori să-i acordați câteva minute.

– Poftește-l să intre.

Leo Bulero era bucuros de întrerupere.

După un moment, expertul lui în domeniul modei de mâine intră, încruntat. Fără un cuvânt, Barney Mayerson se așeză în fața lui Leo.

– Ce te macină, Mayerson? întrebă Leo. Ia spune, că de-aia mă aflu aici, să-mi plângi tu pe umăr. Spune care-i treaba și te țin eu de mânuță, încheie el plin de sarcasm.

– Asistenta mea. Domnișoara Fugate.

– Da, aud că te culci cu ea.

– Nu de asta e vorba.

– Oh, înțeleg, zise Leo. Asta-i doar o chestiune minoră.

– N-am vrut să spun decât că mă aflu aici pentru un alt aspect al comportamentului domnișoarei Fugate. Am avut o discuție importantă, cu puțin timp în urmă. Un vânzător...

Leo spuse:

– Ai refuzat ceva, iar ea nu a fost de acord.

– Da.

– Voi, precogii!

Remarcabil. Poate că existau viitoruri alternative.

– Așadar vrei să-i ordon ca de acum încolo să te susțină întotdeauna?

Barney zise:

– Este asistenta mea, deci ar trebui să facă numai ce-i spun eu.

– Păi... faptul că se culcă deja cu tine nu-i o mișcare destul de bună în acest sens? râse Leo. Oricum, ar trebui să te susțină cât timp este vânzătorul de față, după care, dacă are vreo reținere, și-o poate da la iveală în particular.

– Nici măcar nu încerc asta, replică Barney, uitându-se încă și mai urât.

Leo zise răspicat:

– Știi că mulțumită terapiei „E“ am un lob frontal uriaș; practic, am ajuns și eu precog, atât sunt de avansat. Era un vânzător de vase de pământ? Ceramică?

Ostil, Barney aprobă din cap.

– Sunt vasele fostei tale soții, zise Leo.

Ceramica ei era destul de căutată; văzuse reclama în homeoziare: era vândută cu bucata de unul dintre cele mai selecte magazine de obiecte de artă din New Orleans, ca și aici, pe Coasta de Est, și în San Francisco.

– Au să se impună, Barney? își studie precogul.

– *A avut dreptate domnișoara Fugate?*

– N-au să se impună niciodată; ăsta-i adevărul adevărat.

Tonul lui Barney, oricum, era greu ca de plumb. Nepotrivit ton, gândi Leo, pentru replica mea; prea lipsit de vitalitate.

– Eu așa prevăd, zise Barney cu încăpățânare.

– Okay, dădu Leo din cap. Sunt de acord cu tine. Dar dacă vasele ei devin o senzație, iar noi nu avem miniaturile lor disponibile pentru machetele coloniștilor...

Chibzui.

– S-ar putea să te trezești că partenera de pat îți ocupă și scaunul, zise el.

Ridicându-se, Barney spuse:

– Atunci, îi dai instrucțiuni domnișoarei Fugate cu privire la poziția pe care trebuie s-o adopte?

Se îmbujoră.

– Am să reformulez asta, murmură el, iar Leo izbucni într-un hohot de râs.

– Okay, Barney. Pun eu biciul pe ea. E tânără; va supraviețui. Tu îmbătrânești; tu trebuie să-ți păstrezi demnitatea, să nu fii contrazis de nimeni.

Se ridică și el; apropiindu-se de Barney, îl bătu pe umăr.

– Dar fii atent. Nu-ți mai face sânge rău. Uită-ți fosta nevastă. Okay?

– Am uitat-o.

– Femei se mai găsesc, zise Leo, gândindu-se la Scott Sinclair, actuala lui amantă.

Chiar în acel moment, Scott, fragilă și blondă, cu sâni uriași, se fâțâia prin vila lui satelit, aflată pe o orbită la cinci sute de mile înălțime, așteptând ca el să termine odată săptămâna de lucru.

– Există o rezervă infinită, continuă Leo. Nu sunt ca primele timbre americane sau ca pielicelele din mucegaiuri, pe care le folosim drept bani.

Îi trecu atunci prin minte că ar putea aranja lucrurile punându-i lui Barney la dispoziție una dintre fostele lui amante, abandonate, dar încă utilizabile.

– Îți propun... începu el, dar Barney i-o tăie cu o mișcare violentă a mâinii. Nu? întrebă Leo.

– Nu. Oricum, sunt încurcat serios cu Roni Fugate. Una o dată este destul pentru orice bărbat normal.

Barney îi aruncă patronului o privire severă.

– Sunt de acord. Doamne, și eu tot numai cu una o dată mă pot vedea; ce crezi tu, că am un harem acolo, la Winnie-ther-Pooh Acres? se zburli el.

– Ultima oară când am fost sus, răspunse Barney, la petrecerea dată de ziua ta, în ianuarie...

– A, bine. Petrecerile. Asta-i altceva; nu punem la socoteală ce se întâmplă în timpul petrecerilor.

Îl conduse pe Barney până la ușa biroului.

– Știi, Mayerson, am auzit un zvon despre tine, unul care nu mi-a plăcut. Te-a văzut cineva cărând o valijoară de-aia, extensie de la computerul-psihiatru al blocului... *Ai primit o înștiințare de*

încorporare?

Se lăsă liniște. Apoi, în cele din urmă, Barney încuviință din cap.

– Și nu aveai de gând să ne spui nimic, zise Leo. Noi urma să aflăm când? În ziua când te îmbarcai pentru Marte?

– Trec eu și peste asta.

– Sigur că da. Toți trec. Așa au reușit Națiunile Unite să populeze patru planete, șase luni...

– Am să-mi dereglez mentalul, zise Barney. Însușirile mele precogice îmi spun că am să reușesc; mă ajută. Nu pot suporta un stres de atâtea unități Freud câte vor ei... Uită-te la mine.

Își ridică mâinile; tremurau vizibil.

– Ia privește ce reacție am la remarca inofensivă a domnișoarei Fugate. Ia privește ce reacție am față de Hnatt, care-mi aduce vasele lui Emily. Ia privește...

– Okay, spuse Leo, deși tot mai era îngrijorat.

De obicei, înștiințările astea lăsau o perioadă de numai nouăzeci de zile până la încorporare, iar domnișoara Fugate cu greu ar fi fost în stare să preia locul lui Barney într-un timp atât de scurt. Desigur, îl putea transfera pe Mac Ronston, de la Paris, însă nici Ronston, după cincisprezece ani, nu era de calibrul lui Barney Mayerson; avea experiență, dar talentul nu se putea acumula în timp: trebuia să fie dat de la Dumnezeu.

Ăștia de la Națiunile Unite se țin scai de capul meu, se gândi Leo. Oare înștiințarea de încorporare a lui Barney, sosită exact acum, era o simplă coincidență? Sau însemna încă o dovadă a vulnerabilității lui? Dacă așa este, hotărî el, situația e destul de neplăcută. Iar eu nu am cum să exercit vreo presiune asupra Națiunilor Unite, ca să-l scutesc.

Și totul numai pentru că-i aprovizionez pe coloniștii ăia cu Dul-C, își spuse el. Cineva trebuie s-o facă; oamenii au nevoie de așa ceva. Altfel, la ce le-ar folosi machetele Perky Pat?

În plus, constituia una dintre cele mai profitabile operațiuni comerciale din întregul sistem Sol. Erau la mijloc multe pielicele din mucegaiuri.

Cei de la Națiunile Unite o știau și ei foarte bine.

La 12.30, ora New Yorkului, Leo Bulero lua masa cu o nouă angajată, care intrase de curând în grupul său de secretare. Pia Jurgens, așezată în fața lui, într-un separeu de la Vulpea Purpurie, mânca atent, mestecând meticulos cu maxilarele ei mici și delicate. Era roșcată, iar lui îi plăceau roșcatele; erau fie îngrozitor de urâte, fie aproape supranatural de atrăgătoare. Domnișoara Jurgens făcea parte din ultima categorie. Acum, de-ar găsi un pretext pentru a o transfera la Winnie-ther-Pooh Acres... Presupunând, oricum, că Scotty nu ar avea nimic împotrivă. Iar asta nu prea părea posibil, în prezent; Scotty era o fire voluntară, lucru întotdeauna periculos la o femeie.

Păcat că n-am reușit să i-o pasez pe Scotty lui Barney Mayerson, își spuse el. Împușcam doi iepuri dintr-odată; îl întăream psihic pe Barney și mă făceam și eu liber pentru...

Aiurea! se gândi el apoi. Barney trebuie să fie *labil,* altfel e ca și trimis pe Marte; doar de-asta și-a angajat geamantanul ăla vorbitor. Nu înțeleg deloc lumea modernă, e clar. Trăiesc tot în secolul douăzeci, când psihanaliștii îi făceau pe oameni *mai puțin* sensibili la stres.

– Niciodată nu vorbiți, domnule Bulero? întrebă domnișoara Jurgens.

– Nu.

Se gândi: O să reușesc oare să mă bag peste structurile comportamentale ale lui Barney? Să-l ajut să – cum îi zice – devină mai puțin viabil?

Dar nu era atât de simplu pe cât părea; își dădea seama de asta în mod instinctiv, grație lobului său frontal expandat. Nu poți îmbolnăvi oamenii numai dând un ordin.

Sau poți?

Se scuză, apoi porni în căutarea chelnerului-robot și-i ceru să-i fie adus la masă un videofon.

După câteva momente era în legătură cu domnișoara Gleason, care se afla la birou.

– Ascultă, vreau s-o văd pe domnișoara Rondinella Fugate imediat ce mă întorc. Iar domnul Mayerson nu trebuie să știe. Înțeles?

– Da, domnule, răspunse domnișoara Gleason, notându-și.

– Am auzit tot, zise Pia Jurgens când el închise. Știți, i-aș putea spune domnului Mayerson; îl văd aproape în fiecare zi la...

Leo izbucni în râs. Ideea că Pia Jurgens ar putea da cu piciorul viitorului ce-i mijea la orizont îl amuză.

– Ascultă, zise el, bătând-o ușor pe mână, nu-ți face griji; nu intră în spectrul naturii umane. Termină-ți melcișorii ganymedani și hai să ne-ntoarcem la birou.

– Voiam să spun, comentă domnișoara Jurgens, că mi se pare ciudat să fiți atât de deschis în fața altcuiva, a unei persoane pe care abia dacă o cunoașteți.

Îl privi, iar sânii ce păreau să-i sară din decolteu, i se umflară și mai mult; stăteau să-i plesnească de indignare.

– Evident, soluția este să te cunosc mai bine, zise Leo pofticios. Ai mestecat vreodată Dul-C? o întrebă el retoric. Ar trebui s-o faci. În ciuda faptului că produce dependență. Este o adevărată experiență.

El, desigur, ținea la îndemână o rezervă, calitatea super, la Winnie-ther-Pooh Acres; când avea oaspeți, era adeseori scoasă la iveală, pentru a adăuga culoare la ceea ce, altfel, ar fi putut trece drept plicticos.

– Te-am întrebat pentru că ești tipul de femeie cu imaginație activă, iar reacția pe care o ai la Dul-C depinde – variază în funcție – de genul imaginativ al forței creatoare.

– Mi-ar plăcea să încerc o dată, zise domnișoara Jurgens.

Își aruncă privirile împrejur, își coborî vocea și se aplecă spre el:

– Dar e ilegal.

– Da? o privi el.

– Știți bine că da, îi răspunse nervoasă.

– Ascultă, zise Leo, îți pot face rost.

Ar mesteca, de bună seamă, împreună cu ea; mințile celor care o foloseau în grup fuzionau, formau o unitate nouă – sau cel puțin asta era experiența. Câteva ședințe de mestecat Dul-C împreună și ar afla tot ce-ar fi de aflat despre Pia Jurgens; era ceva cu ea – dincolo de evidenta înzestrare fizică – ceva care-l fascina; tânjea după o apropiere mai intimă a lor.

– Și n-o să folosim o machetă.

Printr-o ironie, el, creatorul și producătorul microuniversului Perky Pat, prefera să mestece Dul-C pe gol; ce avea de câștigat un pământean dintr-o machetă, de vreme ce aceasta era o miniaturizare a orașului pământean standard? Pentru cei stabiliți pe o lună urlătoare, bântuită de vijelii, îngrămădiți unii într-alții, în fundul unei barăci, spre a se pune la adăpost de cristalele de metan înghețat și de diferitele adversități, era altceva; Perky Pat și macheta ei constituiau o modalitate de întoarcere în lumea în care se născuseră. Dar el, Leo Bulero, el era al naibii de obosit de lumea în care se născuse și în care încă mai locuia. Și nici măcar Winnie-ther-Pooh Acres, cu toate diversiunile ei nostime și nu-tocmai-nostime, nu-i umplea golul. Oricum...

– Dul-C, îi spuse el domnișoarei Jugens, este o chestie extraordinară și nu-i de mirare că-i interzisă. E precum religia; Dul-C este religia coloniștilor.

Chicoti.

– O doză, mestecată cincisprezece minute și...

Făcu un gest, măturând aerul cu mâna.

– Nici urmă de baracă, nici urmă de metan înghețat. Dă un rost vieții. Nu merită riscul și cheltuiala?

Ce altceva mai are valoare pentru noi? se întrebă el și simți cum îl încearcă melancolia. Producând machetele Perky Pat, apoi cultivând și distribuind lichenii de bază pentru gama de produse Dul-C, făcuse suportabilă viața a peste un milion de expatriați fără voie de pe Terra. Și cu ce naiba se alesese în schimb? Viața mea, se gândi el, este dedicată altora și începe să nu-mi mai placă; nu e de ajuns. Mai era și satelitul lui, unde îl aștepta Scotty; mai erau, ca întotdeauna, amănuntele încurcate ale celor două mari afaceri, una legală și cealaltă nu... Dar în viață nu mai exista și altceva?

Nu știa. Și nici altcineva nu putea ști, pentru că pe Barney Mayerson toți îl imitau, într-un fel sau altul. Barney, cu domnișoara Rondinella Fugate a lui, replică la scară redusă a lui Leo Bulero cu domnișoara Jurgens. Oriunde se uita, vedea același lucru; probabil că până și Ned Lark, șeful Biroului Narcotice, trăia genul ăsta de viață, probabil că la fel făcea și Hepburn-Gilbert, care mai mult ca sigur avea o starletă suedeză, blondă, înaltă, cu sâni de mărimea bilelor de popice – și la fel de tari. Chiar și Palmer Eldritch. Nu, își dădu el seama deodată. Palmer Eldritch nu; el a găsit altceva. De zece ani stătea în sistemul Prox sau, în fine, tot umbla pe acolo. *Ce anume a găsit?* Ceva care să merite efortul, care să merite prăbușirea finală pe Pluto?

– Ai văzut homeoziarele? o întrebă pe domnișoara Jurgens. Știrea în legătură cu nava de pe Pluto? E un om la un miliard, Eldritch ăsta. Nu găsești altul ca el.

– Am citit, spuse domnișoara Jurgens, că s-a aflat în mare dificultate.

– Sigur. Zece ani din viață, tot chinul ăla, și pentru ce?

– Puteți fi sigur că și-a scos el pârleala pentru cei zece ani, zise domnișoara Jurgens. O fi el nebun, dar e deștept; are grijă de pielea lui, ca toată lumea, de altfel. Nu-i *chiar* atât de smintit.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc, spuse Leo Bulero. Să vorbesc cu el, chiar

și numai un minut.

Se hotărî, în acel moment, să o facă, să meargă la spitalul unde zăcea Palmer Eldritch, să intre, cu forța sau cu bani, în camera lui și să afle ce găsise.

– Mă gândeam, zise domnișoara Jurgens, că pe vremea când navele au părăsit pentru prima oară sistemul nostru solar, plecând spre alte stele – țineți minte? – se auzea că...

Ezită.

– E atât de prostesc, dar eram copil când Arnoldson a făcut prima lui călătorie până în Prox și înapoi; eram copil când s-a *întors*, vreau să zic. Mă gândeam că, de fapt, ducându-se atât de departe, l-a...

Își lăsă capul în jos, pentru a nu-i întâlni privirea lui Leo Bulero.

– L-a găsit pe Dumnezeu.

Și mie mi-a trecut prin minte, se gândi Leo. Iar eu eram adult atunci. Sărisem de treizeci de ani. După cum i-am mărturisit-o și lui Barney, de nenumărate ori.

Și, medită el, încă mai cred asta. Despre cei zece ani de zbor ai lui Palmer Eldritch.

După masa de prânz, întors în biroul lui de la P.P. Layouts, o întâlni pentru întâia oară pe domnișoara Rondinella Fugate; când ajunse, ea îl aștepta.

N-arată rău, se gândi el închizând ușa biroului. Drăguță figură și ce ochi extraordinari, luminoși! Părea nervoasă; își așeză picior peste picior, își netezi fusta, îl privi pe furiș în timp ce el lua loc la masa de lucru, în fața ei. Foarte tânără, gândi Leo. O copilă care vorbise deschis și-și contrazisese superiorul atunci când crezuse că el greșise. Atingând...

– Știi de ce te afli aici, în biroul meu? întrebă Leo.

– Cred că sunteți furios fiindcă l-am contrazis pe domnul Mayerson. Dar am simțit cu adevărat viitorul acelei ceramici. Prin urmare, ce

altceva puteam face?

Se ridică pe jumătate, rugător, apoi se așeză la loc. Leo zise:

– Te cred. Dar domnul Mayerson este sensibil. Dacă trăiești cu el, știi că are un psihiatru portabil, pe care-l cară cu sine peste tot.

Deschizând sertarul biroului, își scoase cutia cu Cuesta Reys, calitatea întâi; îi întinse cutia domnișoarei Fugate, care acceptă recunoscătoare una dintre țigările de foi lungi și negre. Luă și el una; i-o aprinse ei, apoi și-o aprinse pe a lui și se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Știi cine este Palmer Eldritch?

– Da.

– Îți poți folosi capacitățile de precog și la altceva decât la previziuni pre-Modă? Peste vreo lună, homeoziarele au să anunțe, din rutină, locul unde s-a aflat Eldritch. Aș vrea să privești înainte, la ziarele cu pricina și să-mi spui unde se află omul în clipa asta. Știu că o poți face.

Ar fi bine să poți, își zise el, dacă vrei să-ți păstrezi slujba de aici. Așteptă, fumându-și țigara de foi, uitându-se la fată și gândindu-se la el, cu o urmă de invidie, fiindcă în cazul în care era la fel de bună la pat pe cât arăta...

Domnișoara Fugate spuse cu voce stinsă, șovăitoare:

– Nu am decât o impresie extrem de vagă, domnule Bulero.

– Ei, s-o auzim și pe-aia.

Luă un stilou.

Fata se mai concentră câteva minute, însă nici la a doua încercare impresia nu se limpezi. În orice caz, el avea de-acum în carnetul de însemnări cuvintele: Spitalul Veteranilor James Riddle, Baza III, Ganymede. Un stabiliment al Națiunilor Unite, desigur. Dar anticipase asta. Nu era o problemă de nerezolvat; se putea găsi o modalitate de a pătrunde în clădire.

– Și nu se află acolo sub numele lui, zise domnișoara Fugate, palidă și nervoasă din cauza efortului; își aprinse iarăși țigara de foi, care se stinsese; îndreptându-se în scaun, își puse din nou picioarele suple unul peste celălalt. Homeoziarele vor spune că Eldritch a fost înregistrat în spital sub numele de...

Făcu o pauză, își strânse tare ochii și oftă.

– Ah, la naiba! izbucni ea. Nu reușesc. O silabă. Frent. Brent. Nu, cred că-i Trent. Da, e Eldon Trent.

Zâmbi ușurată; ochii ei mari străluciră de încântare naivă, copilărească.

– Au avut mult de furcă pentru a-l ține ascuns. Și l-au interogat, vor zice gazetele. Deci e clar că-i conștient.

Se încruntă apoi, dintr-odată.

– Stați așa. Mă uit la un titlu; sunt în apartamentul meu de la bloc, singură. E dimineața devreme și citesc pagina întâi. Doamne!

– Ce zice? întrebă Leo, aplecându-se încordat spre ea; surprinse spaima fetei.

Domnișoara Fugate șopti:

– Titlurile spun că Palmer Eldritch a murit.

Clipi, se uită în jur cu uimire, apoi, încetul cu încetul, își concentră privirile asupra lui; îl cercetă cu un amestec confuz de frică și nesiguranță se trase mai departe de el, înghesuindu-se în spătarul scaunului, cu degetele strâns împreunate.

– Iar dumneavoastră sunteți acuzat că ați fi făcut-o, domnule Bulero. Sincer, asta zice în titlu.

– Adică am să-l *ucid?*

Ea încuviință din cap.

– Dar... Nu este o certitudine; iau și eu de prin viitoarele... Înțelegeți?

Adică noi, precogii, vedem...

Făcu un semn cu mâna.

– Știu.

Era obișnuit cu precogii; Barney Mayerson, în definitiv, lucra pentru P.P. Layouts de treisprezece ani, iar unii dintre ceilalți încă mai demult.

– S-ar putea întâmpla, zise el cu glas aspru.

De ce aș face una ca asta? se întrebă. Imposibil de spus în clipa de față. Poate că după ce îl va întâlni pe Eldritch și va vorbi cu el... Deoarece era evident că va ajunge acolo.

Domnișoara Fugate zise:

– Socot că n-ar fi prea bine să încercați să luați legătura cu domnul Eldritch, având în vedere acest viitor posibil; nu credeți, domnule Bulero? Vreau să spun, riscul există – plutește în aer, foarte mare. În jur de... zic eu... vreo patruzeci.

– Ce anume, „patruzeci“?

– La sută. Aproape jumătate din posibilități.

Acum, mai refăcută, trase din țigară și-l înfruntă; îl fulgeră cu privirea ei adâncă și plină de viață, întrebându-se fără îndoială cu imensă curiozitate de ce ar face el un asemenea lucru.

Leo se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Mulțumesc, domnișoară Fugate; apreciez ajutorul dumitale.

Așteptă, dându-i clar de înțeles că voia ca ea să plece.

Totuși, domnișoara Fugate nu se ridică. Se confrunta și el cu acea trăsătură de caracter particulară, cu acea fermitate care îl deranjase pe Barney Mayerson.

– Domnule Bulero, spuse ea liniștit, cred că va trebui să mă duc la

poliția Națiunilor Unite. Noi, precogii...

El închise ușa la loc.

– Voi, precogii, sunteți prea preocupați de viețile celorlalți oameni.

Dar îl avea la mână. Se întrebă ce ar fi ea în stare să scoată din informațiile pe care le deținea.

– S-ar putea ca domnul Mayerson să fie încorporat, zise domnișoara Fugate. Știați asta, desigur. Aveți de gând să interveniți pentru a-i face să-l lase în pace?

Candid, el răspunse:

– Am unele intenții în sensul de a-l ajuta să le tragă clapa, da.

– Domnule Bulero, spuse ea cu glas coborât, ferm. Am să fac un târg cu dumneavoastră. Lăsați-i să-l încorporeze. Și-atunci am să fiu eu consultantul pre-Modă din New York.

Așteptă; Leo Bulero nu spuse nimic.

– Ce ziceți? întrebă ea.

Se vedea limpede că nu era obișnuită cu asemenea negocieri. Avea însă de gând să dea lovitura, dacă se putea. În definitiv, reflectă el, oricine, chiar și cel mai isteț operator, trebuia să înceapă cumva. Probabil că asista la faza inițială a ceea ce urma să fie o carieră strălucită.

Apoi își aminti ceva. Își aminti de ce fusese ea transferată de la biroul din Pekin aici, în New York, ca asistentă a lui Barney Mayerson. Prezicerile ei se dovediseră extravagante. Unele dintre ele – prea multe, de fapt – fuseseră greșite.

Poate că previziunea asupra titlului ce anunța punerea lui sub acuzare, ca prezumtiv ucigaș al lui Palmer Eldritch – presupunând că fusese cinstită când o făcuse, că într-adevăr văzuse lucrurile așa – nu însemna decât o altă greșeală de-a ei. O previziune eronată, asemenea celei care o adusese aici.

Cu voce tare, spuse:

– Lasă-mă să mă gândesc. Dă-mi vreo două zile.

– Până mâine-dimineață, spuse ferm domnișoara Fugate.

Leo izbucni în râs.

– Înțeleg de ce a fost Barney scos din minți.

Cu facultățile lui de precog, probabil că și Barney simțise, fie și numai vag, faptul că domnișoara Fugate avea să-i dea o lovitură decisivă, punându-i în pericol întreaga situație.

– Ascultă...

Se apropie de ea.

– Ești amanta lui Mayerson. Ți-ar plăcea să renunți la asta? Îți pot pune la dispoziție un întreg satelit.

Presupunând, desigur, că ar fi reușit s-o scoată pe Scotty de acolo.

– Nu, mulțumesc, răspunse domnișoara Fugate.

– De ce? întrebă uimit. Cariera ta...

– Îmi place domnul Mayerson, zise ea. Și nu mă dau în vânt după căpătâi... După bărbații care au frecventat clinicile alea.

Încă o dată, Leo deschise ușa.

– O să ai un răspuns până mâine-dimineață.

Privind-o cum trecea dincolo, în biroul secretarei, gândi: Asta o să-mi dea răgazul să ajung la Ganymede și la Palmer Eldritch; am să știu mai multe, atunci. Am să știu dacă previziunea ta e falsă ori nu.

Închizând ușa în urma fetei, se întoarse imediat la masa de lucru și acționă butonul videofonului care-l punea în legătură cu exteriorul. Operatoarei de pe rețeaua New Yorkului îi spuse:

– Dă-mi Spitalul Veteranilor James Riddle, de la Baza III de pe

Ganymede. Vreau să vorbesc cu domnul Eldon Trent, un pacient de acolo. Direct.

Își dădu numele și numărul, apoi închise, bătu în furcă și luă legătura cu cosmodromul Kennedy.

Își rezervă un loc pentru seara aceea, la nava ultrarapidă spre Ganymede, apoi începu să se plimbe cu pași mari prin birou, în așteptarea apelului de la Spitalul Veteranilor James Riddle.

Căpățânos, medită el. Îl numise astfel până și pe patronul ei.

După zece minute, primi legătura.

– Îmi pare rău, domnule Bulero, îi spuse operatoarea. Domnul Trent nu are voie să întrețină conversații, din dispoziția medicilor.

Deci Rondinella Fugate a avut dreptate; la James Riddle exista un Eldon Trent și, după toate probabilitățile, era Palmer Eldritch. Excursia, în mod cert, merita să fie făcută; soarta părea să-i surâdă.

Să-mi surâdă, se gândi el, strâmbându-se, adică să-l întâlnesc pe Eldritch, să am vreo altercație cu el, Dumnezeu știe, și până la urmă să-i provoc moartea. Unui om pe care până în momentul ăsta nici măcar nu l-am cunoscut. Și să mă trezesc pus sub acuzație, să n-am pe unde să mai scot cămașa... Ce perspectivă!

Dar curiozitatea îi fusese stârnită. În numeroasele și diversele lui operațiuni, nu simțise niciodată nevoia de a ucide pe cineva, sub niciun motiv. Indiferent ce urma să se întâmple între el și Palmer Eldritch, trebuia să fie ceva unic; hotărât lucru, o călătorie spre Ganymede era necesară.

Greu să mai dea înapoi acum! Presimțea clar că urma să se întâmple exact ceea ce spera el. Iar Rondinella Fugate nu spusese decât că avea să fie acuzat de omor; nu era nicio indicație referitoare la o incriminare reușită.

A condamna un om de talia lui pentru un asasinat, chiar și prin autoritățile Națiunilor Unite, însemna ceva.

Era dispus să-i lase să încerce.

3

Într-un bar din apropiere de P.P. Layouts, Richard Hnatt stătea și sorbea o tequila, ținându-și cutia cu mostre în față, pe masă. Știa al naibii de bine că nu era nimic în neregulă cu vasele lui Emily; lucrările ei se vindeau. Problema era cu fostul ei soț și cu puterea de decizie pe care o avea.

Iar Barney Mayerson își exercitase această putere.

Va trebui s-o sun pe Emily și să-i spun, își zise Hnatt. Se ridică în picioare.

Drumul îi fu barat de un bărbat, un specimen aproape perfect rotund, cocoțat pe niște picioare ca două fuse.

– Cine sunteți? întrebă Hnatt.

Omul începu să țopăie ca o jucărie în fața lui, scormonindu-se în buzunar de parcă ar fi încercat să vâneze un banal microorganism cu înclinații de parazit, ce supraviețuise probei timpului. Totuși, ceea ce dădu până la urmă la iveală fu o carte de vizită.

– Suntem interesați de lucrările dumitale de ceramică, domnule Hnatt. Natt. Sau cam zici că te cheamă.

– Icholtz, zise Hnatt citind cartea de vizită; era trecut numai numele, fără nicio altă informație, nici măcar un număr de videofon. Dar nu am la mine decât mostre. Am să vă spun care sunt punctele de

vânzare cu amănuntul a produselor liniei noastre. Astea...

– Sunt pentru miniaturizare, zise omul de jucărie, domnul Icholtz, dând din cap. Exact asta și vrem. Intenționăm să vă miniaturizăm ceramica, domnule Hnatt; noi credem că Mayerson greșește – au să fie la modă, și încă foarte curând.

Hnatt îl pironi cu privirea.

– Vreți să miniaturizați și nu sunteți de la P.P. Layouts?

Nimeni altcineva nu miniaturiza, însă. Toată lumea știa că P.P. Layouts deținea monopolul.

Așezându-se la masă, lângă cutia cu mostre, domnul Icholtz își scoase portofelul și începu să numere pielicelele.

– La început se va face foarte puțină publicitate acestei chestii, dar până la urmă...

Îi oferi lui Hnatt teancul de pielicele din mucegaiuri, maronii, mototolite, care serveau drept mijloc de plată în sistemul Sol: singura moleculă, un acid aminoproteic unicat, ce nu putea fi reprodusă în tipografii – o formă de viață de pe Biltong, folosită, în locul liniilor de asamblare automate, de multe întreprinderi de pe Terra.

– Va trebui să vorbesc cu nevastă-mea, zise Hnatt.

– Nu dumneata ești reprezentantul firmei?

– ...Da.

Acceptă teancul de pielicele.

– Contractul.

Icholtz scoase un document și îl întinse pe masă; îi oferi un stilou.

– Ne dă exclusivitate.

Când se aplecă să semneze, Richard Hnatt văzu numele firmei lui

Icholtz pe contract. Ale-G Manufacturer... Îi amintea de un alt produs – care anume, nu-și putea da seama. Abia după ce semnă și primi copia își aduse aminte.

Medicamentul halucinogen ilegal Dul-C, folosit în colonii împreună cu machetele Perky Pat.

Avu o presimțire ciudată, de profundă neliniște. Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Icholtz strângea cutia cu mostre; conținutul ei reprezenta de-acum proprietatea firmei Ale-G Manufacturer, din Boston, SUA, Terra.

– Cum... cum pot să iau legătura cu dumneavoastră? întrebă Hnatt în timp ce Icholtz se depărta de masă.

– N-o să iei legătura cu noi. Dacă avem nevoie de dumneata, te sunăm noi.

Icholtz zâmbi scurt.

Cum naiba să-i spună lui Emily? Hnatt numără pielicelele, citi contractul, realiză încetul cu încetul cât anume îi plătise Icholtz; era destul pentru a le asigura, lui însuși și lui Emily, o vacanță de cinci zile în Antarctica, în una dintre stațiunile alea grozave și răcoroase, frecventate de bogătașii Terrei, unde fără îndoială că Leo Bulero și alții asemenea lui își petreceau vara... Iar la ora actuală, vara dura tot anul.

Sau... chibzui el. Putea face chiar mai mult decât atât; puteau pătrunde, el cu nevastă-sa, în cea mai selectă instituție de pe planetă – presupunând că el și cu Emily ar fi vrut. Puteau zbura până în Germanii și intra în una dintre clinicile de terapie „E“ ale doctorului Willy Denkmal. Uau! își zise el.

Se închise în cabina de videofon a barului și o sună pe Emily.

– Fă-ți bagajul, Emily. Plecăm la München. La...

Alese la întâmplare numele unei clinici; văzuse în revistele *Paris* o reclamă cu acest nume.

– La Eichenwald. Doctorul Denkmal e...

– Le-a luat Barney, spuse Emily.

– Nu. Dar mai există și altcineva în domeniul miniaturizărilor, în afară de P.P. Layouts.

Se simți cuprins de entuziasm.

– Barney ne-a refuzat; ei și? Am nimerit-o și mai bine cu firma asta nouă; e o treabă serioasă. Te văd în jumătate de oră; fac rezervările pentru zborul expres, cu TWA. Gândește-te: terapie „E“ pentru amândoi.

Emily zise cu voce scăzută:

– Nu sunt sigură că vreau să evoluez, dacă tot veni vorba.

El sări speriat:

– Ba sigur că vrei. Adică, s-ar putea să ne salveze viețile sau, dacă nu pe ale noastre, atunci pe ale copiilor noștri – copiii noștri potențiali, pe care s-ar putea să-i avem cândva. Și chiar dacă stăm acolo doar un timp și nu evoluăm decât puțin, gândește-te ce uși ni se vor deschide; vom fi *personae gratae* oriunde. Tu *cunoști* pe cineva care a făcut terapie „E“? Citești întruna, așa și pe dincolo, prin homeoziare, oameni de societate... Dar...

– Nu vreau păr pe tot corpul, zise Emily. Și nu vreau să-mi fie mărit capul. Nu. N-am să merg la clinica Eichenwald.

Părea hotărâtă definitiv; chipul îi era liniștit.

El zise:

– Atunci, mă duc singur.

Tot ar fi eficient, din punct de vedere economic; în definitiv, el era cel care trata cu cumpărătorii. Și ar putea să stea la clinică de două ori mai mult timp, să evolueze de două ori mai mult... Presupunând că terapia prindea. Unele persoane nu răspundeau la tratament, dar lucrul cu greu putea fi pus pe seama unei greșeli a doctorului Denkmal; capacitatea de evoluție nu era hărăzită tuturor, în aceeași măsură. În privința lui, avea un sentiment de certitudine; urma să

evolueze remarcabil, să-i prindă din urmă pe barosani, poate chiar să-i întreacă pe unii dintre ei, sub aspectul familiarelor cruste cornoase pe care Emily, din prejudecată, le numise „păr".

– Și ce ar trebui să fac eu cât timp ești tu plecat? Să tot lucrez la vase?

– Întocmai, zise el.

De-acum încolo, comenzile urmau să sosească cu duiumul; altfel, Ale-G din Boston n-ar avea niciun interes să miniaturizeze. Era limpede că își foloseau proprii lor consultanți pre-Modă, la fel cum făcea și P.P. Layouts. Dar atunci își aminti ce-i spusese Icholtz: *foarte puțină publicitate, la început.* Asta însemna, își dădu el seama, că noua firmă nu deținea nicio rețea de disc-jockey care să dea roată lunilor și planetelor-colonii; spre deosebire de P.P. Layouts, ei nu aveau un Allen și o Charlotte Faine, care să prezinte noutățile.

Iar instalarea sateliților disc-jockey dura. Era firesc.

Și cu toate astea, nu se simțea deloc liniștit. Îi trecu prin minte, cuprins brusc de panică: O fi o firmă ilegală? Poate Ale-G, ca și Dul-C, este interzisă; te pomenești că ne-am băgat în ceva periculos.

– Ale-G, zise el cu voce tare. Ai auzit vreodată de ea?

– Nu.

Scoase îndată contractul și-l examină. Ce porcărie! se gândi. Cum de am intrat în așa ceva? Dacă afurisitul ăla de Mayerson zicea „da"...

La 10.00 dimineața, un șuierat îngrozitor de sirenă, bine cunoscut, îl trezi din somn pe Sam Regan și îl făcu să înjure nava Națiunilor Unite; știa că tărăboiul era deliberat. Nava, rotindu-se pe deasupra barăcii Perspectiva Vărsat de Vânt, voia să se asigure că ei, coloniștii – și nu niscaiva animale de prin partea locului – aveau să intre în posesia pachetelor ce urmau să fie lansate.

– Noi o să le ridicăm, murmură Sam Regan, trăgându-și fermoarul la salopetă; își strecură picioarele în cizmele înalte și o luă apoi, cât putu el de încet, înspre rampă.

– A venit devreme astăzi, se plânse Tod Morris. Și pun pariu că nu-s

decât scoabe, zahăr și alimente de bază, gen untură – nimic interesant, cum ar fi, să zicem, ceva dulce.

Norman Schein se propti cu umărul în capacul din partea de sus a rampei și împinse; lumina soarelui, rece, strălucitoare se revărsă peste ei, făcându-i să clipească.

Nava Națiunilor Unite scânteia deasupra, încremenită pe cerul negru ca și cum ar fi atârnat de o sfoară. Bun pilot, golanul ăsta, hotărî Tod. Cunoaște zona Fineburg Crescent. Făcu un semn spre navă și, încă o dată, sunetul prelung al claxonului explodă, silindu-l pe Tod să-și pună mâinile la urechi.

De sub burta navei alunecă un proiectil, care-și desfăcu aripile stabilizatoare și se îndreptă în spirală către sol.

– Raaahat! exclamă Sam Regan cu dezgust. N-are parașută; scoabe.

Se întoarse, lipsit de orice interes.

Ce mizerabil arată astăzi totul, se gândi el, inspectând peisajul marțian. Înfiorător. De ce-am venit aici? N-am avut încotro, am fost forțați.

Proiectilul Națiunilor Unite atinsese deja solul; învelișul îi crăpase și sărise în lături, zdrobit de impact, iar cei trei coloniști văzură că înăuntru erau cutii din metal. Păreau a fi cam la cinci sute de pfunzi de sare. Sam Regan se simți încă și mai descurajat.

– Hei, spuse Schein, apropiindu-se de proiectil și uitându-se atent. Cred că văd ceva ce ne-ar putea folosi.

– Parc-ar fi niște radiouri, zise Tod. Radiouri cu tranzistori.

Gânditor, o luă în urma lui Schein.

– Poate că reușim să scoatem din ele ceva nou pentru machetele noastre.

– A mea are deja radio, zise Schein.

– Ei, construiești și tu o mașină automată de tuns iarba, spuse Tod.

Asta n-ai, nu-i așa?

Cunoștea destul de bine macheta Perky Pat a lui Schein; cele două perechi, a lui și a soției lui, cu cea a lui Schein și a soției acestuia fuzionaseră destul de bine, fiind compatibile.

Sam Regan spuse:

– Vreau eu radiourile, că am ce face cu ele.

Macheta lui nu avea mecanismul de deschidere automată a ușii garajului, pe care și Tod și Schein îl aveau; el era cu mult în urma lor. Desigur, toate acele articole puteau fi cumpărate. Dar rămăsese fără nicio pielicică. Își epuizase proviziile pentru o afacere pe care el o considera mai presantă. Cumpărase de la un plasator de droguri o cantitate destul de mare de Dul-C; îl ținea ascuns de privirile celorlalți, îngropat sub compartimentul său de dormit, de la nivelul cel mai de jos al barăcii lor comune.

El, unul, era credincios; afirma miracolul translației – momentul aproape sacru în care componentele miniaturale ale machetei încetau să reprezinte doar Pământul, devenind *însuși* Pământul. Iar el, alături de ceilalți, contopiți cu lumea locuinței de păpuși, prin efectul produs de Dul-C, se vedeau transportați în afara timpului și spațiului. Mulți dintre coloniști erau încă necredincioși; pentru ei, machetele nu erau decât simboluri ale unei lumi la care nu mai aveau acces direct. Dar, unul câte unul, necredincioșii se împuținau.

Chiar și în dimineața asta, atât de devreme, tânjea să se întoarcă jos, să mestece o feliuță de Dul-C din prețioasa lui rezervă și să savureze, împreună cu prietenii lui, cel mai solemn moment de care erau ei capabili.

Îi întrebă pe Tod și pe Norm Schein:

– Vrea careva dintre voi să caute trecerea?

Acesta era termenul tehnic pe care-l foloseau pentru participare.

– Eu mă duc jos. Folosim Dul-C de la mine; vă dau și vouă.

O asemenea ispită nu putea fi ignorată; atât Tod, cât și Norm păreau

tentați.

– Așa devreme? întrebă Norm Schein. Abia ne-am ridicat din pat. Dar, oricum, se pare că nu-i nimic de făcut.

Izbi posomorât cu piciorul într-o uriașă dragă pentru nisip, semiautomată; stătea de zile întregi, abandonată, lângă intrarea în baracă. Niciunul nu avusese destulă energie pentru a ieși la suprafață, să continue operațiunile pornite pe la începutul lunii.

– Pare, dar nu-i așa, murmură el. Ar trebui să fim aici, sus, să ne lucrăm grădinile.

– Și cam asta-i grădina ta, zise Sam Regan cu un rânjet larg. Ce-i chestia pe care o cultivi? Are vreun nume?

Norm Schein, cu mâinile în buzunarele salopetei, păși peste solul nisipos, fărâmicios, cu vegetație rară, răspândită ici-colo pe suprafața cândva îngrijită a grădinii de zarzavat; se opri să se uite în lungul straturilor, sperând că mai încolțiseră câteva dintre semințele special tratate. Nimic.

– Sfeclă elvețiană, zise Tod încurajator. Corect? Chiar și așa, modificată genetic, tot îi mai recunosc frunzele.

Rupând una, Norm o mestecă puțin, apoi o scuipă; era amară și acoperită cu o pojghiță de nisip.

Helen Morris ieși din baracă, tremurând sub razele reci ale soarelui marțian.

– Avem o întrebare, se adresă ea celor trei bărbați. Eu spun că psihanaliștii de pe Pământ încasau cincizeci de dolari pe oră, iar Fran zice că ăsta era tariful pentru numai patruzeci și cinci de minute.

Explică:

– Ne-am gândit să adăugăm un psihanalist la macheta noastră și vrem s-o facem corect, pentru că este un articol autentic, fabricat pe Pământ și trimis încoace, dacă vă aduceți aminte de nava lui Bulero care a trecut pe aici săptămâna trecută...

– Ne aducem aminte, zise acru Norm Schein.

Prețurile pe care le ceruse distribuitorul lui Bulero. Și tot timpul, în satelitul lor, Allen și Charlotte Faine prezentau diverse produse, stârnind apetitul oricui.

– Întreabă-i pe cei doi Faine, zise Tod, soțul lui Helen. Transmite-le prin radio, când trece satelitul prin dreptul nostru, data viitoare.

Se uită la ceasul de la mână.

– Peste o oră. Au toate datele despre articolele autentice; de fapt, datele speciale ar fi trebuit să fie atașate la articolul propriu-zis, chiar în cutia lui.

Îl deranja, pentru că, desigur, banii săi – ai săi și ai lui Helen – se duseseră pe plata micuței figurine reprezentând un psihanalist uman, alături de care intrau și canapeaua, biroul, covorul și biblioteca, în care se aflau, impresionante, cărți incredibil de bine miniaturizate.

– Tu te-ai dus la psihanalist când te aflai pe Pământ, îi zise Helen lui Norm Schein. Care era tariful?

– Păi, eu mergeam mai ales la terapie de grup, răspunse Norm. La Clinica de Stat pentru Igienă Mentală Berkeley, iar ei te taxau în funcție de posibilitățile de plată pe care le aveai. Desigur, Perky Pat și prietenul ei merg la un psihanalist particular.

O porni în lungul grădinii cedate lui în mod solemn, trecând printre straturile de frunze zimțate, ciuntite, roase de insectele microscopice marțiene. Dacă ar fi găsit măcar o plantă sănătoasă, una singură neatinsă, ar fi fost de ajuns pentru a-i restabili buna dispoziție. Aici, insecticidele de pe Pământ pur și simplu nu aveau efect; gângăniile băștinașe prosperau. Așteptaseră zece mii de ani să le vină vremea, să apară careva și să facă o tentativă de a cultiva ceva.

Tod zise:

– Mai bine te-ai apuca să uzi un pic.

– Mda, fu de acord Norm Schein, cu tristețe în glas.

O luă împleticindu-se în direcția sistemului de pompare a apei; era afectat rețelei de irigație, de-acum parțial colmatată cu nisip, care deservea grădinile barăcii lor – Perspectiva Vărsat de Vânt. Înainte de a uda, trebuia să fie înlăturat nisipul, își dădu el seama. Dacă o mai lungeau cu punerea în funcțiune a marii dragi clasa A, nu mai puteau uda, nici să fi vrut. Iar el nu ținea morțiș.

Cu toate astea, nu putea, ca Sam Regan, să întoarcă pur și simplu spatele priveliștii de aici, de sus, și să coboare înapoi, în baracă, să piardă vremea cu macheta lui, construind ori instalând noi articole, aducându-i îmbunătățiri... Sau, cum propusese Sam, să pună la bătaie o cantitate oarecare din atent dositul lui Dul-C și să înceapă comunicarea. Avem responsabilități, gândi el.

I se adresă Helenei:

– Spune-i nevesti-mii să vină sus.

Îl putea dirija când draga nisipul; Fran avea ochi bun.

– Îi transmit eu, zise Sam Regan, începând să coboare. Nu vrea niciunul dintre voi să vină cu mine?

Nu-l urmă nimeni; Tod și Helen Morris plecaseră să-și inspecteze grădina, iar Norm Schein era ocupat cu scoaterea husei de pe dragă, pregătindu-se s-o pornească.

Întors dedesubt, Sam Regan începu s-o caute pe Fran Schein; o găsi ghemuită în fața machetei Perky Pat pe care o întrețineau familiile Morris și Schein, preocupată de ceea ce făcea.

Fără să-și ridice privirile, Fran zise:

– Am plimbat-o pe Perky Pat prin tot centrul, în noul ei Ford decapotabil: a parcat, a băgat și o monedă de zece cenți în ceasul de la parcare, și-a făcut și cumpărăturile, iar acum se află la psihanalist, în camera de așteptare și citește *Fortune.* Dar cât plătește?

Își înălță privirea, își netezi spre spate părul negru și lung și-i zâmbi. Nu încăpea nicio îndoială că Fran era cea mai arătoasă și mai dramatică persoană din baraca lor colectivă; Sam remarcă asta acum, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

Spuse:

– Cum de te poți agita atâta cu macheta aia, fără să mesteci?...

Privi în jur; părea că sunt singuri. Aplecându-se, îi spuse cu blândețe:

– Vino să mestecăm niște Dul-C clasa-ntâi. Cum am mai făcut noi. Okay?

Inima îi bătea cu putere în așteptarea răspunsului; amintirea ultimei dăți când realizaseră translația la unison îl făcea vulnarebil.

– Helen Morris o să...

– Nu, dau amândoi la manivelă, la dragă, sus. Nu se întorc ei până într-un ceas.

O luă pe Fran de mână și o ajută să se ridice în picioare.

– Ceea ce vine ambalat în hârtie maronie, zise el, deschizându-i ușa spre coridor, trebuie să fie folosit, nu ținut îngropat. Se învechește și mucegăiește. Își pierde puterea.

Și plătim o grămadă pentru puterea lui, se gândi el supărat. Prea mult, ca să lași să se irosească. Deși unii – nu din baraca lor – pretindeau că puterea de a asigura translația nu era dată atât de Dul-C, cât de acuratețea execuției machetei. După el, ideea asta era o prostie, cu toate că își avea adepții ei.

Când intrară, grăbiți, în compartimentul lui Sam Regan, Fran zise:

– Am să mestec la unison cu tine, Sam, dar hai să nu facem nimic atâta vreme cât suntem pe Terra, pentru că... Înțelegi. Aici n-am face-o. Vreau să spun... Chiar dacă suntem Pat și Walt, nu noi înșine, tot nu ni se îngăduie.

Se încruntă preventiv la el, mustrându-l pentru felul în care se purtase mai înainte și pentru că încercase să o aducă în acel punct, fără s-o întrebe.

– Atunci, admiți că te duci de-adevăratelea pe Pământ.

De multe ori până atunci se certaseră în legătură cu asta – și rămânea o problemă cardinală. Fran înclina să adopte poziția potrivit căreia translația era numai o chestiune de aparență, ceea ce coloniștii numeau accident – doar o manifestare exterioară a locurilor și a obiectelor implicate, nu esența lor.

– Eu cred, spuse Fran rar, desprinzându-și degetele din ale lui și oprindu-se lângă ușa compartimentului, că indiferent dacă e un joc al imaginației, al halucinației provocate de drog, sau o translație efectivă de pe Marte pe Pământul-așa-cum-era, printr-un mecanism despre care nu știm nimic...

Îl privi iarăși cu fermitate.

– Cred că trebuie să ne abținem. Pentru a nu umbri experiența comunicării.

Privindu-l cum trage atent din perete patul metalic și strecoară un cârlig lung în cavitatea apărută, ea spuse:

– Trebuie să fie o experiență purificatoare. Ne pierdem trupurile de carne, corporalitatea, cum se spune. Și îmbrăcăm, în schimb, trupuri nepieritoare, cel puțin pentru o vreme. Sau pentru totdeauna, în cazul în care crezi, ca mulți alții, că orice există

în afara timpului și spațiului este etern. Nu ești de acord, Sam?

Oftă.

– Știu că nu.

– Spiritualitatea, rosti el cu dezgust, scoțând pachetul de Dul-C din ascunzătoarea săpată dedesubtul compartimentului. O negare a realității; și cu ce te alegi, în schimb? Cu nimic.

– Recunosc, spuse Fran, apropiindu-se pentru a-l privi cum deschide pachetul, că nu pot *dovedi* că te alegi cu ceva mai bun în schimbul abstinenței. Dar știu sigur asta. Ceea ce nu realizați tu și ceilalți senzualiști dintre noi este că, atunci când mestecăm Dul-C și ne abandonăm trupurile, *murim.* Și murind, pierdem greutatea...

Ezită.

– Spune, o îndemnă Sam, deschizând pachetul.

Cu un cuțit, tăie o felie din masa maronie, dură, cu aspect de fibre vegetale. Fran zise:

– Greutatea păcatului.

Sam Regan se strădui să nu râdă.

– Okay... Cel puțin tu ești ortodoxă.

Deoarece mulți dintre coloniști erau de aceeași părere cu Fran.

– Dar, continuă el, vârând pachetul înapoi, la loc sigur, eu nu de asta mestec; eu nu vreau să pierd nimic... Eu vreau să câștig ceva.

Închise ușa compartimentului, apoi își scoase iute propria machetă Perky Pat, o întinse pe dușumea și puse fiecare obiect la locul lui, lucrând repede, cu nerăbdare.

– Ceva la care în mod normal nu avem dreptul, adăugă el, ca și cum Fran n-ar fi știut.

Soțul ei – sau soția lui, sau amândoi, sau oricine din baracă – își putea face apariția când el și Fran erau în stare de translație. Iar trupurile lor aveau să fie așezate la o distanță cuviincioasă unul față de celălalt; nu se putea detecta nimic nepermis, oricât de interesați de acest aspect ar fi fost cei care priveau. Din punct de vedere legal, lucrul fusese stabilit; nicio coabitare nu putea fi dovedită, iar experții legiști ai autorităților Națiunilor Unite de pe Marte și din celelalte colonii, deși încercaseră, dăduseră greș. În timpul translației se putea comite un incest, un omor, orice, însă din punct de vedere juridic totul rămânea numai o fantezie, o simplă dorință, lipsită de putere.

Datorită acestui fapt extrem de interesant se deprinsese de multă vreme să folosească Dul-C; altminteri, viața pe Marte avea pentru el puține aspecte plăcute.

– Cred, zise Fran, că încerci să mă îndemni la rău.

Se așezase și părea tristă, cu ochii, mari și întunecați, fixați, fără să

vadă, într-un punct din centrul machetei, lângă enormul șifonier al lui Perky Pat. Absentă, fără să spună nimic, Fran începu să se joace cu o haină miniaturală, din blană de samur.

El îi dădu jumătate din felia de Dul-C, apoi își aruncă în gură propria-i bucată și începu să mestece cu lăcomie.

Tot posomorâtă, Fran mesteca și ea.

El era Walt. Avea o navă Jaguar XXB, model sport, cu o viteză de cincisprezece mii de mile pe oră. Cămășile îi soseau din Italia, iar încălțămintea era făcută în Anglia. Când deschise ochii, își aruncă privirile la micul televizor echipat cu ceas G. E., așezat lângă pat; era trecut pe automat, fixat pe canalul pe care se transmitea spectacolul de dimineață al marelui comic de știri, Jim Briskin. Cu peruca lui de culoare roșu-aprins, Briskin prindea deja contur pe ecran. Walt se ridică în capul oaselor, apăsă pe un buton care îi ridică patul astfel încât să se poată sprijini și se lăsă pe spate, ca să se uite un moment la programul care deja începuse.

– Mă aflu aici, în colțul străzilor Van Ness și Market, din centrul orașului San Francisco, zicea Briskin pe un ton plăcut, și peste numai câteva momente vom vedea deschiderea noului și extraordinarului bloc de locuințe Sir Francis Drake, primul *complet subteran.* Împreună cu noi, pentru inaugurarea construcției, stând chiar alături de mine, se află această încântătoare prințesă și...

Walt închise televizorul, se ridică și se duse în picioarele goale până la fereastră; trase jaluzelele și aruncă o privire, prin calda, scânteietoarea dimineață, peste străzile din San Francisco, peste colinele și casele albe. Era sâmbătă dimineața și nu trebuia să meargă la serviciu, în Palo Alto, la Ampex Corporation; în loc de slujbă – și asta îi sună plăcut în minte – avea întâlnire cu prietena lui, Pat Christiansen, care ocupa un mic și modern apartament în Potero Hill.

Întotdeauna era sâmbătă.

În baie, își dădu cu puțină apă pe față, apoi stoarse niște cremă de ras și începu să se bărbierească. În vreme ce se rădea, privindu-și în oglindă trăsăturile familiare, văzu un bilet prins cu un bold de

propria-i manșetă.

> ASTA ESTE O ILUZIE. TU EȘTI SAM REGAN, COLONIST DE PE MARTE. FOLOSEȘTE-TE DE TIMPUL DE TRANSLAȚIE PE CARE-L AI LA DISPOZIȚIE, BĂIETE. SUN-O REPEDE PE PAT!

Iar biletul era semnat Sam Regan.

O iluzie, se gândi el, oprindu-se din bărbierit. În ce sens? Încercă să își amintească; Sam Regan și Marte, o baracă sinistră de-a coloniștilor... Da, reuși să obțină cât de cât o imagine, dar părea depărtată, deformată și neconvingătoare. Ridicând din umeri, își reluă bărbieritul, nedumerit acum și puțin deprimat. Bun, presupunând că mesajul era corect și că-și amintea într-adevăr de acea altă lume, de viața aceea cvasiposomorâtă, de expatrierea involuntară într-un mediu nefiresc: și ce dacă? De ce trebuia să o năruie pe asta? Smulse biletul, îl rupse bucăți și-l aruncă pe toboganul ghenei din baie.

Îndată ce termină cu bărbieritul, o sună pe Pat.

– Ascultă, zise ea imediat, rece și hotărât; pe ecran, părul blond îi sclipea: și-l usca. Nu vreau să ne întâlnim, Walt. Te rog. Pentru că știu ce ai în minte și pur și simplu nu mă interesează; înțelegi?

Ochii ei albaștri-cenușii erau reci.

– Hm, făcu el șocat, încercând să găsească un răspuns. Dar e o zi extraordinară – trebuie să ieșim. Să mergem în Golden Gate Park, poate.

– Are să se facă prea cald pentru a ieși pe afară.

– Nu, o contrazise el ațâțat. Asta-i mai târziu. Hei, ne-am putea plimba pe plajă, să ne bălăcim în valuri. Okay?

Ea șovăia, vizibil.

– Dar discuția pe care am avut-o mai devreme...

– N-a fost nicio discuție. Nu te-am mai văzut de o săptămână, de sâmbăta trecută.

Își făcu glasul cât mai hotărât și mai convingător cu putință.

– Trec pe la tine într-o jumătate de oră și te iau. Să-ți pui costumul de baie, știi tu, cel galben. Ăla spaniol, cu bretele.

– Oh, zise ea cu dispreț, dar este complet demodat. Am unul nou, din Suedia; nu l-ai văzut. Am să mi-l pun pe ăla, dacă e voie. Fata de la A & F nu era sigură.

– S-a făcut, spuse el și închise.

Peste o jumătate de oră, ateriza cu Jaguarul pe platforma blocului ei.

Pat purta un jerseu și o pereche de pantaloni largi; costumul de baie, îl lămuri ea, era pe dedesubt. Își luă coșul de picnic, deja pregătit, și îl urmă pe rampă în sus, către Jaguarul parcat. Nerăbdătoare și drăguță, i-o luă înainte, tropăind cu sandalele pe beton. Totul mergea după cum sperase el; avea să fie o zi nemaipomenită, până la urmă, după ce tremurul inițial dispăruse... Slavă Domnului!

– Stai să vezi costumul, zise ea strecurându-se înăuntrul navei și punându-și coșul pe genunchi. E cu adevărat îndrăzneț; abia dacă se vede: de fapt, trebuie mai mult să ai încredere în faptul că există.

Când Walt se așeză alături, ea se aplecă spre el.

– M-am tot gândit la discuția pe care am avut-o... Lasă-mă să termin.

Îi puse degetele pe buze, făcându-l să tacă.

– *Știu* că a avut loc, Walt. Dar, într-un fel, ai dreptate; de fapt, tu adopți atitudinea corectă. Ar trebui să scoatem din asta tot ce se poate. Timpul nostru este destul de scurt, de vreme ce... Sau cel puțin așa mi se pare mie.

Zâmbi palid.

– Deci, condu cât poți tu de repede. Vreau să ajungem la ocean.

Aproape imediat, coborau în parcarea de lângă plajă.

– Se face din ce în ce mai cald, zise Pat, liniștită. Pe zi ce trece. Nu-i așa? Până când, în cele din urmă, n-o să se mai poată suporta.

Aruncă jerseul de pe ea, apoi, mișcându-se în scaunul navei, reuși să scape și de pantaloni.

– Dar n-o să trăim noi atât de mult... O să mai treacă cincizeci de ani până când n-o să mai poată ieși nimeni pe afară la vremea amiezii. Vorba aia, o să ne transformăm în câini turbați și în englezi; acolo încă n-am ajuns.

Deschise portiera și coborî, în costumul ei de baie. Avusese dreptate; trebuia să ai încredere în lucrurile care nu se văd, pentru a-i zări cât de cât costumul. Era întru totul satisfăcător, pentru amândoi.

Împreună o luară agale de-a lungul plajei cu nisip umed, compactat, cercetând cu luare-aminte meduze, cochilii și pietricele – rămășițele aruncate de valuri pe țărm.

– În ce an suntem? întrebă deodată Pat, oprindu-se.

Vântul îi sufla spre spate părul lung, desfăcut; i se ridicase într-o masă galbenă, ca un nor, limpede și strălucitor și cu desăvârșire curat, fluturând în șuvițe.

El spuse:

– Păi, cred că e...

Apoi nu-și mai putu aduce aminte; îi scăpa.

– La naiba! exclamă el supărat.

– Ei, n-are importanță.

Prinzându-l de mâini, ea o porni mai departe, mergând cu greutate prin nisip.

– Uite, e acolo un locșor mai retras, dincolo de stânci.

Își spori ritmul mișcării; trupul fetei se unduia sub efortul mușchilor puternic încordați, ce se luptau împotriva vântului și a nisipului și a vechii, familiarei gravitații a unei lumi de mult pierdute.

– Oare eu sunt?... Cum îi zice?... Fran? întrebă ea pe neașteptate.

Păși peste stânci; spumă și apă i se prelinseră peste labele picioarelor, peste glezne; izbucni în râs și sări, cutremurându-se de răceala bruscă.

– Sau sunt Patricia Christiansen?

Își mângâie părul cu mâinile.

– Ăsta-i blond, așa că, probabil, sunt Pat. Perky Pat.

Dispăru dincolo de stânci; el o urmă repede, cățărându-se după ea, peste pietre.

– Am fost Fran, zise fata peste umăr, dar asta nu mai are importanță. Aș fi putut să fiu oricine, înainte... Fran, Helen sau Mary, acum tot n-ar fi contat. Corect?

– Nu, se opuse el, ajungând-o din urmă.

Gâfâind, el adăugă:

– Are importanță că ești Fran. În esență.

– „În esență."

Ea se lăsă să cadă pe nisip, se sprijini în cot și începu să deseneze nervos, cu o bucată ascuțită de piatră neagră, care lăsa dâre adânci; pe neașteptate, azvârli piatra și se răsuci, ridicându-se în picioare, cu fața spre ocean.

– Dar accidentele... Ele sunt Pat.

Își puse mâinile sub sâni, apoi îi ridică ușurel, cu o expresie nedumerită pe chip.

– Ăștia, zise, sunt ai lui Pat. Nu ai mei. Ai mei sunt mai mici: îmi

aduc bine aminte.

El se așeză alături de ea, fără să spună nimic.

– Ne aflăm aici, zise ea imediat, ca să facem ceea ce nu putem face acolo, la baracă. Acolo unde ne-am lăsat trupurile coruptibile. Câtă vreme avem machetele în schimbul acestor...

Arătă către ocean, apoi se pipăi iar, neîncrezătoare.

– Nu putem decade, nu-i așa? Noi am îmbrăcat nemurirea.

Se lăsă jos, cu spatele pe nisip și închise ochii, acoperindu-și fața cu brațul.

– Și de vreme ce ne aflăm aici și putem face lucruri care ne sunt interzise la baracă, atunci, spune teoria ta, chiar *trebuie* să le facem. Trebuie să profităm de ocazie.

El se sprijini într-o mână, deasupra ei, se aplecă și o sărută pe gură.

În mintea lui, o voce gândi:

– „Dar asta o pot face oricând."

Și în membrele trupului său se afirmă o autoritate străină; se așeză la loc, depărtându-se de fată.

– „În definitiv, gândi Norm Schein, sunt însurat cu ea."

Apoi izbucni în râs.

– „Cine a spus că-mi poți folosi macheta? se gândi Sam Regan înfuriat. Ieși afară din compartimentul meu. Pun pariu că și Dul-C tot de la mine ai luat."

– „Tu ni l-ai oferit, răspunse colocatarul trupului-minții lui. Așa că m-am hotărât să ți-l accept."

– „Sunt și eu aici, gândi Tod Morris. Și dacă vrei să-ți spun părerea mea..."

– „Nu ți-a cerut-o nimeni, gândi Norm Schein furios. Și, de fapt, nu

te-a rugat nimeni să vii; de ce n-o iei tu din loc, să te-ntorci la prăpădita ta de grădină, unde ar fi trebuit să te afli?“

Tod Morris gândi calm:

– „Eu sunt cu Sam. N-am nicio șansă altfel, decât aici.“

Forța voinței i se combină cu a lui Sam; încă o dată, Walt se aplecă deasupra fetei întinse pe spate: încă o dată, o sărută pe gură, acum însă mai apăsat și mai agitat.

Fără să-și deschidă ochii, Pat spuse cu voce abia auzită:

– Și eu sunt aici. Sunt Helen.

Adăugă:

– Și Mary. Dar noi nu folosim provizia ta de Dul-C, Sam; ne-am adus din a noastră.

Îl înlănțui cu brațele ca și cum cele trei locatare ale lui Perky Pat s-ar fi unit cu toate într-o singură pornire. Luat prin surprindere, Sam Regan întrerupse contactul cu Tod Morris; își uni eforturile cu Norm Schein și Walt se depărtă de Perky Pat.

Valurile oceanului se prelingeau până la picioarele celor doi, care stăteau culcați împreună pe plajă, două personaje cuprinzând esența a șase persoane. Șase în doi, se gândi Sam Regan. Misterul se repeta; oare cum era înfăptuit? Iarăși, vechea întrebare. Dar nu mă interesează, se gândi el, decât dacă mi-au luat din Dul-C. Și pun pariu că da; nu-mi pasă ce spun: nu-i cred.

Ridicându-se în picioare, Perky Pat zise:

– Ei bine, văd că pot să fac liniștită o baie; aici nu se întâmplă nimic.

Intră în apă, îndepărtându-se prin valuri de ei, care stăteau în trupul lor, privind-o cum se duce.

– „Ne-am ratat șansa“, gândi Tod Morris, strâmbându-se.

– „E greșeala mea“, recunoscu Sam.

Unindu-se, el și Tod reușiră să se ridice de pe nisip; făcură câțiva pași pe urmele fetei, apoi, cu apa ajungându-le până la glezne, se opriră.

Sam Regan simțea deja că puterea drogului slăbește; se trezi slăbit și speriat și dezamăgit de constatare. Al naibii de repede, își spuse el. Gata; înapoi în baracă, în puțul unde ne răsucim și ne ascundem ca viermii într-o pungă de hârtie, înghesuiți, la adăpost de lumina zilei. Palizi și albi și îngrozitori. Se cutremură.

Se cutremură și își văzu iarăși compartimentul, cu micul lui pat, lavoarul, biroul, soba de bucătărie... Și, căzute, moi, grămezi inerte, învelișurile golite ale lui Tod și Helen Morris, ale lui Fran și Norm Schein și al propriei lui soții Mary; ochii le erau ațintiți în gol și el își mută, abătut, privirile.

Pe dușumea, în mijlocul lor, era macheta lui; văzu păpușile, pe Walt și Pat, plasate la marginea oceanului, lângă Jaguar. Cu destulă siguranță, Perky Pat purta costumul de baie cel aproape invizibil, iar alături de ei se odihnea un minuscul coș de picnic.

Și, alături de machetă, o bucată maronie de hârtie de ambalaj, goală, care conținuse Dul-C; ei cinci îl dăduseră gata și, chiar și acum, observă – împotriva voinței lui – cum li se scurgea pe la colțurile gurilor întredeschise, căzute, câte un firicel subțire de sirop maroniu-strălucitor.

În fața lui, Fran Schein începu să se miște, deschise ochii, gemu ușor; își fixă privirile asupra lui, apoi oftă, istovită.

– S-au luat pe urmele noastre, zise el.

– Ne-am lungit prea mult.

Se ridică nesigură pe picioare, se clătină și aproape că se prăbuși; imediat, fu și el în picioare, susținând-o.

– Ai avut dreptate; trebuia s-o facem imediat, dacă tot aveam de gând. Dar...

Îl lăsă să o strângă puțin în brațe.

– Îmi plac preliminariile. Să mă plimb pe plajă, să-ți arăt costumul meu de baie care nici măcar nu-i un costum de baie.

Schiță un zâmbet. Sam zise:

– Au să mai fie duși vreo câteva minute, pun pariu.

Cu ochii larg deschiși, Fran spuse:

– Da, ai dreptate.

Se desprinse din brațele lui și o luă spre ușă; deschizând-o dintr-o smucitură, dispăru în hol.

– În compartimentul nostru, îi strigă ea peste umăr. Grăbește-te!

Încântat, el o urmă. Era din cale-afară de amuzant; își stăpâni un acces de râs. Înaintea lui, fata urca iute rampa, spre nivelul la care se afla compartimentul ei. Deschiseră ușa grea, de metal și se năpustiră amândoi înăuntru, se rostogoliră, chicotind și luptându-se, izbindu-se de peretele din față.

Tot noi am câștigat, până la urmă, se gândi el în timp ce-i desfăcea, îndemânatic, sutienul. Îi descheie nasturii bluzei, îi trase fermoarul fustei și-i scoase pantofii fără șireturi, ca niște papuci, dintr-o singură mișcare rapidă; o mângâia peste tot, iar Fran oftă, de astă dată fără urmă de oboseală.

– Mai bine încui ușa.

Se ridică, se duse repede la ușă și o închise, blocând-o zdravăn. Între timp, Fran își smulse de pe ea celelalte lucruri.

– Vino încoace, îl îndemnă. Nu sta numai să te uiți.

Adună la iuțeală lucrurile grămadă, iar deasupra așeză pantofii, în chip de presse-papiers.

El se întoarse lângă ea, iar degetele ei agile, pricepute, îl luară în primire; ținându-și ochii negri plecați, Fran lucra de zor, spre încântarea lui.

Tocmai aici, în sinistrul lor sălaș de pe Marte! Și cu toate astea... Se descurcaseră în vechiul mod, unicul: cu ajutorul drogului introdus de contrabandiști. Dul-C făcuse lucrul posibil; ei îl solicitau în continuare. Liberi nu erau nicidecum.

Când genunchii lui Fran începură să-i strângă cu putere torsul gol, el se gândi: Și nici nu vrem să fim. De fapt, e exact invers. Când mâna lui o porni în jos, peste abdomenul ei plat, el se gândi înfiorat: Am putea folosi chiar ceva mai mult.

4

La recepția spitalului Veteranilor James Riddle, de la Baza III de pe Ganymede, Leo Bulero îi pasă gambeta lui cea scumpă, lucrată manual, fetei în uniformă albă, scrobită, și-i spuse:

– Am venit să văd un pacient, un anume domn Eldon Trent.

– Îmi pare rău, domnule, începu fata, dar el i-o tăie scurt.

– Spune-i că se află aici Leo Bulero. Ai priceput? Leo Bulero.

Și se uită, peste mâna ei, în registru; văzu numărul camerei lui Eldritch. Când fata se întoarse spre panoul centralei telefonice, el o luă agale în direcția salonului cu numărul respectiv. La naiba cu așteptatul, își spuse el; am venit cale de milioane de mile și am de gând să văd fie omul, fie chestia care-o fi, una sau alta.

Un soldat al Națiunilor Unite, înarmat cu pușcă, îl opri la ușă; un bărbat extrem de tânăr, cu ochi reci și limpezi, ca de fată; ochi ce spuneau apăsat „nu“, chiar și lui.

– Okay, mârâi Leo. M-am prins. Dar dacă ar fi știut cine-i aici, afară, ar fi zis să mă lăsați înăuntru.

De lângă el, vorbindu-i în ureche și făcându-l să tresară, o voce ascuțită de femeie spuse:

– Cum ați aflat că tata se află aici, domnule Bulero?

Se întoarse și văzu o femeie destul de solidă, la vreo treizeci și ceva de ani; îl privea intens, iar el se gândi: Asta-i Zoe Eldritch. Ar fi trebuit să știu; e destul de prezentă în paginile homeoziarelor.

Un funcționar al Națiunilor Unite se apropie:

– Domnișoară Eldritch, dacă doriți, îl putem da afară din clădire pe domnul Bulero; rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Îi zâmbi plăcut lui Leo și, dintr-odată, Leo îl recunoscu. Era șeful departamentului judiciar, superiorul lui Ned Lark, Frank Santina. Cu ochi negri, vioi, vibrant somatic, Santina își mută privirea de la Leo la Zoe Eldritch, în așteptarea unui răspuns.

– Nu, spuse Zoe în cele din urmă. Cel puțin, nu chiar acum. Nu înainte de a-mi spune cum a aflat el că tata este aici; n-are cum să știe. Poți, domnule Bulero?

Santina murmură:

– Prin unul dintre precogii lui, pesemne. Nu-i așa, Bulero?

Imediat, în silă, Leo încuviință din cap.

– Vedeți, domnișoară Eldritch, explică Santina, un om ca Bulero poate angaja pe oricine poftește, orice formă de talent. Așa că noi îl așteptam.

Arătă spre cei doi paznici în uniformă, înarmați, de la ușa lui Palmer Eldritch.

– De-asta avem nevoie de amândoi, permanent, după cum încercam să vă explic.

– Nu există nicio posibilitate să discut niște afaceri cu Eldritch? întrebă Leo. De aceea am venit aici; nu am de gând să fac nimic ilegal. Cred că sunteți săriți cu toții sau încercați să ascundeți ceva; poate aveți conștiința încărcată.

Îi privi atent, dar nu deslușI nimic.

– Chiar este Eldritch Palmer acolo, înăuntru? întrebă el. Pun pariu că

nu.

Din nou nu primi niciun răspuns; niciunul dintre ei nu mușcă momeala.

– Sunt obosit, zise el. E cale lungă până aici. La naiba, mă duc să găsesc ceva de mâncare, după care îmi voi lua o cameră la hotel, să dorm zece ore și să uit de asta.

Întorcându-se, se îndepărtă, pășind cu aroganță.

Nici Santina, nici domnișoara Eldritch nu încercară să-l oprească. Dezamăgit, o ținu tot așa, simțind un dezgust apăsător.

Era clar că va trebui să ajungă la Palmer Eldritch printr-o agenție de mediere. Poate, reflectă el, Felix Blau și poliția lui secretă ar reuși să pătrundă acolo. O încercare merita.

Dar, când se simțea atât de deprimat, nimic nu mai părea să conteze. De ce n-ar face cum spusese, să mănânce, apoi să se odihnească puțin, doar avea atâta nevoie, să uite deocamdată de ideea de a ajunge la Eldritch? La naiba cu toate astea, își spuse el părăsind clădirea spitalului și ieșind pe trotuar, în căutarea unui taxi. Fiica aia a lui Eldritch, se gândi el. Cu înfățișare de dură, ca o lesbiană, tunsă scurt și nemachiată. Uah!

Găsi un taxi și zbură cu el o vreme, reflectând.

Folosindu-se de videosistemul taxiului, luă legătura cu Felix, aflat pe Pământ.

– Mă bucur că ai sunat, zise Felix Blau de cum văzu cine era. Există o organizație care a fost înființată în Boston, în condiții ciudate; *pare* ivită peste noapte, complet echipată, inclusiv...

– Cu ce se ocupă?

– Se pregătesc să lanseze ceva pe piață; utilajele există, inclusiv trei sateliți pentru reclame, similari cu ai noștri, unul pe Marte, unul pe Io, unul pe Titan. Zvonul care ne-a ajuns la ureche este că se pregătesc să iasă pe piață cu o marfă ce va face concurență directă machetelor tale, Perky Pat. Se va numi Păpușa însoțitoare Connie.

Zâmbi scurt.

– Nu-i nostim?

Leo întrebă:

– Dar ce se-aude cu... știi tu... aditivul.

– Nicio informație despre asta. Presupunând că există unul, probabil că ar trece dincolo de domeniul legal al operațiunilor comerciale. Este utilizabilă o machetă fără... „aditiv"?

– Nu.

– Atunci, se pare că avem deja răspunsul.

Leo zise:

– Te-am sunat să văd dacă nu mă poți ajuta să intru la Palmer Eldritch. L-am localizat aici, la Baza III, pe Ganymede.

– Îți amintești de raportul meu despre aducerea din afară, de către Eldritch, a unui lichen similar cu cel folosit în producerea de Dul-C. Ți-a trecut prin minte că prăvălia asta nouă, din Boston, s-ar putea să fie pusă pe picioare de Eldritch? Deși s-ar părea că este cam devreme pentru așa ceva; oricum, i-ar fi putut transmite fiică-sii, prin radio, cu ani de zile în urmă...

– Trebuie să-l văd, zise Leo.

– E la Spitalul James Riddle, presupun. Ne-am gândit că acolo trebuie să fie. Apropo, ai auzit vreodată de unul, Richard Hnatt?

– Niciodată.

– Un reprezentant al firmei celei noi, din Boston, s-a întâlnit cu el și au încheiat un fel de tranzacție. Reprezentantul ăsta, Icholtz...

– Ce nebunie! zise Leo. Și eu nici măcar nu pot ajunge la Eldritch; Santina se tot învârte pe la ușa lui, împreună cu safista aia de fiică a lui Palmer.

Nimeni n-ar fi putut trece de ei, hotărî Leo.

Îi dădu lui Felix Blau adresa unui hotel de pe Baza III, cel la care își lăsase bagajul, apoi închise.

Pun pariu că are dreptate, își spuse. Concurentul ăsta este Palmer Eldritch. Norocul meu: să fiu exact în domeniul în care se hotărăște Eldritch să pătrundă la întoarcerea din Prox. De ce n-oi fi putut și eu să fac sisteme de ghidare pentru rachete, ca să concurez numai cu G.E. și cu General Dynamics?

Acum era de-a dreptul îngrijorat în legătură cu lichenul pe care-l adusese Eldritch. O îmbunătățire la Dul-C, probabil. Mai ieftin de produs, capabil să inducă translația pentru o perioadă mai lungă de timp și mai intens. Doamne!

Reflectând, o amintire ciudată îi răsări în minte. O organizație, înființată în Republica Arabă Unită; angajări de asasini antrenați. Ar avea mari șanse cu Palmer Eldritch... Unui asemenea om, odată ce i-a intrat în cap...

Și cu toate astea, premoniția lui Roni Fugate rămânea; în viitor, va fi acuzat pentru uciderea lui Palmer Eldritch.

Evident că va găsi o cale, în ciuda tuturor piedicilor.

Avea asupra lui o armă atât de mică, de intangibilă, încât nici cea mai atentă percheziție n-o putea descoperi. Cu oarecare timp în urmă, un chirurg din Washington i-o implantase în limbă: o săgeată otrăvită, autoghidată, de mare viteză, proiectată în instalațiile sovietice... Dar mult îmbunătățită: după atingerea victimei își ștergea singură urma, fără să lase nicio rămășiță. Otrava era și ea originală; nu afecta activitatea inimii sau pe cea respiratorie; de fapt, nu era o otravă, ci un virus filtrabil, care se multiplica în sângele victimei, provocând moartea în patruzeci și opt de ore. Era cancerigen, import de pe una dintre lunile lui Uranus și încă necunoscut, în general; îl costase o avere. Tot ce avea de făcut era să stea la distanță de o lungime de braț de victima potențială și să-și strângă cu mâna baza limbii, scoțând-o din gură, în același moment, în direcția victimei. Așadar, dacă-l putea *vedea* pe Eldritch...

Și aș aranja totul, își dădu el seama, înainte ca noua corporație din Boston să înceapă să producă. Înainte să poată funcționa fără Eldritch. Ca orice buruiană, trebuia să fie stârpită din timp sau deloc.

Când ajunse în camera lui de la hotel, făcu un apel la P.P. Layouts, să verifice dacă nu apăruse vreun mesaj sau vreun eveniment important care să-i aștepte hotărârea.

– Da, zise domnișoara Gleason, îndată ce-l recunoscu. Este un apel urgent de la domnișoara Impatience White – parcă așa o cheamă, dacă am înțeles eu bine. Am aici numărul ei. E pe Marte.

Ținu biletul în fața ecranului.

La început, Leo nu putu localiza în memorie nicio femeie cu numele de White. Apoi o identifică... Și simți cum îl cuprinde spaima. De ce îl sunase ea?

– Mulțumesc, murmură el și închise.

Dumnezeule, dacă departamentul judiciar al Națiunilor Unite interceptase convorbirea... Pentru că Impy White, care sunase de pe Marte, era una dintre cele mai importante plasatoare de Dul-C.

Fără nicio tragere de inimă, formă numărul.

Cu față mică și ochi ageri, drăguță în felul ei, Impy White apăru pe ecran. Și-o imaginase mult mai dură; părea destul de mărunțică la înfățișare, dar afurisită, oricum.

– Domnule Bulero, imediat după ce zic...

– Altfel nu se poate? Nu e niciun alt canal?

Exista o metodă prin care Conner Freeman, șeful operațiunilor de pe Venus, îl contacta de obicei. Domnișoara White ar fi putut-o face prin Freeman, superiorul ei.

– Am vizitat o baracă, domnule Bulero, azi-dimineață, în sudul lui Marte, cu o încărcătură. Baracagiii au refuzat-o. Sub motiv că-și cheltuiseră toate pielicelele pe un produs nou. Din aceeași clasă cu...

Ceea ce vindem noi. Ale-G.

Îi dădu înainte:

– Și...

Leo Bulero închise. Și rămase tremurând, fără să mai scoată un sunet, gândindu-se.

Nu trebuie să mă pierd cu firea, își spuse el. În definitiv, sunt o varietate de specie umană evoluată. Așa că, n-am ce-i face; ăsta este noul produs al firmei din Boston. Extras din lichenul lui Eldritch; trebuie s-o accept. El zace acolo, pe patul lui de spital, la nicio milă depărtare de mine, dându-și ordinele, fără îndoială, prin Zoe, iar eu nu pot face absolut nimic. Operațiunea este complet pusă pe picioare și funcționează. M-am trezit prea târziu. Până și lucrul ăsta din limba mea, își dădu el seama, e inutil acum.

Dar găsesc eu ceva, își zise el. Întotdeauna găsesc.

Nu venise sfârșitul lui P.P. Layouts, nu tocmai.

Problema era: ce *se putea* face? Se simțea depășit, iar asta nu-i scădea cu nimic starea de nervozitate care îl făcea să transpire.

Vino-mi, idee generată prin dezvoltarea artificial accelerată a zonei corticale a creierului meu, se rugă el. Dumnezeu să mă ajute să-mi învingă vrăjmașii, ticăloșii de ei! Poate dacă îmi folosesc precogii pre-Modă, pe Roni Fugate și Barney... Poate vin ei cu ceva. Mai ales Barney, bătrânul profesionist; el nu a fost implicat deloc, până acum.

Solicită din nou legătura video cu P.P. Layouts, pe Terra. De astă dată ceru departamentul lui Barney Mayerson.

Apoi își aduse aminte de problema lui Barney cu înștiințarea de încorporare, de nevoia lui de a-și diminua rezistența la stres, pentru a nu sfârși într-o baracă, pe Marte.

Întunecat, Leo Bulero se gândi: Am să le furnizez dovada aia; pentru el, pericolul de a fi încorporat a trecut deja.

În momentul în care recepționă apelul lui Leo Bulero, de pe

Ganymede, Barney Mayerson se afla singur în birou.

Conversația nu dură mult; când închise, se uită la ceas și se minună. Cinci minute. Lui i se păruseră ani întregi.

Ridicându-se, Barney apăsă butonul interfonului și spuse:

– Nu lăsați pe nimeni înăuntru, un timp. Mai ales pe domnișoara Fugate.

Se duse la fereastră și stătu acolo, privind strada pustie, încinsă și strălucitoare.

Leo lăsa întreaga problemă pe umerii lui. Era întâia oară când își văzuse patronul prăbușit; închipuie-ți, se gândi el, Leo Bulero derutat – pentru prima dată în viață, la prima competiție în care se vedea angajat. Pur și simplu nu era obișnuit cu așa ceva. Apariția noii companii din Boston îl dezorientase cu totul, cel puțin pentru moment; ditamai omul se purta ca un copil.

Până la urmă, Leo avea să-și revină, dar între timp... *Eu cu ce mă aleg?* Barney Mayerson își puse întrebarea, însă nu găsi un răspuns imediat. Îl pot ajuta pe Leo... Dar ce anume poate face Leo pentru mine? Asta era o întrebare mai pe placul lui. De fapt, așa trebuia să se gândească; Leo însuși îl învățase, de-a lungul timpului. Patronul lui n-ar fi făcut altfel.

O vreme, stătu și medită, apoi, după cum îi ordonase Leo, își îndreptă atenția spre viitor, prospectă încă o dată propria lui situație privitoare la încorporare; încercă să vadă exact cum se va rezolva.

Dar problema încorporării lui era prea măruntă, prea o nimica toată, pentru a fi reținută în analele publice destinate celor mari; nu reuși să vadă niciun titlu din homeoziare, nu putu auzi niciun buletin de știri... În ce-l privea pe Leo, oricum, mai era câte ceva. Pentru că prevăzuse un număr de articole de fond referitoare la Leo și Palmer Eldritch. Totul, desigur, era cețos, iar abundența alternativelor se prezenta într-o adevărată învălmășeală. Leo avea să-l întâlnească pe Eldritch; nu, nu avea s-o facă. Apoi – și asupra acestei chestiuni se concentră intens – Leo era acuzat de uciderea lui Palmer Eldritch; Doamne Dumnezeule, ce mai însemna și *asta!*

Însemna, descoperi el studiind mai atent, exact ceea ce se spunea. Iar dacă Leo era arestat, judecat și condamnat, se putea ajunge la sfârșitul lui P.P. Layouts ca întreprindere care să plătească un salariu. Prin urmare, sfârșitul unei cariere căreia el îi sacrificase totul în viață: căsnicia și femeia pe care – și acum! – o iubea.

Evident, era în folosul lui, era o necesitate, de fapt, să-l prevină pe Leo. Și totuși, chiar și datele astea puteau fi transformate în avantaj.

Îl sună pe Leo.

– Am noutăți pentru tine.

– Bun.

Figura lui Leo, prelungă, cu piele solzoasă, strălucea.

– Dă-i drumul, Barney.

Barney zise:

– Se va ivi în curând o situație pe care o vei putea exploata. Vei avea ocazia să ajungi la Palmer Eldritch – nu acolo, la spital, ci altundeva. Va fi mutat de pe Ganymede, la cererea lui.

Adăugă cu prudență, nevrând să lase să-i scape prea mult din datele pe care le adunase:

– Va interveni o ruptură între el și Națiunile Unite; acum, incapabil să se miște, se folosește de ei, pentru a avea protecția asigurată. Dar când se va face bine...

– Detalii, ceru Leo dintr-odată, întorcându-și într-o parte capul lui mare, ca pentru a-l auzi mai bine.

– Aș vrea ceva în schimb.

– Pentru ce? întrebă Leo încruntat.

Barney răspunse:

– Ca să-ți spun exact data și locul unde poți ajunge cu succes la

Palmer Eldritch.

Vădit nemulțumit, Leo răspunse:

– Și ce-ai vrea, pentru 'mnezeu?

Îl privi țintă pe Barney, încercat de teamă; terapia „E" nu conferea stăpânire de sine.

– Un sfert de procent din venitul tău total. De la P.P. Layouts... Fără venitul din vreo altă sursă.

Adică rețeaua de plantații de pe Venus, de unde se obținea Dul-C.

– Are balta pește, zise Leo, respirând greu.

– Mai e ceva.

– Ce mai e? Vreau să spun, ai să fii bogat!

– Vreau și o restructurare a schemei consultanților tăi pre-Modă. Va rămâne fiecare pe locul său, ocupându-se efectiv de îndatoririle lui, dar cu următoarea schimbare: toate hotărârile lor îmi vor fi prezentate mie, pentru o verificare finală; eu le voi aproba deciziile. Așa că eu nu voi mai reprezenta nicio regiune; îi poți da lui Roni Fugate New Yorkul imediat ce...

– Foamea de putere, zise Leo cu voce mârâită.

Barney ridică din umeri. Ce importanță avea cum se numea? Reprezenta culmea carierei lui; asta conta. Și erau cu toții în pom, inclusiv Leo. De fapt, Leo în primul rând.

– Okay, zise Leo, dând din cap. Poți să-i călărești pe toți ceilalți consultanți pre-Modă; mie mi-e indiferent. Acum spune-mi cum, când și unde...

– Îl poți întâlni pe Palmer Eldritch peste trei zile. O navă de-a lui, fără însemne, îl va lua poimâine de pe Ganymede și-l va duce la proprietatea sa de pe Luna; acolo se va reface în continuare, dar nu pe un teritoriu aparținând Națiunilor Unite. Frank Santina nu va mai avea niciun fel de autoritate în chestiunea asta, așa că îl poți ignora.

Pe douăzeci și trei, la domeniul lui, Eldritch va primi reporteri de la diverse gazete și le va oferi versiunea proprie asupra celor întâmplate pe parcursul călătoriei sale; va fi într-o dispoziție bună – cel puțin așa vor spune ei. Aparent sănătos, bucuros să se afle acasă, refăcându-se în mod satisfăcător... Va prezenta o lungă istorisire a...

– Spune-mi numai cum să pătrund până la el. Tot va fi un sistem de securitate, format din oameni de-ai lui.

Barney spuse:

– Află că P.P. Layouts scoate un ziar comercial, de patru ori pe an. *Miniaturizarea.* Este o afacere la o scară atât de mică, încât probabil că nici nu știai de existența ei.

– Sugerezi să mă duc pe post de reporter al organului nostru?

Leo îl privi atent.

– Pot să obțin, astfel, intrarea pe domeniul lui?

Păru dezgustat.

– La naiba! Nu trebuia să te plătesc pentru o asemenea informație de două parale; s-ar fi anunțat peste o zi sau două – dacă reporterii se vor afla acolo înseamnă că știrea trebuie să fie făcută publică.

Barney ridică din umeri. Nu se osteni să răspundă.

– Mi se pare că m-ai tras în piept, zise Leo. Prea m-am pripit. Mă rog, adăugă el filozofic, poate-mi spui ce-o să le servească el reporterilor drept explicație. Ce a găsit în sistemul Prox? Amintește de lichenii pe care i-a adus?

– Da. Pretinde că sunt o specie benignă, aprobată de Biroul Narcotice al Națiunilor Unite, ce va înlocui – ezită – anumite derivate periculoase, care provoacă dependența, folosite la ora actuală. Și...

– Și, termină Leo cu răceală, va anunța înființarea unei noi companii, ce se va ocupa de vânzarea cu amănuntul a produsului său, care nu este un drog.

– Da, spuse Barney. Denumit Ale-G, cu reclama: *Fii pretențios. Alege Ale-G.*

– Ăăh, pen'num'le lu'mnezeu!

– Totul a fost pus la punct cu mult timp în urmă, prin intermediul unui sistem radiolaser, cu ajutorul fiicei lui și cu aprobarea lui Santina și a lui Lark de la Națiunile Unite, de fapt cu acordul lui Gilbert-Hepburn, personal. Ei văd în asta o modalitate de a pune capăt comerțului cu Dul-C.

Se făcu liniște.

– Okay, zise Leo după o vreme, cu glas răgușit. Mi se pare rușinos că nu a prevăzut așa ceva cu vreo doi ani înainte, dar, la naiba, tu nu ești decât un angajat și nimeni nu ți-a cerut-o.

Barney ridică din umeri.

Negru la față, Leo închise.

Asta a fost, își spuse Barney. Am încălcat prima regulă a carieristului: să nu spui niciodată superiorului ceea ce el nu vrea să audă. Mă întreb care vor fi consecințele.

Videofonul se reaprinse deodată; trăsăturile întunecate ale lui Leo Bulero prinseră iarăși contur.

– Ascultă, Barney, mi-a venit o idee. O să te înfurie, așa că pregătește-te.

– Sunt pregătit.

– Am uitat, deși nu ar fi trebuit, că mai înainte am vorbit cu domnișoara Fugate și ea știe despre... anumite evenimente din viitor, care mă privesc pe mine și pe Eldritch. Evenimente care, oricum, dacă va fi ea deranjată – iar a-i fi tu șef o va deranja – dacă-i sare ei țandăra, s-ar putea să ne provoace neplăceri. De fapt, m-am gândit că, în principiu, toți consultanții mei pre-Modă ar fi ajuns la informația asta, așa că ideea de a-i superviza tu pe toți...

– „Evenimentele", îl întrerupse Barney, au de-a face cu trimiterea ta

în judecată pentru crimă de gradul întâi asupra lui Palmer Eldritch; corect?

Leo mormăi, gâfâi și se uită posomorât la el. În cele din urmă, încuviință din cap, în silă.

– N-am de gând să te las să dai înapoi de la târgul pe care tocmai l-ai încheiat cu mine, zise Barney. Mi-ai făcut niște promisiuni și nu mă aștept ca tu să...

– Dar, îngăimă Leo, nebuna aia... E zănatică, o să dea fuga la polițaii Națiunilor Unite; Barney, mă are la mână!

– Și eu, preciză el liniștit.

– Da, dar pe tine te știu de ani de zile.

Leo păru concentrat, cântărind situația cu ceea ce îi plăcea lui să numească puterile cunoștințelor-stadiului-următor-de-evoluție-a-lui-*Homo-sapiens.*

– Tu îmi ești amic. Tu n-ai face ca ea. Și, oricum, tot pot să-ți ofer procentul din venitul total pe care l-ai cerut. Okay?

Îl privi pe Barney nerăbdător, dar cu formidabilă hotărâre; se decisese.

– Putem termina cu asta?

– Am terminat deja.

– Dar, la naiba, cum ziceam, am uitat despre...

– Dacă nu cazi la învoială, zise Barney, îmi dau demisia. Și mă duc în altă parte, cu calitățile mele.

Muncise prea mulți ani pentru a întoarce spatele tocmai acum.

– Tu? întrebă Leo, nevenindu-i să creadă. Adică tu nu vorbești despre mersul la poliția Națiunilor Unite; tu vorbești despre... trecerea de partea cealaltă, la Palmer Eldritch!

Barney nu spuse nimic.

– Ticălos blestemat! zise Leo. Așadar aici ne-au adus încercările de a rămâne pe linia de plutire în vremuri ca astea. Ascultă, nu-s așa de sigur că Palmer o să te accepte. Probabil că are deja oamenii lui pre-Modă. Iar dacă așa stau lucrurile, știe deja despre mine că...

Se întrerupse.

– Da, am să-mi încerc norocul; cred că ai păcatul ăla grecesc – cum îi zice? Trufie? Mândrie, cum avea Satana: te întinzi prea mult. Dă-i bătaie, întinde-te, Barney! De fapt, fă ce poftești; pe mine nu mă mai interesează. Și mult noroc, amice! Să-mi scrii despre cum te descurci, iar data viitoare, când te mai simți tentat să șantajezi pe careva...

Barney întrerupse legătura. Ecranul deveni opac, cenușiu. Cenușiu, se gândi el, precum lumea dinăuntrul și din jurul meu, precum realitatea. Se sculă și se plimbă încordat, încoace și-ncolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cel mai bun lucru, hotărî el, în momentul ăsta – să mă ierte Dumnezeu – este să mă unesc cu Roni Fugate. Pentru că de ea îi este frică lui Leo, și pe bună dreptate. Trebuie să fie o întreagă galaxie de lucruri pe care ea le-ar face, dar eu nu. Iar Leo știe asta.

Așezându-se la loc, ceru ca Roni să fie căutată și poftită în biroul lui.

– Bună, zise ea strălucitoare, plină de culoare în rochia sa din mătase, în stil oriental, pe sub care nu purta sutien. Ce s-a întâmplat? Am încercat să dau de tine acum un minut, dar...

– Nu ești niciodată, spuse el, dar absolut niciodată complet îmbrăcată. Închide ușa.

Ea o închise.

– Oricum, continuă el, ca să recunosc ce-i al tău, ai fost foarte bună la pat noaptea trecută.

– Mulțumesc.

Chipul fetei, tineresc, curat, strălucea.

Barney zise:

– Prevezi *clar* că patronul tău îl va ucide pe Palmer Eldritch? Sau există dubii?

Înghițind, ea își întoarse capul să-l privească pe Barney dintr-o parte și murmură:

– Pur și simplu dai pe-afară de talent.

Se așeză și-și puse picior peste picior; erau goale, observă el.

– Sigur că există niște dubii. În primul rând, cred că este o prostie din partea domnului Bulero, pentru că, desigur, asta înseamnă sfârșitul carierei lui. Ziarele nu știu – nu vor ști – motivele care l-au îndemnat la un asemenea gest, așa că eu nu-mi pot da seama; trebuie să fie ceva enorm și înfricoșător, nu crezi?

– Sfârșitul carierei lui, zise Barney, dar și a ta, și a mea.

– Nu, răspunse Roni, nu cred, dragă. Ia să ne gândim puțin. Domnul Palmer Eldritch îl va înlocui în domeniul miniaturilor; nu ăsta este un posibil motiv al domnului Bulero? Și nu ne spune asta ceva despre realitatea economică ce va veni? Chiar și cu domnul Eldritch mort, se va dovedi că organizația lui...

– Deci vom trece la Eldritch? Pur și simplu?

Încruntându-se, Roni spuse nervos:

– Nu, n-am zis *chiar* asta. Dar trebuie să avem grijă, fiindcă putem pierde cu domnul Bulero; nu vrem niciunul să ne trezim trași în jos odată cu el... Am înainte ani de zile și, într-o măsură ceva mai mică, la fel și tu.

– Mulțumesc, spuse el acru.

– Ceea ce avem noi acum de făcut este să ne organizăm planul cu grijă. Dacă nici precogii nu pot face planuri de viitor...

– I-am furnizat lui Leo informația care va duce la o întâlnire între el și Eldritch. Ți-a trecut prin minte că s-ar putea să formeze un

sindicat, ei doi?

O privi cu atenție.

– Eu... Nu văd nimic de genul ăsta în viitor. Niciun articol de ziar despre o asemenea mișcare.

– Dumnezeu, zise el disprețuitor, nu are să fie dat la ziar.

– Oh!

Pusă la colț, ea încuviință din cap.

– Aici cred că ai dreptate.

– Și dacă se va întâmpla una ca asta, noi vom fi în aer, îndată ce-l vom părăsi pe Leo, îndreptându-ne spre Eldritch. Ne-am vedea siliți să ne întoarcem și el ar fi cel care ar pune condițiile; mai bine ne-am retrage cu totul din domeniul pre-Modei.

Pentru el, situația era clară și, după expresia lui Roni Fugate, putea vedea că și pentru ea era la fel de limpede.

– Dacă îl abordăm pe Palmer Eldritch...

– „Dacă". Trebuie.

Barney zise:

– Nu, nu trebuie. O mai putem duce așa cum suntem.

Ca angajați ai lui Leo Bulero, fie că el se ridică, fie că se scufundă sau chiar dispare cu totul, se gândi el.

– Îți spun eu ce altceva putem face: luăm legătura cu toți ceilalți consultanți pre-Modă care lucrează la P.P. Layouts și formăm un sindicat al nostru.

Era un gând cu care cocheta de ani de zile.

– O breaslă, cum s-ar zice, cu un monopol al ei. După care le putem dicta condițiile noastre și lui Leo, și lui Eldritch.

– Numai că, spuse Roni, Eldritch are propriii lui consultanți pre-Modă, de bună seamă.

Îi zâmbi.

– Nu ai nicio idee clară în legătură cu ce e de făcut, nu-i așa, Barney? Se vede. Ce rușine! Și ai lucrat atâția ani!

Clătină din cap cu tristețe.

– Înțeleg, zise Barney, de ce ezita Leo să te supere.

– Pentru că spun adevărul? își ridică ea o sprânceană. Da, se poate; toți se tem de adevăr. Tu, de pildă, nu vrei să recunoști faptul că l-ai refuzat pe amărâtul ăla de vânzător de ceramică doar pentru a se întoarce la femeia care...

– Taci! se răsti el sălbatic.

– Știi unde se află individul, chiar acum? A încheiat contractul cu Palmer Eldritch. Le-ai făcut – lui și fostei tale neveste – un serviciu. Dacă-i spuneai „da", îl legai de o companie în declin, i-ai fi depărtat pe amândoi de șansa de a...

Se întrerupse.

– Te fac să te simți prost.

Gesticulând, el spuse:

– N-are nicio legătură cu lucrul pentru care te-am chemat.

– Așa e, dădu ea din cap. M-ai chemat aici ca să punem la cale o modalitate de a-l trăda împreună pe Leo Bulero.

Derutat, el spuse:

– Ascultă...

– Dar așa e. N-ai cum să te descurci de unul singur; ai nevoie de mine. N-am zis „nu". Stai liniștit. Oricum, nu cred că e locul și timpul pentru a discuta despre asta; hai să așteptăm până ajungem

acasă. Okay?

Îi aruncă un zâmbet strălucitor, plin de căldură.

– Okay, răspunse el.

Avea dreptate.

– Nu se spunea, zise Roni, că biroul tău ar fi căptușit cu microfoane? Probabil că domnul Bulero va primi o bandă cu tot ce am vorbit noi acum.

Zâmbetul îi rămase pe chip, ba chiar i se lărgi; îl orbi. Fata nu se temea de nimeni și de nimic, pe Pământ sau în întregul sistem solar, își dădu el seama.

Ar fi vrut să se simtă și el la fel. Pentru că era o problemă care îl frământa, una pe care nu o discutase nici cu Leo, nici cu ea, deși era sigur că îl frământa și pe Leo... Și trebuia, dacă era atât de rațională pe cât părea, să nu-i dea pace nici ei.

Avea de aflat dacă ceea ce se întorsese din Prox, persoana sau obiectul care se zdrobise de Pluto, era într-adevăr Palmer Eldritch.

5

Aranjat financiar de contractul cu cei de la Ale-G, Richard Hnatt sună la una dintre clinicile pentru terapie „E“ ale doctorului Willy Denkmal din Germanii; o alese pe cea mai mare, din München și începu să facă programările, atât pentru el, cât și pentru Emily.

Am ajuns printre ăi mari, își spuse el în vreme ce aștepta, împreună cu nevastă-sa, în sala de primire ultraelegantă, decorată cu piele de gnof, a clinicii; doctorul Denkmal, după cum îi era obiceiul, propusese să-i intervieveze el însuși, pentru început, cu toate că, desigur, terapia în sine urma să fie efectuată de membrii personalului său.

– Îmi dă o stare de nervozitate, șopti Emily; ținea în poală o revistă, dar nu era în stare să citească. E atât de... nefiresc.

– La naiba, zise Hnatt cu fermitate. Din contră, este o accelerare a procesului evolutiv *natural,* care are loc oricum, fără încetare, doar că de obicei este atât de lent, încât nici nu-l putem sesiza. Ia gândește-te la strămoșii noștri din peșteri; erau acoperiți cu păr pe trup, nu aveau bărbie deloc, iar zona frontală a creierului era extrem de limitată. Și aveau molari uriași, uniți între ei, pentru a putea mesteca semințe crude.

– Okay, zise Emily, dând din cap.

– Cu cât ne îndepărtăm mai mult de ei, cu atât e mai bine. Oricum, ei au evoluat pentru a ieși în întâmpinarea Erei Glaciare; noi trebuie

să evoluăm pentru a ieși în întâmpinarea Erei Încinse, exact opusul. Așa că nouă ne trebuie și pielea aia chitinoasă, ca o coajă, și metabolismul modificat care ne face să dormim ziua, și ventilarea îmbunătățită, și...

Din birou își făcu apariția doctorul Denkmal, un bărbat scund, tipul de german rotofei, din clasa de mijloc, cu păr alb și mustață gen Albert Schweitzer. Cu el ieși încă un bărbat, și Richard Hnatt văzu pentru întâia oară, de aproape, efectele terapiei „E". Nu semănau cu ce știa el din pozele apărute prin homeoziare, în paginile mondene. Câtuși de puțin.

Țeasta individului îi aminti lui Hnatt de o poză pe care o văzuse odată într-un manual; sub poză era scris *hidrocefalie.* Aceeași umflătură deasupra liniei sprâncenelor; aducea clar cu o cupolă, părând ciudat de fragilă și el înțelese dintr-odată de ce acestor persoane înstărite, care evoluaseră, li se spunea popular *căpățânoși.* Parcă stă să explodeze, se gândi el impresionat. Și... Ce crustă groasă! Părul lăsase loc mai întunecatei și netedei plăci a carcasei chitinoase. Căpățânos? Mai degrabă nucă de cocos.

– Domnule Hnatt, se adresă doctorul Denkmal lui Richard Hnatt, făcând o pauză, și doamnă Hnatt, revin într-un minut și mă ocup de dumneavoastră.

Se întoarse spre bărbatul de lângă el.

– A fost numai un noroc, domnule Bulero, că am reușit să vă strecurăm astăzi, cu un preaviz atât de scurt. Oricum, nu ați pierdut nimic din ce ați acumulat; de fapt, ați câștigat.

Domnul Bulero îl privea însă pe Richard Hnatt.

– Ți-am mai auzit numele. A, da. Felix Blau pomenea de dumneata.

Ochii lui, de o inteligență supremă, se întunecară și el adăugă:

– Ai semnat recent un contract cu o firmă din Boston, numită...

Fața alungită, deformată, ca privită într-o oglindă defectuoasă, se strâmbă.

– Ale-G Manufacturers?

– C-ce vă priv-vește? se bâlbâi Hnatt. Consultantul dumneavoastră pre-Modă ne-a refuzat.

Leo Bulero se uită țintă la el, apoi, cu o ridicare de umăr, se întoarse iarăși către doctorul Denkmal:

– Te văd peste două săptămâni.

– Două! Dar... gesticulă Denkmal în semn de protest.

– N-am cum săptămâna viitoare; plec iar de pe Terra.

Bulero se uită încă o dată la Richard și Emily Hnatt, pătrunzător, apoi se depărtă agale.

Privindu-l cum se duce, doctorul Denkmal zise:

– Foarte evoluat, omul acesta. Și fizic, și spiritual.

Se întoarse către familia Hnatt:

– Bun venit la clinica Eichenwald!

Strălucea.

– Mulțumim, zise Emily. Ăăă... Doare?

– Terapia noastră?

Doctorul Denkmal chicoti amuzat.

– Nici măcar un pic, deși poate șoca – în sens figurat – la început. Când experimentați creșterea zonei corticale. Vă vor trece prin minte multe concepte noi și incitante, mai ales de natură religioasă. Ah, dacă măcar Luther și Erasmus ar fi trăit astăzi! Controversele lor pot fi soluționate atât de simplu acum cu ajutorul terapiei „E“. Amândoi ar vedea adevărul, *zum Beispiel* în privința transsubstanțialității – înțelegeți, *Blut und...*

Se întrerupse ca să tușească.

– În englezește, sânge și anafură; știți, în mesă. Se aseamănă mult cu administrarea de Dul-C; ați observat afinitatea asta? Dar haideți, începem.

Îl bătu pe Richard Hnatt pe spate și îi conduse pe amândoi în biroul lui, măsurând-o pe Emily cu ceea ce lui Richard i se păru a fi mai degrabă o privire nespirituală, lacomă.

Dădură cu ochii de o încăpere uriașă, cu instrumentar științific și două mese stil doctor Frankenstein, complete, cu legături pentru mâini și pentru picioare. La vederea lor, Emily gemu și se dădu înapoi.

– N-aveți de ce vă teme, Frau Hnatt. Ca șocurile electrice, provoacă anumite reacții ale musculaturii; reflexe, înțelegeți? chicoti Denkmal. Acum trebuie, ăăă, știți: să vă dați hainele jos. Fiecare dintre dumneavoastră, separat, desigur; apoi nu se fumează și *auskommen* – înțelegeți? Vă va ajuta o soră. Să aveți gata pregătite fișele medicale din America de Nord; vă cunoaștem starea de sănătate. Amândoi destul de sănătoși, puternici; oameni zdraveni, *nordamerikanische.*

Îl conduse pe Richard Hnatt într-o încăpere laterală, despărțită printr-o draperie; îl lăsă acolo și se întoarse la Emily. Intrând în încăpere, Richard îl auzi pe doctorul Denkmal vorbindu-i lui Emily pe un ton lunecos, dar poruncitor; toată povestea era pură afacere și Hnatt se simți și invidios, și suspicios, și, în cele din urmă, abătut. Nu era exact cum și-o închipuise, nu chiar atât de grozavă, după părerea lui.

Leo Bulero ieșise totuși din încăperea asta, ceea ce dovedea că era într-adevăr grozavă; Bulero nu s-ar fi mulțumit niciodată cu mai puțin.

Încurajat, începu să se dezbrace.

De undeva, nevăzută, Emily scoase un țipăt ascuțit.

Se îmbrăcă la loc și ieși din camera laterală, fierbând de îngrijorare. Îl găsi însă pe Denkmal așezat la un birou, citind fișa lui Emily; ea ieșise din cabinet, își dădu el seama, cu o soră medicală, deci totul era în regulă.

Ciudat, se gândi el, e clar că sunt cu nervii la pământ. Se întoarse în încăperea laterală și reîncepu să se dezbrace; descoperi că îi tremurau mâinile.

În scurt timp, se afla întins, legat pe una dintre cele două mese, iar Emily pe cea alăturată, într-o stare similară. Și ea părea înspăimântată; era foarte palidă și tăcută.

– Glandele dumneavoastră, explică doctorul Denkmal, frecându-și mâinile voios și aruncându-i lui Emily priviri nestăpânite, vor fi stimulate de glanda specială a lui Kresy, care controlează rata evoluției, *nicht Wahr?* Da, știți asta; și un copil de școală o știe, învață la ora actuală ce am descoperit noi aici. Astăzi, ceea ce veți observa nu este creșterea plăcii chitinoase sau îngroșarea meningelui, sau pierderea unghiilor de la mâini și de la picioare – asta n-o mai știați, pun pariu – ci numai o ușoară, dar foarte, foarte importantă schimbare în lobul frontal... Se va deștepta; e un joc de cuvinte, înțelegeți? Se deșteaptă, iar voi deveniți, ăăă, deștepți.

Chicoti iarăși. Richard Hnatt se simțea nefericit; aștepta, ca un animal legat pentru tăiere, să vadă ce i se pregătise. Ce mod de a stabili contacte de afaceri! își spuse el, încercat de regrete, și închise ochii.

Un asistent apăru ca din senin, blond, cu o figură de nordic, lipsită de inteligență.

– Punem *Musik* săltăreață, zise doctorul Denkmal, apăsând pe un buton.

Sunete în polifonie se înălțară, filtrate, din fiecare colț al încăperii: o versiune simfonică insipidă a unei opere italiene arhicunoscute, Puccini sau Verdi; Hnatt nu știa.

– Acum *höre,* Herr Hnatt.

Denkmal se înclină alături de el, dintr-odată serios.

– Vreau să înțelegeți; din când în când, această terapie – cum se zice? – dă reculuri.

– Dă rateuri, zise Hnatt strident.

Se așteptase la așa ceva.

– Dar de cele mai multe ori avem succes. Iată, Herr Hnatt, în ce constau rateurile, mă tem; în loc să evolueze, glanda lui Kresy este foarte stimulată să... regreseze. E corect în englezește?

– Da, mormăi Hnatt. Cât de mult să regreseze?

– Doar o nimica toată. Însă ar putea fi neplăcut. O prindem noi repede și sistăm terapia. Și, de obicei, asta stopează regresul. Dar... nu întotdeauna. Uneori, odată ce glanda lui Kresy a fost stimulată să...

Făcu un gest cu mâna.

– O ține tot așa. Trebuia să vă spun, pentru cazul în care vă faceți probleme. Bine?

– Îmi încerc norocul, zise Richard Hnatt. Am încredere. Toți ceilalți fac la fel, nu? Okay, dați-i înainte.

Se răsuci puțin, o văzu pe Emily, încă și mai palidă acum, dând din cap aproape imperceptibil; ochii îi erau sticloși.

Ceea ce se va întâmpla, se gândi el, fatalist, va fi că unul dintre noi va evolua – probabil Emily – iar celălalt, eu, va involua până la Sinanthropus. Înapoi la molari sudați, creier minuscul, picioare strâmbe și apucături canibalice. O să am atunci al naibii de mult timp să închei socoteala cu vânzările.

Doctorul Denkmal porni un comutator, în timp ce fluiera pe muzica de operă, încântat de el însuși.

Terapia „E“ a soților Hnatt începuse.

Lui i se păru că pierde ceva din greutate, nimic mai mult, cel puțin la început. Apoi începu să-l doară capul, de parcă ar fi fost izbit ușor cu un ciocan. Odată cu durerea i se revelă, aproape imediat, o nouă și acută înțelegere: își asumau un risc îngrozitor, el și Emily, și nu era corect față de ea s-o oblige la una ca asta, numai pentru a asigura în continuare vânzările. În mod clar, ea nu și-o dorea; să presupunem că involua exact atât cât să-și piardă talentul: ar fi ruinați amândoi;

cariera lui presupunea, în primul rând, ca Emily să rămână una dintre cele mai apreciate ceramiste ale Terrei.

– Stop, zise el cu voce tare.

Dar sunetul parcă refuza să se articuleze; nu-l auzi, deși coardele lui vocale păreau în regulă – își simțea vorbele în gât.

Și atunci își dădu seama. Evolua; funcționa. Înțelegerea se datora schimbării din metabolismul creierului său. Presupunând că și<I> </I>Emily era bine, totul mergea excelent.

Percepu, de asemenea, că doctorul Denkmal era un șarlatan mărunt și ieftin, un pseudomedic, că toată afacerea avea drept victimă vanitatea muritorilor ce jinduiau să devină mai mult decât li se cuvenea să fie, și asta într-un mod pur pământesc, trecător. La naiba cu vânzările lui, cu relațiile lui; ce mai contau, în comparație cu posibilitatea de a face să evolueze creierul uman către niveluri de concepție cu desăvârșire noi? De pildă...

Dedesubt se întindea lumea-mormânt, imuabila lume a demonilor, supusă legii cauzei și efectului. La mijloc se afla nivelul umanității, dar în fiecare moment omul putea să plonjeze – să coboare, ca într-o scufundare – în nivelul subteran, al iadului. Sau: se putea înălța spre lumile eterice de deasupra, care constituiau cel de-al treilea nivel. Întotdeauna, în nivelul din mijloc, al umanității, omul risca scufundarea. Și cu toate astea, posibilitatea ridicării îi stătea înainte; orice aspect sau succesiune de evenimente din realitate *se putea schimba,* în orice moment. Iad și rai, nu după moarte, ci acum! Depresiile, toate bolile mentale reprezentau scufundarea. Dar la cealaltă?... Cum se ajungea?

Prin empatie. Prin agățarea de un altul, nu din afară, ci din interior. Spre exemplu, se uitase el vreodată cu adevărat la vasele făcute de Emily ca la mai mult decât o marfă pentru care exista o piață? Nu. Ceea ce ar fi trebuit eu să văd în ele, își dădu el seama, este intenția artistică, spiritul pe care îl relevă ea în mod intrinsec.

Și contractul cu Ale-G Manufacturers, realiză el; l-am semnat fără să o consult – cât de lipsit de etică poate ajunge cineva? Am legat-o de o firmă pe care, probabil, ea n-ar fi vrut-o implicată în

miniaturizarea produselor ei... Nu știm nimic despre valoarea machetelor lor. Poate sunt niște imitații ieftine. Sub standard. Dar e prea târziu, acum; drumul spre nivelul iadului este pavat cu văzând și făcând. Iar ei pot fi implicați în producerea ilegală a drogului pentru translație; s-ar explica, astfel, numele de Ale-G... Ar corespunde cu Dul-C. Dar... faptul că au ales numele ăsta arată clar că nu au avut în minte nimic ilegal.

Într-o străfulgerare de intuiție, își dădu seama: cineva găsise un drog pentru translație care satisfăcea agenția pentru narcotice a Națiunilor Unite. Agenția aprobase deja Ale-G, avea să-i permită accesul pe piața liberă. Așadar, pentru întâia oară, un drog pentru translație se va găsi și pe Pământ, complet supravegheat de poliție, nu doar în îndepărtatele colonii, unde lipsea controlul polițienesc.

Iar asta însemna că machetele Ale-G – spre deosebire de cele Perky Pat – vor fi comercializabile pe Terra, împreună cu drogul. Și cum vremea se înrăutățea an de an, iar planeta devenea tot mai mult un mediu străin, machetele se vor vinde mai repede. Piața pe care o controla Leo Bulero era jalnică în comparație cu cea care stătea – nu acum, însă curând – în fața celor de la Ale-G Manufacturers.

Așa că, până la urmă, semnase un contract bun. Și... Nu trebuia să se mire că Ale-G îi plătise atât de mult. Era o firmă mare, cu planuri mari; era, evident, susținută de un capital nelimitat.

Și de unde se obținea acest capital nelimitat? De nicăieri de pe Terra; intuia el și asta. Probabil că de la Palmer Eldritch, care se reîntorsese în sistemul solar după ce-și făcuse alianțe economice cu cei din Prox; ei se aflau în spatele lui Ale-G. Așadar, pentru șansa de a-l ruina pe Leo Rulero, Națiunile Unite permiteau unei rase din afara sistemului solar să înceapă aici operațiuni.

Era un schimb prost, poate chiar fatal.

Următorul lucru pe care-l știu a fost că doctorul Denkmal îi dădea palme, pentru a-l trezi.

– Cum merge? îl întrebă Denkmal, uitându-se atent la el. Preocupări lărgite, atotcuprinzătoare?

– D-da, îngăimă el și reuși să se ridice; era dezlegat.

– Atunci nu avem a ne teme de nimic, zise Denkmal, radiind, cu mustața lui albă tresărindu-i precum antenele unei insecte. Acum o vom consulta pe Frau Hnatt.

O asistentă o dezlega deja; Emily se ridică, ametită, și căscă. Doctorul Denkmal părea nervos.

– Cum vă simțiți, Frau? o întrebă el.

– Bine, murmură Emily. Mi-au venit tot felul de idei de vase. Una după alta.

Îi aruncă o privire timidă, mai întâi lui, apoi lui Richard.

– Are vreo semnificație?

– Hârtie, zise doctorul Denkmal, dând la iveală un bloc de desen. Creion, îi întinse el lui Emily. Așterneți-vă ideile pe hârtie, Frau.

Cu linii tremurate, Emily își schiță ideile. Părea să aibă dificultăți în mânuirea creionului, observă Hnatt. Dar probabil că avea să-i treacă.

– Excelent, zise doctorul Denkmal când ea termină.

Îi arătă desenele lui Richard Hnatt.

– Activitate cefalică superior organizată. Inventivitate înaltă, corect?

Schițele erau în mod cert bune, strălucite, chiar. Și cu toate astea, lui Hnatt i se părea ceva în neregulă. Ceva în legătură cu desenele. Dar abia după ce părăsiseră clinica și stăteau împreună sub draperia antitermică din afara clădirii, așteptând să le aterizeze taxiul-expres cu reacție, își dădu seama despre ce era vorba.

Ideile erau bune... Numai că Emily le realizase deja. Cu ani în urmă, când își desenase primele vase cu adevărat profesioniste; îi arătase schițele, apoi vasele, chiar înainte de a se căsători. Oare ea nu-și amintea? Era clar că nu.

Se întrebă de ce nu-și aducea ea aminte și ce însemna asta; se simțea

adânc tulburat.

Oricum, se simțise tulburat întruna, de la prima ședință de terapie „E“, mai întâi din pricina stării umanității și a sistemului solar, în general, iar acum în legătură cu soția lui. Poate că nu-i decât un semn a ceea ce Denkmal numește „activitate cefalică superior organizată“, se gândi el. Stimularea metabolismului creierului.

Sau... Poate că nu.

Ajuns pe Luna, cu legitimația de presă a ziarului editat de P.P. Layouts agățată la rever, Leo Bulero se trezi prins într-un cârd de reporteri de la diferite homeoziare, ce se îndreptau cu tractorul de suprafață, peste întinderea selenară ca de cenușă, către reședința lui Palmer Eldritch.

– Actele dumneavoastră, domnule, țipă la el un om de pază înarmat, dar care nu purta petlițele Națiunilor Unite, când Leo Bulero se pregătea să iasă în zona de parcare a domeniului.

Fu oprit în ușa tractorului, în vreme ce în spatele lui reporterii legitimați se îmbulzeau și vociferau nemulțumiți, dând să coboare.

– Domnul Bulero, spuse garda fără grabă și-i dădu înapoi legitimația. Domnul Eldritch vă așteaptă. Veniți pe aici.

Omul fu imediat înlocuit de un altul, care începu să verifice actele de identitate ale reporterilor, unul câte unul.

Nervos, Leo Bulero îl urmă pe primul paznic printr-un tunel cu aer presurizat și plăcut încălzit, ce conducea la reședința propriu-zisă.

În fața lui, blocând tunelul, apăru un alt bărbat în uniformă, din personalul de pază al lui Palmer Eldritch. Acesta înălță brațul și îndreptă spre Leo Bulero ceva mic și strălucitor.

– Hei, protestă slab Leo, încremenind pe loc.

Se răsuci, își trase capul între umeri, apoi făcu, împleticindu-se, câțiva pași în direcția din care venise.

Raza – de un tip pe care el nu-l cunoștea – îl atinse și Leo se prăbuși

înainte.

Apoi, deveni iar conștient și – lucru absurd – se trezi legat fedeleș de un scaun, într-o încăpere în care nu se mai afla nimeni. Capul îi vuia; se uită împrejur, cu privirile împăienjenite, însă nu văzu decât o măsuță, amplasată în centrul camerei, pe care se afla o mașinărie electronică.

– Dați-mi drumul de-aici, strigă el.

Imediat, mașinăria răspunse:

– Bună dimineața, domnule Bulero. Sunt Palmer Eldritch. Ai vrut să mă vezi, după câte înțeleg.

– Este o barbarie! protestă Bulero. Să mă adormiți și să mă legați în halul ăsta!

– Ia o țigară de foi.

Mașinăria electronică dădu la iveală o extensie mecanică ce ținea strâns o țigară lungă de foi, verde, al cărei capăt se aprinse emanând un norișor de fum; pseudopodul i-o întinse lui Bulero.

– Am adus din Prox zece cutii din astea, dar numai una a supraviețuit prăbușirii. Nu-i tutun, e ceva superior tutunului. Care-i problema, Leo? Ce voiai?

Leo Bulero zise:

– Tu te afli în chestia aia de colo, Eldritch? Sau ești în altă parte și vorbești prin ea?

– Stai liniștit, zise vocea din mașinăria ce se odihnea pe masă.

Brațul mecanic mai ținu o vreme întinsă țigara aprinsă, apoi o retrase, o stinse și aruncă resturile, ascunzându-le în interiorul dispozitivului metalic.

– Te-ar interesa să vezi niște diapozitive color făcute în timpul vizitei mele în sistemul Prox?

– Glumești.

– Nu, zise Palmer Eldritch. O să-ți faci o idee despre ce am avut eu de înfruntat acolo. Sunt diapozitive tridimensionale temporale, foarte bune.

– Nu, mulțumesc.

Eldritch zise:

– Am găsit săgeata aia încastrată în limba ta; a fost extrasă. Dar s-ar putea să mai ai și alte asemenea chestii, sau așa bănuim noi.

– Mult credit îmi mai acorzi, spuse Leo. Mai mult decât merit.

– Am învățat o mulțime de lucruri în patru ani, în Prox. Șase ani pe drum, patru de stat acolo. Proxanii vor invada Pământul.

– Mă pui pe jar, zise Leo.

Eldritch continuă:

– Îți înțeleg reacția. Națiunile Unite, în particular Hepburn-Gilbert, au reacționat în același fel. Dar, este adevărat, nu în sensul obișnuit, ci într-un fel mai adânc, mai brutal, pe care eu nu-l prea înțeleg, cu toate că am stat printre ei atâta vreme. Poate fi în legătură cu încălzirea Pământului, după câte știu eu. Sau poate fi ceva și mai rău.

– Să vorbim despre lichenul pe care l-ai adus tu.

– L-am obținut ilegal; proxanii nu știu că am luat din el. Îl folosesc și ei, în cadrul orgiilor ritualice. La fel cum indienii noștri folosesc mescalina și peyota. De asta ai vrut să mă vezi?

– Sigur. Te bagi peste afacerile mele. Știu că ai înființat deja o corporație; nu-i așa? Tâmpenii, chestiile cu proxanii care ne invadează sistemul; tu îmi dai bătaie de cap, tu și ce faci tu. Nu găsești un alt domeniu în care să te bagi, decât miniaturizarea?

Camera îi explodă în față. Asupra lui coborî o lumină albă, care îl învălui; închise ochii. Isuse, gândi el. Oricum, nu cred o vorbă din

povestea cu proxanii; nu vrea decât să ne abată atenția de la ce pune el la cale. Adică e o strategie.

Deschise ochii și se trezi așezat pe un mal acoperit cu iarbă. Alături de el, o fetiță se juca liniștită cu un yo-yo.

– Jucăria asta, zise Leo, este foarte răspândită în sistemul Prox.

Mâinile și picioarele, descoperi el, îi erau dezlegate; se ridică, amorțit, și-și mișcă membrele.

– Cum te cheamă? întrebă el.

Fetița răspunse:

– Monica.

– Proxanii, zise Leo, cel puțin tipurile umanoide, poartă peruci și au dinți falși.

Băgă mâna în părul blond-strălucitor al copilului și trase.

– Uhh! exclamă fetița. Ești un om rău.

El îi dădu drumul, iar ea se retrase, jucându-se în continuare cu yo-yo-ul ei și aruncându-i priviri ucigătoare.

– Iartă-mă, murmură el.

Părul fetiței era real; probabil că nu se afla în sistemul Prox. În orice caz, oriunde s-ar fi aflat, Palmer Eldritch încerca să-i spună ceva.

– Aveți de gând să invadați Pământul? întrebă el copilul. Vreau să spun că nu arăți ca și cum ați vrea.

Era posibil să fi înțeles Eldritch greșit? se întrebă el. Să-i fi înțeles greșit pe proxani? În definitiv, după câte știa el, Palmer nu evoluase, nu avea puterea de înțelegere a lucrurilor care se obținea prin terapia „E“.

– Yo-yo-ul meu, spuse copilul, este vrăjit. Pot face cu el tot ce vreau. Ce să fac? Spune tu; pari un om blând.

– Du-mă la conducătorul vostru, zise Leo. E un joc vechi; tu nu l-ai pricepe. A dispărut de un secol.

Privi în jur și nu văzu nicio urmă de locuire, numai câmpia acoperită cu iarbă. Prea răcoare pentru Pământ, realiză el. Deasupra, cerul albastru. Bun aer, se gândi. Dens.

– Îți pare rău pentru mine, întrebă el, fiindcă Palmer Eldritch își bagă nasul în treburile mele, iar dacă o face, am să fiu, probabil, ruinat? Va trebui să închei un târg cu el.

Acum, se pare, nici nu se mai pune problema să-l ucid, își spuse el abătut.

– Dar, zise, nu-mi dau seama ce târg ar accepta el. Pare a deține toate atuurile. Uite, de pildă, cum m-a plasat aici! Și nici măcar nu știu unde anume e locul ăsta.

Nu că ar conta, își dădu el seama. Pentru că, oriunde ar fi, este un loc asupra căruia Eldritch are controlul.

– Cărți, spuse copilul. Am un teanc de cărți în geantă. Nu văzu nicio geantă.

– Unde?

Îngenunchind, fata atinse iarba ici-colo. Imediat, o porțiune alunecă ușor în lături; fata băgă mâna în cavitatea creată și scoase o servietă.

– O țin ascunsă, îl lămuri ea. O feresc de sponsori.

– Cum adică „sponsori"?

– Păi, pentru a te afla aici, ai nevoie de un sponsor. Toți îi avem; cred că ei plătesc pentru tot, plătesc până ce ne facem bine, după care putem să ne ducem acasă, dacă avem casă.

Se așeză jos, alături de servietă și o deschise – sau, cel puțin, încercă. Încuietoarea nu cedă.

– Fir-ar a naibii! scăpă ea. Nu-i cea care-mi trebuie. Asta-i doctorul Smile.

– Un psihiatru? întrebă Leo precipitat. De la unul dintre blocurile de locuințe? Funcționează? Dă-i drumul.

Îndatoritoare, fata puse în funcțiune psihiatrul.

– Bună, Monica, zise servieta cu glas spart. Vă salut și pe dumneavoastră, domnule Bulero.

Îi pronunță numele greșit, cu accentul pe ultima silabă.

– Ce faceți aici, domnule? Sunteți mult prea în vârstă pentru a vă afla într-un asemenea loc. Sau ați regresat din pricina neadecvării așa-numitei terapii „E"?... Rgggg *clic!*

Se pierdu într-un hârâit.

– Terapii din München? finaliză doctorul Smile.

– Mă simt bine, îl asigură Leo. Fii atent, Smile; pe cine știi tu că știu eu că m-ar putea scoate de aici? Spune pe careva, oricine. Nu mai pot rămâne mult timp, pricepi?

– Știu un domn Bayerson, zise doctorul Smile. De fapt, sunt cu el chiar acum, via extensia portabilă, desigur, chiar la el în birou.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele de Bayerson, spuse Leo. Ce este cu locul ăsta? E clar că-i un fel de tabără pentru copii bolnavi, sau pentru copii fără bani, sau ceva asemănător. Am crezut că poate o fi în sistemul Prox, dar, de vreme ce ești tu aici, e limpede că nu-i așa. Bayerson.

Atunci se lumină.

– La naiba, vrei să spui Mayerson. Barney. De la P.P. Layouts.

– Da, așa-i, recunoscu doctorul Smile.

– Contactează-l, zise Leo. Spune-i să ia legătura cu Felix Blau imediat, de la Agenția de Poliție Tri-Planet sau cum și-or fi zicând ei. Să-l pună pe Blau să cerceteze, să afle cu exactitate unde mă aflu, iar după aia să trimită o navă aici. Priceput?

– E-n regulă, zise doctorul Smile. Am să mă adresez domnului Mayerson chiar acum. Se întreține cu domnișoara Fugate, asistenta lui, care îi este și metresă și care astăzi poartă... Hm! Vorbesc despre dumneavoastră exact în acest moment. Dar, desigur, nu vă pot relata ce spun; secretul profesiei de medic, vă dați seama. Ea poartă...

– Okay, ce importanță are? îl întrerupse Leo nervos.

– Mă scuzați un moment, spuse servieta. Cât timp am să ies din transmisie.

Suna țâfnos. Apoi se făcu liniște.

– Am vești proaste pentru tine, spuse copilul.

– Ce anume?

– Am glumit. Ăsta nu-i cu adevărat doctorul Smile; se preface, ca să ne țină de urât. Funcționează, dar nu este conectat la nimic din afară; se spune că e intrinsec.

Știa ce înseamnă: era o stație independentă. Dar atunci, de unde deținea informațiile despre Barney și domnișoara Fugate, până și cu detalii referitoare la viața lor personală? Până și ce anume purta ea? Copilul nu spunea adevărul, evident.

– Cine ești? întrebă el. Monica și mai cum? Vreau să-ți aflu numele întreg.

Ceva îi era cunoscut la ea.

– M-am întors, anunță servieta dintr-odată. Ei, domnule Bulero...

Iarăși pronunția greșită.

– Am discutat cu domnul Mayerson despre impasul dumneavoastră și el îl va contacta pe Felix Blau, după cum ați cerut. Domnul Mayerson crede că-și amintește să fi citit cândva, într-un homeoziar, despre o tabără a Națiunilor Unite foarte asemănătoare cu cea în care vă aflați, situată undeva, în regiunea Saturn, pentru copii retardați. Poate...

– La naiba, sări Leo, fata nu-i înapoiată.

Dacă nu cumva era chiar precoce. Nu avea nicio noimă! Dar ce avea noimă era lămurirea faptului că Palmer Eldritch voia ceva de la el; nu se punea problema doar de a-l convinge: era o chestiune de intimidare.

La orizont apăru o arătare, imensă și cenușie, care creștea pe măsură ce se apropia de ei, cu o viteză înspăimântătoare.

– E un șobolan, spuse Monica liniștită.

Leo zise:

– Atât de mare?!

În niciun loc din sistemul solar, pe nicio planetă sau pe lună, nu exista o asemenea creatură enormă, fioroasă.

– Ce-o să ne facă? întrebă el, mirându-se că nu era speriată.

– A, zise Monica, îmi închipui că o să ne ucidă.

– Și asta nu te înspăimântă?

Își auzi propriul glas ridicat într-un țipăt.

– Adică vrei să mori așa, chiar acum? Mâncată de un șobolan mare cât...

O înhăță pe fată cu o mână, luă în cealaltă servieta cu doctorul Smile și încercă, greoi, să fugă din calea șobolanului.

Șobolanul îi ajunse, trecu pe lângă ei și se tot duse; silueta i se micșoră treptat, până când, în cele din urmă, dispăru.

Fata chicoti.

– Te-a speriat. Știam că n-o să ne vadă. N-au cum; sunt orbi pentru noi, aici.

– Zău?

Știu, atunci, unde se afla. Felix Blau nu avea să-l găsească. Și nimeni altcineva, chiar dacă l-ar căuta o veșnicie.

Eldritch îi administrase intravenos un drog pentru translație, Ale-G, fără îndoială. Locul acesta era o lume inexistentă, analog „Pământului“ ireal pe care coloniștii se trezeau transportați atunci când mestecau propriul lui produs, Dul-C.

Iar șobolanul, spre deosebire de toate celelalte lucruri, era real. Spre deosebire și de ei înșiși; nici el și nici fetița asta – nici ei nu erau reali. Cel puțin, nu aici. Undeva, corpurile lor golite, amuțite, zăceau ca niște saci, părăsite, în acest răstimp, de conținutul lor cerebral. Fără îndoială că trupurile lor se găseau la reședința lunară a lui Palmer Eldritch.

– Ești Zoe, spuse el. Nu-i așa? Ăsta-i felul în care vrei tu să fii: o fetiță de vreo opt anișori. Corect? Cu păr lung, blond.

Și chiar, realiză el, cu un alt nume.

Țeapăn, copilul răspunse:

– Nu există nimeni cu numele de Zoe.

– Nimeni, în afară de tine. Tatăl tău este Palmer Eldritch, corect?

Cu mare silă, copilul dădu din cap.

– Ăsta-i un loc special pentru tine? întrebă el. În care vii deseori?

– Ăsta-i locul *meu*, răspunse fetița. Nu vine nimeni aici fără permisiunea mea.

– Atunci, pe mine de ce m-ai lăsat să vin?

Știa că nu-l place. Nu-l plăcuse de la bun început.

– Pentru că, spuse copilul, noi credem că tu ai putea să-i oprești pe proxani de la ceea ce și-au propus să facă.

– Iarăși chestia asta! exclamă el, pur și simplu necrezând-o. Tatăl tău...

– Tata, răspunse copilul, încearcă să ne salveze. Nu el a vrut să aducă aici Ale-G; ei l-au silit. Ale-G este mijlocul prin care le vom fi livrați. Înțelegi?

– Cum?

– Ei controlează zonele unde ajungi când iei Ale-G. Cum este și cea în care te afli.

– Nu pari a fi sub vreun control străin; gândește-te numai la ce mi-ai spus acum.

– Dar am să fiu, zise fata dând din cap, serioasă. Curând. Exact cum e tata în prezent. I s-a administrat Ale-G, în Prox; a fost drogat ani de zile. Pentru el este prea târziu, și el o știe.

– Dovedește-mi toate astea, spuse Leo. De fapt, dovedește-mi orice, măcar o parte; dă-mi ceva concret, de care să mă agăț.

Servieta, pe care încă o mai ținea în mână, zise:

– Ce spune Monica este adevărat, domnule Bulero.

– De unde știi? întrebă el iritat.

– Fiindcă, răspunse servieta, și eu mă aflu sub influența proxanilor; de-asta mă...

– N-ai făcut nimic, în concluzie, zise Leo. Așeză servieta jos.

– Lua-l-ar naiba de Ale-G! le spuse el amândurora, fetei și servietei. Face ca totul să fie confuz; nu mai înțeleg ce se petrece. Tu nu ești Zoe, nici măcar nu știi cine e ea. Și tu, tu nu ești doctorul Smile și nu l-ai chemat pe Barney, iar el nu vorbea cu domnișoara Fugate; totul este doar o halucinație provocată de drog. Sunt propriile mele temeri în legătură cu Palmer Eldritch, care-mi sunt servite înapoi – prostiile astea despre faptul că el se află sub influența celor din Prox, la fel ca voi. Cine a mai auzit ca o servietă să fie dominată de minți aflate într-un sistem stelar străin?

Extrem de indignat, se depărtă de ei.

Știu ce se întâmplă, realiză el. Este felul în care vrea Palmer să câștige dominația asupra minții mele: o formă de ceea ce se numea odată „spălarea creierului“. M-a făcut să fug speriat.

Măsurându-și atent pașii, continuă să meargă, fără să se uite înapoi.

A fost o greșeală aproape fatală. Ceva – observă Leo cu coada ochiului – i se aruncă la picioare; păși alături și acel ceva îl depăși, făcând cale întoarsă ca și cum s-ar fi răzgândit, după care îl alese iar ca pradă.

– Șobolanii nu te pot zări, îi strigă fata, dar glucii pot! Mai bine-ai lua-o la fugă!

Fără să-l vadă bine – văzuse destul – o rupse la fugă.

Iar ce văzuse nu putea fi pus pe seama drogului Ale-G. Pentru că nu era o iluzie, nu era o mașinărie de-a lui Palmer Eldritch, făcută pentru a-l teroriza. Glucul, indiferent ce ar fi fost, nu-și avea originea nici pe Terra, nici într-o minte terestră.

În urma lui, părăsindu-și servieta, fata fugea și ea.

– Dar pe mine cui mă lăsați? strigă neliniștit doctorul Smile.

Nimeni nu se întoarse după el.

Pe ecranul videofonului, imaginea lui Felix Blau spuse:

– Am prelucrat materialul pe care mi l-ați dat, domnule Mayerson. Totul conduce la convingerea că patronul dumneavoastră, domnul Bulero – care mie îmi este client – se află în prezent pe un mic satelit artificial care orbitează Pământul, denumit oficial Sigma 14-B. Am consultat înregistrările referitoare la proprietatea asupra lui și figurează ca aparținând unui producător de combustibil pentru rachete din St. George, Utah.

Cercetă foile pe care le avea în fața lui.

– Robard Lethane Sales. Lethane este denumirea comercială a produsului lor...

– Okay, zise Barney Mayerson. Am să iau legătura cu ei. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ajunsese Leo Bulero *acolo?!*

– Mai este un lucru care poate prezenta interes. Robard Lethane Sales s-a constituit, acum patru ani, în aceeași zi cu Ale-G Manufacturers din Boston. Mie mi se pare mai mult decât o simplă coincidență.

– Cum l-aș putea lua pe Leo de pe satelit?

– Obținând o ordonanță judecătorească prin care să se ceară...

– Durează prea mult, zise Barney.

Avea un profund, un bolnăvicios simț al responsabilității personale pentru cele întâmplate. Era evident că Palmer Eldritch fixase conferința de presă ca pretext pentru a-l atrage pe Leo la reședința lui lunară, iar el, precogul Barney Mayerson, omul care putea pătrunde viitorul, fusese luat de val, ajutase din plin la venirea lui Leo acolo.

Felix Blau zise:

– Vă pot pune la dispoziție în jur de o sută de oameni, de la diferitele birouri ale organizației mele. Ar trebui să mai mobilizați încă vreo cincizeci, măcar, de la P.P. Layouts. Ați putea încerca să cercetați satelitul.

– Și să-l găsim mort.

– Adevărat, păru a se strâmba Felix Blau. Păi, ați putea merge la Hepburn-Gilbert, să cereți ajutor din partea Națiunilor Unite. Sau să încercați să luați contact – dar asta v-ar veni și mai greu – cu Palmer, ori cu ceea ce-i ține locul, ca să negociați *direct* cu el. Să vedeți dacă nu-l puteți răscumpăra pe Leo.

Barney întrerupse circuitul. Formă imediat numărul unei linii externe, spunând:

– Obțineți-mi legătura cu domnul Palmer Eldritch, de pe Luna. Este ceva urgent; aș vrea să vă grăbiți, domnișoară.

În timp ce aștepta să-i fie făcută legătura, o auzi pe Roni Fugate spunându-i, din celălalt capăt al biroului:

– S-ar părea că n-o să avem timp pentru a încheia târgul cu Eldritch.

– Așa s-ar părea.

Ce bine fuseseră aranjate toate; Eldritch își lăsase adversarul să facă singur treaba. Iar noi – Roni și cu mine – la fel, realiză Barney; probabil că în același mod o să pună mâna și pe noi. De fapt, s-ar putea chiar ca Eldritch să ne aștepte sosirea pe satelit; asta ar explica de ce i l-a pus la dispoziție lui Leo pe doctorul Smile.

– Mă întreb, zise Roni, jucându-se cu reverul bluzei, dacă noi chiar vrem să lucrăm pentru un om atât de deștept. În caz că este om. Am tot mai mult impresia că, de fapt, nu Palmer este cel care a revenit, ci unul dintre ei; cred că va trebui să ne obișnuim cu ideea. Următorul lucru la care ne putem gândi este invadarea pieței cu Ale-G. Cu acceptul Națiunilor Unite.

Avea un ton amar.

– Iar Leo, care măcar este unul dintre noi și nu vrea decât să facă și el ceva pielicele, va fi mort sau scos din joc...

Privea drept înainte, cuprinsă de furie.

– Patriotism, zise Barney.

– Autoconservare. Nu vreau să mă trezesc, într-o bună dimineață, mestecând la drog și făcând ce se face atunci când îl mesteci în loc de Dul-C. Ducându-mă... Nu pe tărâmul lui Perky Pat, asta-i sigur.

Centralista anunță:

– Am pe fir o domnișoară, Zoe Eldritch, domnule. Vreți să vorbiți cu ea?

– Okay, răspunse Barney resemnat.

O femeie îmbrăcată elegant, cu privire ascuțită, cu păr bogat, strâns la spate într-un coc, se uita, în miniatură, la el:

– Da?

– Sunt Mayerson, de la P.P. Layouts. Ce trebuie să facem pentru a ni-l da înapoi pe Leo Bulero?

Așteptă. Niciun răspuns.

– Știți prea bine despre ce vorbesc, nu-i așa? adăugă el.

Îndată, ea răspunse:

– Domnul Bulero a sosit aici, la reședință și i s-a făcut rău. Se odihnește în infirmeria noastră. Când se mai înzdrăvenește...

– Pot trimite un medic oficial al companiei să-l examineze?

– Desigur.

Zoe Eldritch nici măcar nu clipi.

– De ce nu ne-ați anunțat?

– Chiar acum s-a întâmplat. Tatăl meu tocmai se pregătea să sune. Pare a fi doar o reacție la modificarea gravitației; de fapt, este un lucru obișnuit la persoanele mai în vârstă care vin la noi. Nu am încercat să producem aici o gravitație asemănătoare cu cea a Pământului, așa cum a făcut domnul Bulero pe satelitul lui, Winnie-ther-Pooh Acres. Vedeți, așadar, că este ceva fără însemnătate.

Zâmbi ușor.

– Îl veți primi înapoi curând, în cursul zilei de astăzi, nu mai târziu. Ați bănuit altceva?

– Bănuiesc că Leo deja nu se mai află pe Luna. Că este pe un satelit al Pământului, numit Sigma 14-B, care aparține unei firme, St. George, aflate în proprietatea dumneavoastră. Nu așa stau lucrurile? Iar ceea ce vom găsi în infirmeria de care pomeneați nu va fi Leo Bulero.

Roni îl privea atent.

– Poftiți să vă convingeți singuri, zise Zoe cu fermitate. *Este* Leo Bulero, cel puțin după câte știu eu. Este ceea ce a sosit aici împreună cu reporterii de la homeoziare.

– Am să vin la reședință, spuse Barney.

Și știu că făcea o greșeală. Capacitățile lui de precog i-o spuneau. În celălalt capăt al biroului, Roni Fugate sări în picioare și rămase nemișcată; și capacitățile ei o înștiințaseră, închizând videofonul, el se întoarse spre ea și spuse:

– Angajat al P.P. Layouts se sinucide. Corect? Cam așa va suna. În ziarele de mâine-dimineață.

– Exact, va suna... începu Roni.

– Nu-mi pasă cum va suna exact.

Dar va fi prin expunere la soare, știu el. Cadavrul unui bărbat găsit pe rampa pentru pietoni, la amiază; mort din cauza radiațiilor solare excesive. Undeva, prin centrul New Yorkului. Unde îl vor fi aruncat cei din organizația lui Eldritch. L-ar arunca.

Și-ar fi putut da seama de asta și fără facultățile lui de precog. De vreme ce nu intenționa să acționeze conform previziunii.

Cel mai rău îl tulbura poza de pe pagina întâi a ziarului, un prim-plan al trupului său, zbârcit de soare.

În ușa biroului, se opri și rămase nemișcat.

– Nu te poți duce, zise Roni.

– Nu.

Nu după ce vizualizase poza. Leo, realiză el, va trebui să-și poarte singur de grijă. Se întoarse la biroul lui și se așeză la loc.

– Singura problemă, spuse Roni, este că, dacă reușește să se întoarcă, va fi tare greu să i se explice situația. Anume că nu ai făcut nimic.

– Știu.

Dar nu era singura problemă; de fapt, asta abia dacă era o problemă.

Pentru că Leo, probabil, nu avea să se mai întoarcă.

6

Glucul îl înhățase de gleznă și încerca să-l sugă; îi pătrunsese carnea cu tubulețele lui subțiri, ca niște cili. Leo Bulero scoase un țipăt – și atunci, pe neașteptate, apăru Palmer Eldritch.

– Ai greșit, zise Eldritch. *Nu* l-am găsit pe Dumnezeu în sistemul Prox. Dar am găsit ceva și mai bun.

Cu un băț, izbi glucul; fără niciun entuziasm, el își retrase cilii și și-i contractă până când, în cele din urmă, se desprinse de pe piciorul lui Leo; căzu la pământ și se depărtă, în vreme ce Eldritch îl tot împingea de la spate cu bățul.

– Dumnezeu, zise Eldritch, promite viața veșnică. Eu pot face mai mult, *eu o pot da.*

– S-o dai? Cum?

Sleit de încordare, Leo se lăsă să cadă pe pământul acoperit cu iarbă și stătu în capul oaselor, să-și recapete suflul.

– Prin intermediul lichenului pe care-l comercializăm sub numele de Ale-G, zise Eldritch. Seamănă foarte puțin cu produsul tău, Leo. Dul-C este depășit. Ce face el? Oferă câteva momente de evadare, nimic altceva decât închipuire. Cine are nevoie de el? Cui îi trebuie, când poate avea de la mine lucrul veritabil?

Adăugă:

– Acolo ne aflăm acum.

– Așa presupun. Și dacă îți imaginezi că oamenii vor plăti pielicele pentru o asemenea experiență, zise Leo, arătând spre glucul care tot mai dădea târcoale prin apropiere, cu ochii pe el și pe Eldritch. Ți-ai ieșit nu numai din corp; ți-ai ieșit și din minți.

– A fost o situație specială. Pentru a-ți dovedi că este ceva autentic. În privința asta, nimic nu întrece durerea fizică și groaza; glucul ți-a arătat cât se poate de clar că *nu* este o închipuire. Putea, efectiv, să te omoare. Și dacă mureai aici, mort rămâneai. Nu-i ca la Dul-C, așa-i?

Eldritch savura pur și simplu situația.

– Când am descoperit lichenul în sistemul Prox, nu mi-a venit să cred. Am trăit deja o sută de ani, Leo, folosindu-l acolo, sub îndrumarea lor medicală; l-am luat pe cale orală, intravenos, ca supozitor... L-am ars și i-am inhalat fumul, l-am dizolvat în apă și l-am fiert, i-am respirat vaporii; l-am experimentat în toate felurile posibile și nu mi-a făcut niciun rău. Efectul asupra proxanilor este neînsemnat, nimic asemănător cu ceea ce ne provoacă nouă; pentru ei este un stimulent mai slab chiar decât tutunul lor de cea mai bună calitate. Vrei să mai afli și altele?

– Nu în mod deosebit.

Eldritch se așeză alături, își puse brațul artificial pe genunchii îndoiți și continuă să-și miște lent bățul, dintr-o parte într-alta, urmărind cu privirea glucul care tot nu se îndepărtase.

– Când ne vom întoarce în fostele noastre trupuri – observi folosirea cuvântului „fost“, termen pe care nu-l aplicai când întrebuințai Dul-C, și pe bună dreptate – *vei constata că timpul ne-a așteptat, rămânând pe loc.* Am putea sta aici cincizeci de ani și ar fi același lucru; ne-am întoarce la reședința de pe Luna și am găsi totul neschimbat, iar oricine ne-ar privi n-ar constata pierderea cunoștinței, ca atunci când iei Dul-C, nici transă, nici toropeală. A, poate o clipire din ochi. O fracțiune de secundă; cu asta sunt de acord.

– Ce anume determină durata șederii aici? întrebă Leo.

– Atitudinea noastră. Nu cantitatea luată. Ne putem întoarce oricând dorim. Deci cantitatea de drog nu trebuie să fie...

– Nu-i adevărat. Pentru că am vrut să ies de-aici acum câtăva vreme.

– Da, zise Eldritch, dar nu tu ai creat această... construcție. Eu am făcut-o și este a mea. Eu am creat glucii, priveliștea...

Arătă cu bățul.

– Fiecare lucrușor pe care-l vezi, inclusiv corpul tău.

– Corpul meu?

Leo se examină. Era corpul lui normal, obișnuit, pe care și-l cunoștea în amănunt; al lui era, nu al lui Eldritch.

– Am vrut să apari aici exact cum ești în universul tău, zise Eldritch. E ceea ce l-a ispitit și pe Hepburn-Gilbert, care, de bună seamă, este budist. Te poți reîncarna în orice formă dorești sau care este dorită pentru tine, ca în situația de față.

– Așadar de-asta au mușcat Națiunile Unite, zise Leo.

Acum se explicau multe.

– Cu Ale-G, oricine poate trece de la viață la viață, poate să fie insectă, profesor de fizică, uliu, protozoar, molie, călător în Parisul anului 1904...

– Chiar și un gluc, zise Leo. Care dintre noi este glucul de colo?

– Ți-am spus: l-am făcut dintr-o porțiune din mine însumi. Ai putea plăsmui ceva. Dă-i drumul... Proiectează o părticică din propria-ți esență; va lua o formă materială, de sine stătătoare. Ceea ce-i furnizezi tu este logosul. Ții minte?

– Țin minte.

Se concentră și imediat se formă, nu departe de ei, un fel de cușcă stângace alcătuită, din sârme și bare, ca niște zăbrele.

– Ce naiba e asta? întrebă Eldritch.

– O capcană pentru gluci.

Eldritch își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Foarte bine. Dar te rog, nu construi o capcană pentru Palmer Eldritch; mai am și alte lucruri de spus.

Împreună cu Leo, se uitară la glucul care se apropie bănuitor de cușcă, adulmecând. Se strecură înăuntru și capcana se închise cu o izbitură în urma lui. Glucul era prins, iar acum capcana îl ducea cu ea; un sfârâit scurt, un norișor de fum și glucul dispăru.

În aerul dinaintea lui Leo, o mică porțiune prinse să tremure; din ea ieși la iveală o carte neagră, pe care el o preluă, o răsfoi, apoi, satisfăcut, și-o puse în poală.

– Aia ce-i? întrebă Eldritch.

– O biblie, versiunea King James. M-am gândit că m-ar putea proteja.

– Nu aici, zise Eldritch. Asta-i domeniul meu. Făcu un gest spre biblie și ea dispăru.

– Dar poți avea și tu unul, pe care să ți-l umpli cu biblii. După cum poate oricine. Imediat ce terminăm cu operațiunile de penetrare pe piață. Vom avea și noi machete, desigur, dar ele vor face abia mai târziu obiectul activităților noastre pe Terra. Și, oricum, asta-i o formalitate, un ritual pentru a înlesni tranziția. Dul-C și Ale-G vor fi comercializate pe aceleași baze, în competiție deschisă; nu vom pretinde pentru Ale-G nimic altceva decât ce vei pretinde tu pentru produsul tău. Nu vrem să-i îndepărtăm pe oameni; religia a devenit un subiect delicat. Abia după câteva încercări își vor da ei seama de cele două aspecte diferite: lipsa scurgerii timpului și, apoi, aspectul celălalt, poate cel mai important. Anume că nu este doar o închipuire, ci că pătrund într-un univers veritabil, cu desăvârșire nou.

– Multe persoane simt asta cu Dul-C, sublinie Leo. Consideră o chestiune de credință faptul că se află efectiv pe Pământ.

– Fanatici! exclamă Eldritch cu dezgust. Evident că este o iluzie, deoarece nu există nicio Perky Pat și niciun Walt Essex și, oricum, structura mediului lor închipuit este limitat la elementele efectiv instalate în macheta fiecăruia; nu pot folosi o mașină automată de spălat vase la bucătărie dacă nu a fost instalată dinainte o miniatură a uneia. Iar o persoană care nu participă se poate uita și vede că, de fapt, cele două păpuși nu se duc nicăieri; nimeni nu este în ele. Se poate demonstra...

– Dar o să ai bătaie de cap ca să-i convingi pe oameni, zise Leo. Vor rămâne fideli Dul-C-lui. Cu Perky Pat nu există nicio insatisfacție reală; de ce să renunțe?...

– Am să-ți spun eu, zise Eldritch. Fiindcă oricât de minunate ființe ar fi Perky Pat și Walt pentru o vreme, până la urmă oamenii tot sunt nevoiți să se întoarcă la barăcile lor. Știi ce simți atunci, Leo? Încearcă o dată; trezește-te într-o baracă, pe Ganymede, după ce-ai fost liber timp de douăzeci-treizeci de minute. Este o experiență pe care n-ai s-o uiți niciodată.

– Hm!

– Și mai e ceva... Știi și tu ce anume. Când scurta perioadă de evadare ia sfârșit, iar colonistul revine... Nu este în stare să reia o viață normală, de zi cu zi. Este demoralizat. Dar dacă în loc de Dul-C a mestecat...

Se întrerupse. Leo nu asculta; era ocupat cu construirea unui alt obiect în aerul din fața lui.

Apăru un rând scurt de trepte ce duceau spre un cerc luminos. Capătul celălalt al scării nu se vedea.

– Unde duce asta? întrebă Eldritch, cu o expresie iritată.

– New York City, răspunse Leo. Mă va duce înapoi la P.P. Layouts.

Se ridică și se îndreptă spre scară.

– Am sentimentul, Eldritch, *că e ceva în neregulă* cu produsul tău. Și nu vom descoperi ce anume decât atunci când va fi prea târziu.

Începu să urce scările, când își aduse aminte de fată, de Monica; își puse întrebarea dacă ea se simțea bine aici, în lumea lui Palmer Eldritch.

– Dar copilul?

Se opri din urcat. Dedesubtul lui, însă părând foarte departe, îl zări pe Eldritch, încă așezat în iarbă, cu bățul în mână.

– N-au înhățat-o glucii, nu?

Eldritch răspunse:

– Eu am fost fetița. Asta încerc să-ți explic; de-asta spun că este o adevărată reîncarnare, un triumf asupra morții.

Clipind, Leo zise:

– Atunci, motivul pentru care știa...

Se întrerupse și se uită iarăși.

Eldritch dispăruse de pe iarbă. În locul lui se afla copilul Monica, împreună cu servieta ei locuită de doctorul Smile. Era evident, acum.

El spunea – ea, ei spuneau – adevărul.

Încet, Leo o luă-înapoi, coborî scările și păși din nou pe pajiște.

Copilul Monica spuse:

– Mă bucur că nu pleci, domnule Bulero. Este plăcut să ai pe cineva deștept și evoluat ca dumneata cu care să vorbești.

Bătu ușor cu palma peste servieta așezată alături de ea, pe iarbă.

– M-am întors și l-am luat și pe el; era înspăimântat de gluci. Văd că ai reușit să te descurci cu ei.

Arătă cu bărbia înspre capcana lui pentru gluci, care, acum goală, aștepta o nouă victimă.

– Foarte ingenios din partea dumitale; nu mă gândisem; eu pur și simplu am șters-o. Reacția de panică a diencefalului.

Leo i se adresă nesigur:

– Ești Palmer, nu-i așa? Vreau să spun, pe dedesubt, adică de fapt și de drept...

– Pune doctrina medievală a substanței față în față cu accidentele, spuse copilul cu bunăvoință. Accidentele mele sunt cele ale acestui copil, dar substanța mea, precum vinul și anafura în procesul transsubstanțierii...

– Okay, zise Leo. Ești Eldritch; te cred. Dar tot nu-mi place locul ăsta. Glucii...

– Nu-i pune pe seama lui Ale-G, spuse copilul. Eu sunt de vină în privința lor; reprezintă un produs al minții mele, nu al lichenului. Oare fiecare univers nou construit trebuie să fie plăcut? Mie-mi plac glucii, într-al meu; ispitesc ceva din mine.

– Să presupunem că aș vrea să-mi construiesc propriul meu univers, spuse Leo. Poate că există ceva rău și în mine, un anumit aspect al personalității mele, despre care nici eu nu știu. Asta m-ar face să produc un lucru încă și mai urât decât ceea ce ai zămislit tu.

Cel puțin cu machetele Perky Pat erai limitat la lucrurile pe care le prevăzusei, după cum arătase însuși Eldritch. Și... era o oarecare siguranță în asta.

– Tot ce a fost poate fi anulat, spuse copilul cu indiferență. Dacă vezi că nu ți-a plăcut. Iar dacă ți-a plăcut... ridică ea din umeri, atunci, păstrează-l. De ce nu? Cine are de suferit? Ești singur în...

Se întrerupse brusc, ducându-și mâna la gură.

– Singur, spuse Leo. Adică fiecare persoană pătrunde într-o altă lume subiectivă? Atunci, nu-i ca și cu machetele, pentru că toți cei din grup care iau Dul-C intră în machetă, bărbații în Walt, iar femeile în Perky Pat. Dar asta înseamnă că tu nu te afli aici.

Sau, se gândi el, eu nu sunt aici. Numai că atunci...

Copilul îl privea intens, încercând să-i prevadă reacțiile.

– Nu a luat Ale-G niciunul dintre noi, spuse Leo liniștit. Tot ce se vede e un pseudomediu hipnotic, indus absolut artificial. Nu ne aflăm nicăieri altundeva decât acolo unde am fost de la început; suntem tot la reședința ta de pe Luna. Ale-G nu creează niciun nou univers, iar tu o știi. Nu-i nicio reîncarnare veritabilă cu el. Totul nu este decât o mare alcătuire de zăpadă.

Fetița rămase tăcută. Dar nu-și luase privirea de la el; ochii ei ardeau, reci și strălucitori, fără sa clipească. Leo spuse:

– Haide, Palmer; ce face *de fapt* Ale-G?

– Ți-am spus.

Vocea copilului era răgușită.

– Nu-i real nici măcar cât Perky Pat, nici măcar cât efectul drogului nostru. Și până și *el* rămâne sub semnul întrebării în ceea ce privește validitatea experienței, autenticitatea ei, față de caracterul său pur hipnotic ori halucinogen. Așa că, evident, n-are sens să mai discutăm; e vorba, clar, de varianta din urmă.

– Nu, spuse copilul. Și ai face bine dacă m-ai crede, că altfel n-ai să mai ieși viu din lumea asta.

– Nu poți muri într-o halucinație, zise Leo. După cum nici nu te poți naște din nou. Mă întorc la P.P. Layouts.

O luă iarăși spre scări.

– Hai, urcă! îi strigă din urmă copilul. Mie nu-mi pasă. Încearcă și-ai să vezi unde te scoate!

Leo urcă scările și trecu prin cercul luminos.

Orbitor, ucigător de fierbinte, soarele se abătu asupra lui; Leo fugi din mijlocul străzii, pentru a se ascunde la adăpostul unui portic.

Un taxi cu reacție se lăsă fulgerător printre clădirile-turn, spionându-l.

– O cursă, domnule? Mai bine-ați intra undeva; este aproape amiază.

Gâfâind, aproape incapabil de a mai respira, Leo răspunse:

– Da, mulțumesc. Du-mă la P.P. Layouts.

Se strecură nesigur în taxi și se prăbuși imediat pe banchetă, răsuflând greu în răcoarea asigurată de scutul antitermic al mașinii.

Taxiul decolă. Peste puțin timp, cobora în aria împrejmuită a clădirii centrale a companiei.

De cum pătrunse în anticamera biroului său, îi spuse domnișoarei Gleason:

– Prinde-l pe Mayerson. Află de ce nu a făcut nimic pentru a mă salva.

– Să vă salveze? întrebă consternată domnișoara Gleason. Care este problema, domnule Bulero?

Intră după el în birou.

– Unde ați fost și în ce fel...

– Cheamă-l, numai, pe Mayerson.

Se așeză la bine cunoscuta lui masă de lucru, bucuros să se afle iarăși aici. La naiba cu Palmer Eldritch! își spuse el și trase sertarul biroului, să-și scoată pipa englezească preferată, din lemn de trandafir sălbatic și cutia de jumătate de livră cu tutun marca Sail, un amestec aromat, olandez, sub formă de turtă.

Încerca să-și aprindă pipa când ușa se deschise și Barney Mayerson își făcu apariția, cu un aer timorat și istovit.

– Ei? îl luă Leo la rost, trăgând energic din pipă.

Barney zise:

– Eu...

Se întoarse spre domnișoara Fugate, care intrase în urma lui;

gesticulând, se răsuci din nou spre Leo și spuse:

– Oricum, bine că te-ai întors.

– Sigur că m-am întors. Mi-am construit singur o scară încoace. N-ai de gând să-mi spui de ce n-ai făcut nimic? Cred că nu. Dar, vorba ta, nici nu era nevoie. Mi-am format de-acum o idee despre ce fel de substanță este Ale-G. E net inferioară lui Dul-C. Nu am nicio reținere s-o afirm. Se poate spune cu certitudine că nu provoacă decât o experiență tip halucinație. Și-acum să trecem la afaceri. Eldritch a vândut Ale-G Națiunilor Unite, pretinzând că induce reîncarnarea veritabilă, ceea ce vine în acord cu convingerile religioase a mai bine de jumătate dintre membrii Adunării Generale, plus a sconcsului ăluia indian de Hepburn-Gilbert. Este o înșelăciune, pentru că Ale-G nu face asta. Dar cea mai neplăcută parte a poveștii cu Ale-G este aspectul solipsistic. Cu Dul-C întreprinzi o experiență interpersonală, toți cei din baraca ta fiind...

Se opri iritat.

– Ce este, domnișoară Fugate? La ce te holbezi?

Roni Fugate murmură:

– Îmi pare rău, domnule Bulero, dar se află o creatură sub biroul dumneavoastră.

Leo Bulero se aplecă să se uite.

Ceva se strecurase între partea de jos a biroului și podea; ochii lui îl priveau verde, fără să clipească.

– Ieși de-acolo! se răsti Leo.

Iar lui Barney îi spuse:

– Adu un băț sau o mătură, ceva cu care să-l dăm afară.

Barney ieși din încăpere.

– La naiba, domnișoară Fugate! spuse Leo, trăgând rapid din pipă. Mi-e groază să mă gândesc ce-i chestia de-acolo. Și ce înseamnă asta.

Deoarece ar putea însemna că Eldritch – prin fetița Monica – a avut dreptate când a spus: *Mie nu-mi pasă. Încearcă și-ai să vezi unde te scoate.*

Chestia de sub birou o luă la sănătoasa, îndreptându-se spre ușă. Se strecură pe dedesubt și se duse.

Arăta chiar mai rău decât glucii. Se uitase bine la ea.

Leo spuse:

– Eh, asta e. Îmi pare rău, domnișoară Fugate, dar mai bine te-ai întoarce în biroul dumitale; nu are rost să discutăm despre acțiunile ce trebuie întreprinse pentru a întâmpina iminenta apariție pe piață a produsului Ale-G. Pentru că nu discut cu nimeni; stau aici și dau din gură de unul singur.

Se simți deprimat. Se afla sub puterea lui Eldritch, iar valabilitatea sau ceea ce părea a fi valabilitatea experienței cu Ale-G fusese demonstrată; el însuși o confundase cu realitatea. Numai periculoasa insectă creată de Palmer – în mod deliberat – îi înlăturase confuzia.

Altfel, își dădu el seama, aș fi putut-o duce așa la nesfârșit.

Să petrec un secol, cum zicea și Eldritch, în acest univers artificial.

Doamne, se gândi Leo. Sunt la pământ!

– Domnișoară Fugate, spuse el, te rog, nu mai sta acolo de pomană; întoarce-te la tine în birou.

Se ridică, merse la frigider și-și turnă apă minerală într-un pahar de hârtie. Să bei apă ireală pentru un corp ireal, își spuse el. În fața unui angajat ireal.

– Domnișoară Fugate, zise Leo, ești într-adevăr amanta domnului Mayerson?

– Da, domnule Bulero, răspunse domnișoara Fugate. După cum v-am spus.

– Și nu ai vrea să fii a mea, clătină el din cap. Pentru că sunt prea

bătrân și prea evoluat. Știi – sau mai degrabă nu știi – că am cel puțin o putere aparte în acest univers. Aș putea să-mi transform corpul, să mă fac tânăr.

Sau, se gândi el, să te fac pe tine bătrână. Cum ți-ar plăcea una ca asta? se întrebă el. Bău apa și aruncă paharul la toboganul pentru gunoi; fără s-o privească pe domnișoara Fugate, își spuse: Ești de vârsta mea, domnișoară. De fapt, mai bătrână. Ia să vedem, ai vreo nouăzeci și doi de ani, acum. În această lume, în orice caz; ai îmbătrânit, aici... Timpul s-a scurs înainte pentru dumneata, fiindcă m-ai refuzat, și mie nu-mi place să fiu refuzat. De fapt, își spuse el, ai peste o sută de ani, ești veștejită, uscată, lipsită de dinți și oarbă. O epavă.

Din spatele lui se auzi un sunet uscat, hârâit, o inspirație. Și o voce tremurătoare, stridentă, ca țipătul unei păsări speriate:

– Oh, domnule Bulero...

M-am răzgândit, își zise Leo. Ești la fel cum ai fost; retrag ce-am gândit, okay? Se întoarse și o văzu pe Roni Fugate sau, în fine, ceva stând acolo unde se aflase ea. Un ghem din pânză de păianjen, șuvițe cenușii, ca de funigei, înfășurate una în jurul alteia pentru a forma o coloană fragilă, care se clătina... Văzu capul, înfundat în dreptul obrajilor, cu ochi ca niște pete moarte, de clisă moale, albă, inertă, din care se scurgeau încet lacrimi lipicioase, ochi care încercau să atragă, dar nu puteau, pentru că nu reușeau să zărească unde se afla el.

– Ești iarăși cum ai fost, zise Leo răgușit și închise ochii. Spune-mi când e gata.

Sunet de pași. De bărbat. Barney, intrând înapoi în birou.

– Isuse! exclamă el și se opri pe loc.

Cu ochii închiși, Leo zise:

– Încă nu este la fel cum a fost?

– *Ea?* Unde-i Roni? Ce-i asta?

Leo deschise ochii.

Nu Roni Fugate stătea acolo, nici măcar o manifestare îmbătrânită a ei; era o băltoacă, dar nu de apă. Băltoaca era însufleţită şi în ea pluteau fragmente ascuţite, zdrobite, de oase sparte, cenuşii.

Materia groasă, mâloasă, se revărsa încet în afara propriului contur, apoi se cutremura şi se retrăgea în ea însăşi; în centru, fragmentele de materie dură, cenuşie, se strânseră laolaltă şi se alipiră, luând aproximativ forma unei mingi, cu şuviţe încâlcite de păr aspru adunându-i-se în partea de deasupra. I se formară nişte orbite vagi, goale; se transforma într-un craniu, dar al unei forme de viaţă ce abia urma să fie: dorinţa lui inconştientă ca ea să cunoască evoluţia sub înfăţişarea sa oribilă chemase la viaţă această monstruozitate.

Falca începu să clămpăne, deschizându-se şi închizându-se, ca smucită de nişte fire ascunse, adânc încastrate; mişcându-se încoace şi-ncolo prin fluidul băltoacei, croncăni:

– Vezi, numai, domnule Bulero, că nu a trăit atât de mult. Ai scăpat asta din vedere.

Vocea, depărtată, dar fără nicio îndoială aparţinând – nu lui Roni Fugate – ci Monicăi, venea ca de la celălalt capăt al unui tub acustic.

– Ai făcut-o tu de peste o sută de ani, dar ea nu are să trăiască decât şaptezeci. Este moartă de treizeci de ani, numai că ai înviat-o tu; aşa ai vrut tu. Ba, mai rău...

Falca ştirbă se căscă, iar orbitele goale se holbară:

– A evoluat nu în timpul vieţii, ci acolo, sub pământ.

Craniul îşi termină rostirea piţigăiată, apoi, treptat, se dezintegră; părţile din care era alcătuit se împrăştiară din nou şi aparenţa de organizare dispăru.

După o vreme, Barney zise:

– Scoate-ne de aici, Leo.

Leo strigă:

– Hei, Palmer!

Vocea îi era necontrolată, încărcată de spaimă, ca a unui copil.

– Hei, știi ceva? Renunț. De-adevăratelea.

Covorul de sub picioarele lui putrezi, se transformă într-o masă clisoasă care apoi încolți, din ea crescând, vii, niște firișoare verzi; văzu că se prefăceau în iarbă. Apoi pereții și tavanul se năruiră, transformându-se într-o pulbere fină; norul de praf se lăsă spre podea fără zgomot, ca o ploaie de cenușă. Și cerul albastru, rece, apăru, neatins, deasupra.

Așezată în iarbă, cu bățul în poală și cu servieta conținându-l pe doctorul Smile alături, Monica spuse:

– Voiai să rămână domnul Mayerson? Eu nu m-am gândit așa. L-am lăsat să se ducă împreună cu tot ce-ai făcut tu. Okay?

Zâmbi în sus, spre Leo.

– Okay, încuviință el gâtuit.

Privind în jurul lui, nu mai văzu acum decât întinderea verde; până și praful care alcătuise P.P. Layouts, clădirile și nucleul lor de oameni dispăruse, cu excepția unui strat întunecat ce-i rămăsese pe mâini și pe haine; îl scutură gânditor.

Monica spuse:

– Din țărână ai venit, o, omule; în țărână te vei...

– Okay! zise el cu glas tare. Am priceput; nu-i nevoie să mă bați la cap. Așadar a fost ireal; ei și? Vreau să spun că ai câștigat, la naiba, Eldritch; tu poți face aici orice poftești, iar eu nu sunt nimic. Nu-s decât o fantomă.

Simți cum îl cuprinde ura față de Palmer Eldritch și se gândi: Dacă scap vreodată de-aici, dacă pot să scap de tine, ticălosule...

– Haide, haide, zise fata, cu ochii jucându-i în cap. Doar n-ai să folosești un asemenea limbaj; și chiar că n-ai s-o faci, pentru că n-am

să-ți dau eu voie. Nu mai spun ce-o să fac dacă mai continui, doar mă știi, domnule Bulero. Bine?

Leo spuse:

– Bine.

Se îndepărtă câțiva pași, își scoase batista și-și tamponă transpirația de pe buza superioară și de pe gât, din adâncitura de sub mărul lui Adam, unde era atât de dificil, dimineața, să se bărbierească. Dumnezeule, se gândi el, ajută-mă. Vrei? Și dacă vrei, dacă poți pătrunde în lumea asta, am să fac orice, tot ce dorești; nu mi-e teamă, acum, mi-e greață. Asta are să-mi ucidă trupul, chiar dacă este numai un trup ectoplasmatic, ca de fantomă.

Cocârjat, simți greața; vomită în iarbă. Mult timp – păru mult timp – greața nu-i trecu, apoi se simți mai bine; a putut să se întoarcă și se îndreptă încet spre copilul care stătea așezat, cu servieta alături.

– Condiții, zise fetița de-a dreptul. Vom stabili o relație precisă, de afaceri, între compania mea și a ta. Avem nevoie de superba ta rețea de sateliți de publicitate și de sistemul tău de transport cu nave interplanetare ultimul model, și de Dumnezeu-știe-cât-de-întinsele tale plantații de pe Venus; vrem totul, Bulero. Vom cultiva lichenul acolo unde cultivi tu acum Dul-C, îl vom încărca în aceleași nave, vom ajunge la coloniști cu aceiași bine antrenați și experimentați plasatori pe care-i folosești tu, îi vom face publicitate prin intermediul unor profesioniști precum Allen și Charlotte Faine. Dul-C și Ale-G nu vor concura pentru că nu vor fi decât unul și același produs, Ale-G; ai să-ți anunți imediat retragerea. Mă-nțelegi, Leo?

– Sigur, zise Leo. Aud.

– Ai s-o faci?

– Okay, zise el.

Și se năpusti asupra fetiței.

Mâinile i se încleștară în jurul beregatei ei; Leo strânse. Ea îl privea în față, rigidă, cu gura încreștită, fără să scoată un sunet, fără ca măcar să se lupte, să-l zgârie sau să-l îmbrâncească. El continuă să

strângă, timp atât de lung, încât i se păru că mâinile îi crescuseră din ea, i se fixaseră acolo pentru totdeauna, ca niște rădăcini noduroase ale unei plante bătrâne și bolnave, dar încă vii.

Când îi dădu drumul, era moartă. Trupul copilului se aplecă înainte, apoi se răsuci și căzu pe o parte, pentru a se întinde cu fața în sus, în iarbă. Fără sânge. Fără vreun semn de luptă, cu excepția unor pete de un roșu-negricios care îi acopereau beregata.

Se ridică în picioare, gândindu-se: Ei bine, am făcut-o. Dacă el – ea sau ce-o fi – moare aici, ce se alege din toate astea?

Dar lumea simulată rezista. Se așteptase să se mistuie odată cu viața copilului – sau a lui Eldritch.

Nedumerit, rămase în picioare, fără să se clintească un centimetru, adulmecând aerul, ascultând vântul din depărtare. *Nimic* nu se schimbase, în afara faptului că fata murise. De ce? Ce anume îi dăduse impulsul să acționeze? Fusese, de necrezut, greșit.

Aplecându-se, îl porni pe doctorul Smile cu un bobârnac.

– Lămurește-mă, spuse el.

Îndatoritor, doctorul Smile declară cu glas dogit:

– Aici e mort, domnule Bulero. Dar la reședința sa de pe Luna...

– Okay, zise Leo nepoliticos. Spune-mi, mai bine, cum să ies din locul ăsta. Cum să mă întorc pe Luna, să...

Dădu din mână.

– Înțelegi ce vreau să zic. Realitatea.

– În acest moment, îl lămuri doctorul Smile, Palmer Eldritch, deși destul de supărat și nervos, îți administrează intravenos o substanță care contracarează efectul produsului Ale-G injectabil administrat anterior; vei reveni acolo în scurt timp.

Adăugă:

– Adică nu în scurt timp, instantaneu chiar, conform scurgerii timpului în lumea aceea. În privința celei de aici...

Chicoti.

– S-ar putea să pară mai lung.

– *Cât* de lung?

– A, ani, zise doctorul Smile. Dar se poate și mai puțin. Zile? Luni? Simțul timpului este subiectiv, așadar să vedem cum îl percepi tu; nu ești de acord?

Așezându-se istovit alături de copil, Leo oftă, își lăsă bărbia în piept și se puse pe așteptat.

– Am să-ți țin companie, spuse doctorul Smile, dacă pot. Dar teamă mi-e că fără prezența animatoare a domnului Eldritch...

Vocea, realiză Leo, îi slăbi și își încetini ritmul.

– Nimic nu poate susține lumea asta, rosti el stins, în afara domnului Eldritch. Așa că mă tem...

Glasul îi pieri cu totul.

Se făcu liniște totală. Până și vântul din depărtare încetase.

Cât de mult? îi trecu prin minte lui Leo. Apoi se întrebă dacă mai era ceva de făcut.

Zvâcnind din mâini, gesticulând ca un dirijor, încercă să creeze în aerul din fața lui un taxi cu reacție.

Apăru un contur slab. Lipsit de substanță, rămase fără culoare, aproape transparent; Leo se ridică, se apropie de el și încercă iarăși, din toate puterile. Pentru un moment, păru a prinde culoare și ființă, apoi, brusc, încremeni; ca o carapace chitinoasă greoaie, abandonată, se strânse, se făcu tot mai mică și se sfărâmă. Sfărâmăturile ei, în cel mai bun caz bidimensionale, explodară și fâlfâiră prin aer, sfâșiindu-se în bucăți zdrențuite. Leo se întoarse cu spatele și se depărtă dezgustat. Ce harababură! își spuse el cu tristețe.

Continuă să meargă, fără țintă, până ce dădu, deodată, peste ceva în iarbă, ceva mort; îl văzu zăcând acolo și se apropie cu prudență. Uite, se gândi; indiciul final a ceea ce am făcut.

Dădu cu vârful pantofului în glucul mort; piciorul îi trecu prin el cu totul și Leo și-l retrase cu repulsie.

Luând-o mai departe, cu mâinile în buzunare, închise ochii și se rugă iarăși, de astă dată fără să ceară ceva anume; era numai o dorință vagă, ce se contura abia atunci, dar care apoi deveni clară. Am să-l aduc în lumea reală, își spuse el. Nu doar aici, așa cum am făcut-o, ci astfel încât să vorbească ziarele despre el. Nu pentru mine; nu pentru a salva P.P. Layouts și comerțul cu Dul-C. Ci pentru... toată lumea din cuprinsul sistemului. Deoarece Palmer Eldritch este un invadator și așa o vom sfârși cu toții, ca aici, pe o întindere de lucruri moarte, care au devenit simple fragmente întâmplătoare; asta este „reîncarnarea" pe care i-a promis-o lui Hepburn-Gilbert.

Pentru o vreme, rătăci încoace și-ncolo, apoi, încet-încet, regăsi drumul spre servieta care fusese doctorul Smile.

Ceva aplecat asupra servietei. O siluetă umană sau cvasiumană.

Zărindu-l, se îndreptă de spate; capul plesuv îi strălucea în vreme ce se holba la el, luat prin surprindere. Apoi sări în lături și o rupse la fugă.

Un proxan.

I se păru, privindu-l cum se ducea, că totul căpăta acum o perspectivă. Palmer Eldritch își populase peisajul cu asemenea lucruri; era încă puternic implicat în relațiile cu ei, chiar și în prezent, după ce revenise acasă, în sistemul lui. Faptul, care abia acum se vădise, avea o semnificație în mintea omului, la cel mai profund nivel; și era posibil ca Palmer însuși să nu știe că-și populase astfel halucinanta creație – proxanii puteau fi și pentru el o surpriză.

Dacă, desigur, nu se aflau chiar în sistemul Prox.

Poate că era o idee bună să se ia după proxan.

O apucă pe urmele lui și merse din greu, parcă ore întregi; de jur împrejur, până la orizont, nu văzu nimic în afara ierbii peste care călca. Și deodată, în sfârșit, înaintea lui se contura o formă; se îndreptă într-acolo și se trezi față în față cu o navă ce stătea în așteptare. Oprindu-se, o privi cu uimire. Pentru că nu era o navă terestră, după cum nu era nicio navă proxană.

Pur și simplu, nu era din niciunul dintre cele două sisteme.

Și nici cele două creaturi care se învârteau prin apropiere nu erau proxani sau pământeni; nu mai văzuse niciodată asemenea forme de viață. Înalte, zvelte, cu membre roșietice și capete grotești, în formă de ou, care și de la distanță păreau nefiresc de delicate. O rasă extrem de evoluată, hotărî el, dar înrudită cumva cu pământenii; asemănarea era mai mare cu pământenii decât cu proxanii.

Se apropie de ei cu mâinile ridicate, în semn de salut.

Una dintre creaturi se întoarse spre el, îl văzu, se holbă la el și-și înghionti tovarășul; îl priviră amândoi cu atenție, apoi cel dintâi spuse:

– Dumnezeule, Alec; e una dintre formele vechi. Știi tu, aproape-omul.

– Mda, încuviință cealaltă creatură.

– Stați o clipă, zise Bulero. Vorbiți limba Terrei, engleza secolului douăzeci și unu – prin urmare, ați mai văzut pământeni.

– Pământeni? se miră cel numit Alec. Noi suntem pământeni. Tu ce naiba ești? Un drogat care a murit cu secole în urmă, iată ce ești. Mă rog, poate nu de secole, dar, oricum, de mult timp.

– Probabil că mai există o enclavă a lor pe luna asta, zise primul.

Apoi i se adresă lui Leo:

– Câți aproape-oameni mai sunt, în afara ta? Hai, amice; n-o să ne purtăm urât cu tine. Vreo femeie? Te poți reproduce?

Se întoarse către tovarășul lui:

– Parcă ar fi trecut secole întregi. Vreau să spun, trebuie să ții cont că noi am evoluat de ordinul a sute de mii de ani dintr-un foc. Dacă nu era Denkmal, aproape-oamenii tot ar mai fi...

– Denkmal?! exclamă Leo.

Așadar ăsta era rezultatul final al terapiei „E"; trecuse destul de puțin timp, poate numai decenii. Ca și ei, simțea o prăpastie de un milion de ani, dar totul nu era decât o iluzie; el însuși, când își va termina terapia, le va putea semăna lor. Numai că pielea chitinoasă dispăruse și ea fusese unul dintre primele aspecte ale tipurilor evoluate.

– Eu îi frecventez clinica, le spuse el celor doi. O dată pe săptămână. La München. Evoluez; la mine dă rezultate.

Se apropie de ei și-i studie cu luare-aminte.

– Unde-i pielea chitinoasă? întrebă el. Care să vă apere de soare?

– Aa, perioada de falsă supraîncălzire, zise cel numit Alec, dând din mână a dispreț. Erau proxanii ăia, care lucrau mână-n mână cu Renegatul. Știi tu. Sau te pomenești că nu?

– Palmer Eldritch, spuse Leo.

– Îhî, zise Alec, încuviințând din cap. Dar l-am pus la punct. Chiar pe luna asta, de altfel. Acum e un altar – nu pentru noi, pentru proxani; se furișează aici să se închine. Ai văzut vreunul? Toți pe care-i găsim ar trebui să fie arestați; e un teritoriu al sistemului solar, aparține Națiunilor Unite.

– Al cărei planete este satelitul pe care ne aflăm? întrebă Leo.

Cei doi pământeni evoluați rânjiră.

– Al Terrei, spuse Alec. E artificial. Numit Sigma 14-B, construit cu ani în urmă. Nu exista pe vremea ta? Ar fi trebuit; este chiar vechi.

– Așa cred, răspunse Leo. Atunci, mă puteți duce și pe mine pe

Pământ?

– Sigur.

Amândoi încuviințară din cap.

– De fapt, decolăm într-o jumătate de oră; o să vă luăm cu noi – pe tine și restul tribului tău. Dă-ne numai coordonatele lui.

– Sunt singurul, zise Leo arțăgos, și, oricum, cu greu am forma un trib; nu suntem din timpuri preistorice.

Se întrebă cum de nimerise aici, în acest viitor. Sau era tot o iluzie fabricată de maestrul halucinației, Palmer Eldritch? De ce ar considera-o mai reală decât copilul Monica, sau glucii, sau acel P.P. Layouts sintetic pe care-l vizitase – și-l văzuse prăbușindu-se? Era viitorul, așa cum și-l imagina Palmer Eldritch; erau rătăciri ale minții sale strălucite, creatoare, în timp ce aștepta, la reședința lui de pe Luna, să se împrăștie efectele injecției intravenoase cu Ale-G. Nimic mai mult.

De fapt, chiar cum stătea el aici, prin nava ce aștepta cu motoarele stinse se deslușea vag linia orizontului; corpul navei era ușor transparent, nu îndeajuns de concret. La fel și cei doi pământeni evoluați: tremurau într-o ușoară dar atotcuprinzătoare distorsiune, care-i amintea de vremea când suferise de astigmatism, înainte de a fi primit, prin transplant chirurgical, ochi complet sănătoși. Cele două siluete nu erau ferm integrate în spațiul pe care-l ocupau.

Îi întinse mâna celui dintâi pământean.

– Aș vrea să vă mulțumesc, zise el.

Alec îi întinse și el mâna, zâmbindu-i.

Palma lui Leo trecu printr-a lui Alec și ieși pe partea cealaltă.

– Hei, exclamă Alec, încruntându-se și retrăgându-și brațul cu o mișcare ca de piston. Ce se petrece?

Se adresă tovarășului său:

– Tipul nu-i real; ar fi trebuit să ne gândim. E un – cum le ziceau? De la mestecatul drogului ăluia diabolic pe care l-a cules Palmer Eldritch din sistemul Prox. Un *alegător,* asta e. E o fantasmă.

Se holbă la Leo.

– Zău? îngăimă Leo, apoi realiză că Alec avea dreptate: corpul lui propriu-zis se afla pe Luna, nu era cu adevărat aici.

Dar ce anume îi crease pe cei doi pământeni evoluați? Probabil că ei nu erau alcătuiri ale minții încărcate a lui Eldritch; poate că numai ei se aflau de-adevăratelea aici.

Între timp, cel ce se numea Alec nu-și dezlipise o clipă privirea de la el.

– Știi, îi spuse Alec tovarășului său, *alegătorul* ăsta mi se pare cunoscut de undeva. Am văzut o poză de-a lui în ziar; sunt sigur.

Îl întrebă pe Leo:

– Cum te cheamă, *alegătorule?*

Privirea îi deveni mai dură, mai insistentă.

– Sunt Leo Bulero, zise el.

Amândoi pământenii evoluați săriră ca arși.

– Hei, exclamă Alec, nu-i de mirare că mi se părea cunoscut! El e tipul care l-a ucis pe Palmer Eldritch!

Îi spuse lui Leo:

– Ești un erou, amice. Pun pariu că tu habar n-ai, de vreme ce nu ești decât un *alegător,* corect? Și te-ai întors să bântui prin locurile astea pentru că, din punct de vedere istoric, aici e...

– Nu s-a întors, îl întrerupse tovarășul lui. El *este* din trecut.

– Tot se mai poate întoarce, zise Alec. Pentru el, e o a doua venire, după propriul lui timp; a revenit – okay, pot spune așa?

Îi zise lui Leo:

– Te-ai întors în locul ăsta din cauza asocierii lui cu moartea lui Palmer Eldritch.

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre navă.

– Mă duc să anunț ziarele, strigă el. Poate reușesc să-ți facă o poză – fantoma de pe Sigma 14-B.

Dădea din mâini cu însuflețire.

– Acum, turiștii chiar că vor vrea să vină aici. Dar ai grijă: s-ar putea să se arate prin preajmă și fantoma lui Eldritch, *alegătorul* lui. Să ți-o plătească.

Nu păru prea încântat de acest gând.

Leo zise:

– Eldritch s-a arătat deja.

Alec se opri, apoi se întoarse încet către Bulero.

– S-a arătat?

Privi nervos în jur.

– Unde este? Prin apropiere?

– E mort, zise Leo. L-am ucis eu. L-am sugrumat.

Nu simți niciun fel de emoție, numai o sfârșeală. Cum se putea grozăvi cineva cu omorârea unei persoane, mai cu seamă a unui copil?

– Trebuie s-o facă iar și iar, etern, zise Alec impresionat, cu ochii larg deschiși; clătină din capul lui mare, în formă de ou.

Leo spuse:

– Nu-i nicio repetare. Acum a fost pentru prima oară.

Apoi se gândi: Și nu de-adevăratelea. Aia abia urmează.

– Vrei să spui, zise Alec rar, că...

– Încă n-am făcut-o, scrâșni Leo. Dar unul dintre consilierii mei pre-Modă mi-a spus că nu va mai trece mult. Probabil.

Nu era inevitabil, și lucrul nu-i putea ieși din minte.

Iar Palmer o știa și el; avea să mai dureze, fapt ce explica eforturile lui Eldritch de acum și de aici: încerca să evite – sau așa spera el – propria-i moarte.

– Haide, îi zise Alec lui Leo, să arunci o privire la inscripție.

El și tovarășul lui îi arătară drumul; Leo îi urmă, în silă.

– Proxanii, spuse Alec peste umăr, caută întotdeauna – știi tu – s-o desecalizeze.

– Desacralizeze, îl corectă tovarășul lui.

– Mda, încuviință Alec, dând din cap. Oricum, aici e.

Se opri.

Înaintea lor se înălța o imitație – impresionantă, însă – de coloană de granit; pe ea fusese prinsă în buloane, la înălțimea ochilor, o placă din alamă. Leo, împotriva voinței lui, citi inscripția de pe placă.

IN MEMORIAM. 2016 A. D.
ÎN APROPIEREA ACESTUI LOC,
DUȘMANUL SISTEMULUI SOL, PALMER ELDRITCH,
A FOST UCIS ÎN LUPTĂ DREAPTĂ
DE CAMPIONUL CELOR NOUĂ PLANETE ALE NOASTRE,
LEO BULERO, DE PE TERRA.

– Oplaa! izbucni Leo, impresionat fără voia lui.

O citi iar. Și iar.

– Mă întreb, spuse el ca pentru sine, dacă Palmer a văzut-o.

– Dacă este *alegător,* zise Alec, probabil că da. În varianta sa inițială, Ale-G avea ca efect ceea ce fabricantul – Palmer Eldritch însuși – denumea „supratonuri de timp". Exact ce ești tu acum; ocupi un anumit loc, la ani după moarte. Cred că ai murit deja, în orice caz.

Își întrebă tovarășul:

– Leo Bulero-i mort deja, nu?

– A, sigur că da, răspunse tovarășul lui. De câteva decenii.

– De fapt, cred că am citit... începu Alec.

Apoi se întrerupse, uitându-se în spatele lui Leo; își înghionti tovarășul.

Leo se întoarse să vadă despre ce era vorba.

Un câine alb, slăbănog și diform, se apropia de ei.

– Al tău? întrebă Alec.

– Nu, răspunse Leo.

– Pare a fi un câine *alegător,* zise Alec. Observi, se vede puțin prin el.

Se uitară toți trei la patrupedul care se apropie și trecu pe lângă ei, îndreptându-se către monument.

Luând de jos o piatră, Alec o azvârli spre câine; piatra trecu prin el și ateriza în iarba din spatele animalului. Era un câine *alegător.*

Cum se uitau ei trei, câinele se opri la monument, păru a privi o clipă spre placă, apoi...

– Defecalizare! strigă Alec, înroșindu-se la față de furie. Alergă spre câine, dând din mâini și încercând să-l izbească iute cu piciorul, apoi duse mâna la pistolul cu laser de la brâu, fără să-i nimerească însă patul din cauza agitației care-l cuprinsese.

– Desacralizare, îl corectă tovarășul lui.

Leo zise:

– E Palmer Eldritch.

Eldritch își arăta disprețul pentru inscripție, lipsa de teamă față de viitor. Nu avea să existe niciodată un asemenea monument. Câinele o luă din loc agale, în timp ce pământenii evoluați îl înjurau neputincioși, privindu-l cum se depărtează.

– Ești sigur că nu-i câinele tău? întrebă Alec suspicios. După cum văd, ești singurul *alegător* de prin preajmă.

Se uită atent la Leo.

Leo dădu să răspundă, să le explice tot ce se întâmplase; era important ca ei să înțeleagă. Apoi, fără veste, cei doi pământeni evoluați dispărură; pajiștea, monumentul, câinele ce se depărta – întreaga panoramă se evaporă, ca și cum instalația prin care fusese proiectată, stabilizată și menținută ar fi fost trecută în poziția închis. Nu mai văzu decât o întindere albă și goală, un con de lumină concentrată, strălucitoare, de parcă, brusc, nu ar mai fi rămas niciun diapozitiv tridimensional în proiector. Lumina, se gândi el, ce pune în evidență jocul fenomenelor pe care noi le numim „realitate“.

Apoi se trezi așezat în camera de la reședința lui Palmer Eldritch, de pe Luna, în fața mesei cu dispozitivul electronic.

Dispozitivul sau mașinăria, sau ce era zise:

– Da, am văzut monumentul. Cam patruzeci și cinci la sută dintre viitorurile posibile îl conțin. Ceva mai puțin de jumătate, ca șanse, așa că nu sunt din cale-afară de îngrijorat. Ia o țigară.

Încă o dată, mașina îi întinse lui Leo o țigară aprinsă.

– Nu, zise Leo.

– Am să te las să pleci, spuse dispozitivul, pentru o perioadă scurtă, vreo douăzeci și patru de ore. Te poți întoarce în micul tău birou, din minuscula ta companie de pe Terra; cât ai să te afli acolo, vreau să

cântărești bine situația. Acum ai văzut cum acționează Ale-G; înțelegi că antediluvianul tău produs, Dul-C, nu se poate compara nici pe departe cu el. Și în plus...

– Vax, zise Leo. Dul-C îi este superior.

– Bine, mai gândește-te, spuse plin de încredere dispozitivul electronic.

– Prea bine, răspunse Leo.

Se ridică în picioare. Chiar fusese pe satelitul artificial al Pământului, Sigma 14-B? Era treaba lui Felix Blau să afle; experții îi puteau marca traseul. Nu avea niciun rost să-și bată capul cu asta, acum. Problema lui presantă era că nu scăpase încă de sub controlul lui Palmer Eldritch.

Putea scăpa numai atunci când – și dacă – se hotăra Eldritch să-i dea drumul. Era o problemă adevărată, de realitate goală-goluță, oricât de greu îi venea s-o privească în față.

– Aș vrea să subliniez, spuse dispozitivul, că ți-am arătat îndurare, Leo. Aș fi putut pune un... mă rog, să spunem... un punct frazei care constituie destul de scurta ta viață. Și oricând. De aceea mă aștept ca tu – insist – să găsești de cuviință să procedezi la fel.

– După cum am spus, am să mă mai gândesc, zise Leo.

Se simțea nervos, ca după mai multe cești de cafea, și voia să plece cât mai repede; deschise ușa încăperii și păși afară, pe coridor.

Când dădu să închidă ușa în urma lui, dispozitivul electronic spuse:

– Dacă nu te hotărăști să mi te alături, Leo, *n-am să stau pe gânduri.* Am să te ucid. Trebuie, pentru a mă salva pe mine însumi. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Leo și trase ușa după el.

Și eu trebuie, se gândi el. Trebuie să te ucid... Sau, ca s-o spunem amândoi într-un fel mai puțin direct, așa cum se spune despre animale: să te trimit la culcare.

Și trebuie s-o fac nu numai pentru a mă salva pe mine însumi, ci pe toți din sistem – ăsta mi-e toiagul pe care mă sprijin. Spre exemplu, cei doi soldați, pământenii evoluați care m-au condus la monument. Pentru ei, ca să aibă și ei ceva de păzit.

O luă încet de-a lungul coridorului. La celălalt capăt stătea grupul de ziariști; încă nu plecaseră, încă nici nu-și obținuseră interviul – nu trecuse decât foarte puțin timp. Prin urmare, în privința asta, Palmer avea dreptate.

Alăturându-se reporterilor, Leo se destinse și se simți mult mai bine. Poate că avea să scape, acum; poate că Palmer Eldritch chiar voia să-l lase să plece. Urma să trăiască pentru a mai mirosi, a mai vedea, a mai bea încă o dată pe lumea asta.

Dar, de fapt, știa prea bine. Eldritch nu avea să-l lase niciodată să plece; unul dintre ei trebuia să fie nimicit, mai întâi.

Spera să nu fie tocmai el acela. Dar avea presimțirea îngrozitoare, în ciuda monumentului, că putea foarte bine să fie.

7

Ușa biroului lui Barney Mayerson sări în lături, iar în pragul ei apăru Leo Bulero, mort de oboseală și murdar de pe drum.

– N-ai încercat să mă ajuți.

După un timp, Barney răspunse:

– Este exact.

Nu avea niciun rost să mai încerce a-i explica de ce, nu pentru că Leo n-ar fi înțeles sau nu l-ar fi crezut, ci pentru că motivul în sine nu i-o permitea. Pur și simplu nu era adecvat.

Leo spuse:

– Ești concediat, Mayerson.

– Okay.

Și se gândi: Oricum, sunt în viață. Iar dacă mă duceam după Leo, acum n-aș mai fi fost. Începu, cu degete țepene, să-și adune lucrurile personale de pe birou, aruncându-le într-o cutie goală, pentru mostre.

– Unde-i domnișoara Fugate? întrebă Leo. Ea îți va lua locul.

Se apropie de Barney, privindu-l pătrunzător:

– *De ce* n-ai venit să mă salvezi? Spune-mi blestematul ăla de motiv, Barney.

– Am privit înainte. M-ar fi costat prea mult. Viața.

– Dar nu trebuia să vii tu, personal. Asta-i o companie mare – puteai să organizezi un comando, de aici, iar tu rămâneai în umbră. Corect?

Era adevărat. Iar lui nici măcar nu-i trecuse prin minte.

– Deci, zise Leo, probabil că ți-ai dorit să mi se întâmple ceva fatal. Nicio altă interpretare nu este posibilă. Poate că a fost inconștient. Da?

– Așa cred, recunoscu Barney.

Deoarece, cu siguranță, nu fusese conștient de asta. Oricum, Leo avea dreptate; altfel, de ce nu și-ar fi asumat răspunderea, aranjând ca un detașament de oameni înarmați, cum sugerase Felix Blau, să pornească de la P.P. Layouts cu destinația Luna? Era atât de evident acum! Atât de ușor de văzut!

– Am avut o experiență îngrozitoare, spuse Leo, pe domeniul lui Palmer Eldritch. Este un vrăjitor blestemat, Barney. A făcut tot felul de lucruri cu mine, lucruri pe care nici tu, nici eu nu le-am visat vreodată. S-a transformat, de pildă, într-o fetiță, mi-a arătat viitorul – numai că asta, poate, a fost neintenționat – a construit un întreg univers, cuprinzând, de-a valma, și un animal oribil, numit gluc, și un New York City iluzoriu, împreună cu tine și cu Roni... Ce nebunie!

Clătină din cap, cu ochii împăienjeniți.

– Încotro ai s-o apuci?

– E un singur loc unde mă pot duce.

– Care? îl țintui Leo cu privirea, îngrijorat.

– O singură persoană mi-ar mai putea folosi talentul pre-Modă.

– Atunci, îmi ești dușman!

– Îți sunt deja.

Și era de acord să accepte ca fiind corectă judecata lui Leo, interpretarea pe care o dăduse faptului că el, Barney, nu-i sărise în ajutor.

– Atunci, am să te aranjez și pe tine, zise Leo. Împreună cu vrăjitorul ăla țicnit, așa-numitul Palmer Eldritch.

– De ce așa-numitul? își ridică Barney rapid privirile, întrerupându-se din împachetat.

– Pentru că sunt mai mult decât convins că nu-i o ființă umană. Nu am dat niciodată ochii cu el, cu excepția perioadei în care m-am aflat sub efectul drogului; în tot restul timpului, mi s-a adresat prin intermediul unei extensii electronice.

– Interesant, spuse Barney.

– Da, nu-i așa? Iar tu ești atât de corupt, încât te-ai duce întins la prăvălia lui, să ceri o slujbă. Chiar și dacă ar fi un proxan cu perucă sau ceva și mai rău, vreo chestie blestemată care i-a pătruns pe navă în timpul peregrinărilor sale prin spațiu și care l-a mâncat pe Eldritch, luându-i apoi locul. Dacă ai fi văzut ghicii...

– Atunci, pentru 'mnezeu, zise Barney, *nu mă pune în situația de a o face.* Ține-mă aici.

– Nu pot. Nu după ce ai dat-o-n bară cu loialitatea.

Leo privi în jur, înghițind rapid.

– Aș fi vrut să nu mă comport atât de dur, atât de rece, de rațional, față de tine, dar...

Își încleștă pumnii, neputincios.

– A fost oribil; de fapt, a făcut-o: m-a înfrânt. După care am dat peste doi pământeni evoluați, și asta m-a ajutat. Până a apărut Eldritch sub forma unui câine care a urinat pe monument.

Se strâmbă, rigid.

– Trebuie să recunosc, și-a demonstrat plastic atitudinea; era cu neputință să nu-i recepționezi disprețul.

Adăugă, mai mult pentru sine:

– Siguranța lui că va câștiga, că nu are de ce să se teamă, nici după vederea plăcii...

– Urează-mi noroc, zise Barney.

Îi întinse mâna; și le strânseră scurt, formal, apoi Barney ieși din birou, trecu pe lângă măsuța secretarei și păși în coridorul central. Se simțea golit pe dinăuntru și umplut cu niște deșeuri insipide, ca din paie. Nimic mai mult.

Cum stătea și aștepta liftul, Roni Fugate își făcu apariția, gâfâind, cu un aer îngrijorat întipărit pe fața ei frumoasă.

– Barney... Te-a concediat?

El aprobă din cap.

– O, dragul de tine! exclamă ea. Și acum?

– Acum, zise el, dincolo, de cealaltă parte. La mai bine sau la mai rău.

– Dar cum vom putea continua să trăim împreună, eu lucrând aici, pentru Leo, iar tu?...

– N-am nici cea mai vagă idee.

Liftul sosise, autoprogramat; Barney păși înăuntru.

– Ne-om mai vedea, zise el și apăsă pe buton; ușile se închiseră, ascunzându-i-o privirii pe Roni.

Ne-om mai vedea în ceea ce neocreștinii numesc Iad, se gândi Barney în sinea lui. Probabil că nu mai devreme. Dacă nu cumva ăsta este, și se prea poate să fie, deja Iadul.

Ieși din clădirea firmei P.P. Layouts la nivelul străzii și rămase sub

scutul antitermic, uitându-se după un taxi.

Când taxiul sosise, iar el se îndrepta către locul unde oprise, o voce îi strigă răstit din ușa clădirii:

– Barney, așteaptă!

– Ți-ai pierdut mințile, îi spuse el. Du-te înapoi. Nu-ți abandona strălucita carieră pentru ceea ce a mai rămas din mine.

Roni zise:

– Eram pe punctul de a începe să lucrăm împreună, ții minte? Aveam de gând, după cum ziceam, să-l trădăm pe Leo; de ce nu ne-am continua colaborarea?

– S-a schimbat totul. Din cauza ticăloasei mele lipse de chef – sau a incapacității, sau cum oi vrea s-o numești – de a mă duce pe Luna, să-l ajut pe Leo.

Acum Barney avea o cu totul altă impresie despre sine; nu se mai vedea în aceeași lumină ultraînțelegătoare.

– Dumnezeule, doar nu vrei să rămâi cu mine?! îi spuse el fetei. O să ajungi cândva la ananghie și o să ai nevoie de ajutorul meu, iar eu o să-ți fac și ție exact ce i-am făcut lui Leo; o să te las să te scufunzi, fără să mișc un deget.

– Dar propria ta viață era în...

– Întotdeauna este, zise el. Când faci ceva. Așa-i piesa în care jucăm.

Asta nu-l scuza; cel puțin, nu în propriii lui ochi. Intră în taxi. Își dădu automat adresa apartamentului de la bloc și se lăsă pe spătarul scaunului, în vreme ce vehiculul se înălța spre cerul scăldat în focul amiezii. Jos, în depărtare, Roni Fugate stătea cu mâna streașină la ochi, privindu-l cum se duce. Sperând, fără îndoială, că avea să se răzgândească și să se întoarcă.

Totuși, nu se răzgândi.

Îți trebuie ceva curaj, medită el, să te privești în față și să-ți spui cu

sinceritate: sunt un ticălos. Am făcut rău și am să fac iarăși. Nu a fost o întâmplare; a venit din mine cel adevărat, cel autentic.

Taxiul începu brusc să coboare; își băgă mâna în buzunar, după portmoneu, dar dintr-odată realiză că nu acela era blocul lui; cuprins de panică, încercă să-și dea seama unde se afla. Apoi se lămuri. Era blocul 492. Dăduse taxiului adresa lui Emily.

Zdrang! Înapoi în trecut. Unde lucrurile aveau un sens. Se gândi: Când mă luptam pentru o carieră, știam ce voiam de la viitor, știam până și în inima mea ce aveam de gând să părăsesc, împotriva cui aveam să mă întorc, ce aveam să sacrific – și pentru ce. Pe când acum...

Acum își sacrificase cariera pentru – așa cum i se păruse și în trecut – a-și salva viața. Deci, potrivit logicii lui de atunci, pe Emily o sacrificase pentru a-și salva viața; era cât se poate de simplu. Mai clar de-atât nici că se putea. Nu era un țel idealist, în genul vechiului simț puritan, calvinist, al datoriei înalte față de o vocație; nu era decât instinctul care anima orice vierme. Cristoase! se gândi el. Asta am făcut: m-am pus pe mine înainte, atunci cu Emily, iar acum cu Leo. Ce fel de om sunt? Și, după cum am fost destul de cinstit ca să i-o spun, ar fi urmat la rând Roni. Inevitabil.

Poate că o să mă ajute Emily, își spuse Barney. Poate că de aceea mă aflu aici. Ea era întotdeauna pe față la astfel de chestii; nu se lăsa înșelată de justificările în spatele cărora încercam să ascund realitatea. Și bineînțeles că asta m-a făcut să vreau și mai mult să scap de ea. De fapt, era un motiv suficient de întemeiat pentru unul ca mine. Dar... Poate că voi suporta mai bine acum.

După câteva momente, se afla la ușa lui Emily, apăsând pe butonul soneriei.

Dacă zice ea să mă alătur personalului lui Palmer Eldritch, o fac, își spuse el. Iar dacă nu, nu. Numai că ea și soțul ei lucrează pentru Eldritch; cum mi-ar putea spune, cu cugetul împăcat, să nu? Așadar, totul este hotărât dinainte. Și poate că o știam și eu.

Ușa se deschise. Îmbrăcată într-o bluză albastră, din pânză groasă, mânjită cu lut și uscat, și umed, Emily îl privea cu ochi mari, plini de

uimire.

– Bună, zise el. M-a concediat Leo.

Așteptă, dar ea nu spuse nimic.

– Pot să intru? întrebă el.

– Da.

Îl conduse înăuntru; în mijlocul sufrageriei, bine cunoscuta roată a olarului ocupa, ca de obicei, un spațiu enorm.

– Modelam. Mă bucur să te văd, Barney. Dacă vrei o ceașcă de cafea, va trebui să..

– Am venit să-ți cer sfatul, zise el. Dar acum am hotărât că nu mai este necesar.

Se duse la fereastră, își puse jos voluminoasa cutie de mostre și privi afară.

– Te superi dacă eu îmi văd de treabă? Aveam o idee bună, sau cel puțin așa părea la momentul respectiv.

Se frecă pe frunte, apoi își masă ochii.

– Acum nu mai știu... Și mă simt atât de obosită! Mă întreb dacă nu are vreo legătură cu terapia „E".

– Tratamentul pentru evoluție? Faci așa ceva?

Se răsuci brusc și o privi atent; se schimbase fizic? I se păru – dar probabil fiindcă nu o mai văzuse de mult timp – că trăsăturile ei își mai pierduseră din delicatețe. Vârsta, se gândi. Însă...

– Cum merge? o întrebă el.

– Bine, abia am făcut o ședință. Dar știi, îmi simt mintea atât de începătoșată! Mi se pare că nu mai gândesc cum trebuie; toate ideile mi se învălmășesc în cap.

– Cred că mai bine ai renunța la tratament. Chiar dacă este la mare

modă; chiar dacă îl face oricine trece drept cineva.

– Așa o fi. Dar ei par foarte satisfăcuți. Richard și doctorul Denkmal.

Își lăsă capul în piept, o reacție pe care i-o știa de mult.

– Or ști ei ceva, nu?

– Nimeni nu știe; nimic nu este sigur. Renunță. Tu întotdeauna îi lași pe ceilalți să ți-o ia înainte.

Își înăspri vocea; era tonul pe care-l folosise adeseori, de-a lungul anilor petrecuți împreună și, în general, îi mersese. Nu chiar de fiecare dată.

Iar acum, văzu el, se înregistra una dintre acele nereușite; în ochii ei apăru o sclipire încăpățânată, refuzul de a fi pasivă ca de obicei.

– Cred că-mi prieste, spuse ea cu demnitate. Și am de gând să continui.

Ridicând din umeri, el începu să se plimbe prin apartament. Nu avea nicio putere asupra ei; și nici nu-i păsa. Dar așa era, oare? Chiar nu-i păsa? În minte îi apăru o imagine, a lui Emily involuând... Și încercând încă să lucreze la oalele ei, încercând să fie creatoare. Era caraghios... Și înspăimântător.

– Uite ce-i, spuse el grosolan, dacă individul ăla chiar te iubește...

– Dar ți-am spus, zise Emily. E hotărârea mea.

Se întoarse la roata ei; lucra la un vas mare, înalt, și Barney se apropie să-l privească mai bine. Frumos, hotărî el. Și totuși... Cunoscut. Nu mai făcuse ea unul asemănător? Nu spuse nimic, oricum; îl studie numai.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Emily. Pentru cine vei lucra?

Părea plină de înțelegere și asta îl făcu să-și amintească de felul în care, nu demult, el îi blocase vânzarea vaselor la P.P. Layouts. Ar fi fost cât se poate de normal să-i poarte pică, dar nu-i stătea în fire. Și știa, desigur, că el fusese cel care-l refuzase pe Hnatt.

Spuse:

– S-ar putea ca viitorul să-mi fie pecetluit. Am primit ordin de încorporare.

– Mare pacoste! Tu, pe Marte; nu-mi pot imagina așa ceva.

– Aș putea mesteca Dul-C, zise Barney. Numai că...

În loc de o machetă Perky Pat, se gândi el, probabil aș avea o machetă Emily. Să-mi petrec timpul, în imaginație, aici, cu tine, înapoi în viața căreia, deliberat, prostește, i-am întors spatele... Singura perioadă cu adevărat bună din existența mea, când am fost realmente fericit. Dar bineînțeles că atunci nu am știut, pentru că nu aveam niciun termen de comparație... Cum am acum.

– Am vreo șansă, întrebă el, de a te convinge să vii cu mine?

Ea îl privi, iar Barney îi întoarse privirea, uluiți amândoi de ceea ce propusese el.

– Vorbesc serios, zise Barney.

– Când te-ai hotărât?

– Ce contează când m-am hotărât, răspunse el. Nu contează decât că eu așa simt.

– Mai contează și ce simt *eu*, spuse Emily liniștit; apoi se apucă din nou de lucru. Iar eu am o căsnicie extrem de fericită cu Richard. Ne înțelegem de minune.

Figura îi era senină; fără îndoială, credea fiecare cuvânt pe care-l rostise. El era blestemat, sortit golului pe care singur și-l pregătise. Și îl merita. O știau amândoi, fără s-o mai spună.

– Cred c-am să plec, zise el.

Emily nu se opuse. Abia dacă dădu din cap.

– Sper, pentru numele lui Dumnezeu, se opri el din drumul spre ușă, că nu involuezi. Personal, cred însă că da. O pot vedea – pe

chipul tău, de pildă. Uită-te în oglindă.

Cu asta, plecă; ușa se închise în urma lui. Regretă imediat ce spusese, dar, până la urmă, putea fi un lucru bun... E posibil s-o ajute, se gândi el. Pentru că eu am reușit să observ. Și nu vreau așa ceva; nimeni nu vrea. Nici măcar neghiobul ăla de bărbatu-său, pe care ea mi-l preferă... Din motive pe care n-am să le știu niciodată, în afară, poate, de faptul că mariajul cu el are aparența destinului. Este sortită să trăiască alături de Richard Hnatt, sortită să nu-mi mai fie niciodată mie nevastă; nu poți întoarce timpul înapoi.

Ba poți, când mesteci Dul-C, se gândi el. Sau noul produs. Ale-G. Toți coloniștii o fac. Nu se găsesc ele pe Pământ, dar sunt la îndemână pe Marte sau pe Venus, sau pe Ganymede, în oricare dintre coloniile de frontieră.

Când orice altceva dă greș, rămân ele.

Și s-ar părea că toate celelalte au dat deja greș. Pentru că...

În ultimă instanță, nu se putea duce la Palmer Eldritch. Nu după ceea ce îi făcuse – sau încercase să-i facă – lui Leo. Își dădu seama de asta în timp ce stătea sub scutul antitermic, așteptând un taxi. Dincolo de el, strada tremura ușor în miezul zilei, iar el se gândi: Ce-ar fi să ies acolo, în drum? M-ar găsi careva înainte de a muri? Probabil că nu. Ar fi o modalitate la fel de bună ca oricare alta...

Așadar într-acolo se îndreaptă ultima mea speranță de angajare. Leo s-ar distra dacă n-aș reuși. Ar fi surprins și probabil că i-ar face plăcere.

Numai de-al naibii, se gândi el, am să-l sun pe Eldritch, să-l întreb, să văd dacă mi-ar da vreo slujbă.

Găsi o cabină de videofon și sună la reședința lui Eldritch de pe Luna.

– Sunt Barney Mayerson, explică el. Fost prim-consultant pre-Modă la Leo Bulero; de fapt, am fost al doilea în conducerea firmei P.P. Layouts.

Directorul de personal al lui Eldritch se încruntă și zise:

– Ei bine? Ce dorești?

– Aș vrea să mă interesez de o slujbă la voi.

– Nu angajăm consultanți pre-Modă. Îmi pare rău.

– N-ai vrea să-l întrebi pe domnul Eldritch, te rog?

– Domnul Eldritch s-a pronunțat deja în această chestiune.

Barney închise. Ieși din cabina videofonului.

Nu era chiar surprins.

Dacă ar fi zis: „Vino pe Luna pentru un interviu", m-aș fi dus? Da, își dădu el seama. M-aș fi dus, dar la un moment dat m-aș fi retras. Odată ce aș fi știut clar că mi-ar fi oferit slujba.

Întorcându-se în cabina videofonului, sună la comisia pentru mobilizare a Națiunilor Unite.

– Sunt Barney Mayerson.

Le spuse codul lui oficial de identificare.

– Am primit înștiințarea alaltăieri. Aș vrea să renunț la formalități și să plec direct. Sunt nerăbdător să emigrez.

– Nu se poate sări peste testul fizic, îl informă funcționarul Națiunilor Unite. Și nici peste cel mental. Dar puteți trece pe aici oricând, chiar și acum, dacă doriți, să le faceți pe amândouă.

– Okay, zise el. Vin.

– Și pentru că sunteți voluntar, domnule Mayerson, puteți alege...

– Orice planetă sau lună îmi convine, spuse el. Închise, ieși din cabină, găsi un taxi și-i dădu adresa comisiei pentru mobilizare, din apropierea blocului său.

În timp ce taxiul în care se afla el bâzâia pe deasupra centrului New Yorkului, un altul se înălță în aer și trecu fulgerător înaintea lor, lăsându-se când pe o aripă, când pe alta, ca într-o mișcare de dans.

– Încearcă să intre în contact cu noi, îl informă robotul taxiului. Vreți să răspundeți?

– Nu, spuse Barney. Ia-o mai repede.

Apoi se răzgândi.

– Îi poți întreba cine sunt?

– Eventual prin radio.

Taxiul tăcu o clipă, apoi spuse:

– Pretind că au un mesaj pentru dumneavoastră, de la Palmer Eldritch; vrea să vă spună că vă acceptă ca angajat și să nu...

– Ia să mai auzim asta o dată, zise Barney.

– Domnul Palmer Eldritch, pe care îl reprezintă, vă va angaja, după cum ați solicitat recent. Deși au o regulă generală...

– Lasă-mă să vorbesc cu ei, zise Barney.

Îi fu pus la dispoziție un microfon.

– Cine este? întrebă Barney.

O voce necunoscută, de bărbat, răspunse:

– Sunt Icholtz. De la Ale-G Manufacturers, din Boston. Putem ateriza să discutăm chestiunea angajării dumneavoastră la firma noastră?

– Sunt pe drum spre comisia de încorporare. Mă las pe mâna lor.

– Nu există nimic scris, nu-i așa? N-ați semnat.

– Nu.

– Bun. Atunci, nu este prea târziu.

Barney zise:

– Dar pe Marte voi mesteca Dul-C.

– De ce vreți să faceți asta, pentru Dumnezeu?

– Așa voi putea să fiu iar cu Emily.

– Cine-i Emily?

– Fosta mea soție. Pe care am părăsit-o pentru că rămăsese însărcinată. Îmi dau seama că a fost singura perioadă fericită din viața mea. De fapt, acum o iubesc mai mult decât oricând; totul a sporit, în loc să scadă.

– Ascultați, zise Icholtz. Vă punem noi la dispoziție cât Ale-G doriți, și e superior; puteți trăi pentru totdeauna într-un perfect și etern neschimbător prezent, cu fosta dumneavoastră soție. Deci nu este nicio problemă.

– Dar poate că nu vreau să lucrez pentru Palmer Eldritch.

– Dumneavoastră ați solicitat!

– Am îndoieli, spuse Barney. Grave. Vă spun: nu mă căutați voi, am să vă sun eu. Dacă nu mă înrolez.

Înapoie microfonul taxiului.

– Aici. Mulțumesc.

– Este patriotic să vă înrolați, spuse taxiul.

– Vezi-ți de treburile tale, zise Barney.

– Cred că faceți ceea ce trebuie, adăugă totuși taxiul.

– Măcar dacă m-aș fi dus pe Sigma 14-B, să-l salvez pe Leo. Sau era Luna? Indiferent unde; nici măcar nu-mi mai amintesc. Totul pare deformat, ca într-un vis. În orice caz, dacă o făceam, acum aș fi lucrat în continuare la el și totul ar fi fost în regulă.

– Toți greșim, spuse taxiul înțelegător.

– Numai că unii dintre noi, răspunse Barney, greșim în mod fatal.

Mai întâi în privința celor pe care-i iubim, nevasta și copiii noștri, apoi în privința patronului, își spuse el.

Taxiul încuviință printr-un „Hm!“.

Apoi, își zise el, facem ultima greșeală. În privința întregii noastre vieți, însumându-le pe toate. Fie că ne luăm o slujbă la Eldritch, fie că ne înrolăm. Și orice am alege, putem fi siguri de asta:

A fost o alegere proastă.

O oră mai târziu, făcuse testul fizic; îl luase; apoi îi fu administrat cel mental, prin intermediul unui fel de doctor Smile.

Îl trecu și pe acesta.

Depuse jurământul într-o stare de uluire („Jur să am grijă de Pământ ca o mamă și ca un conducător...“ etc.), apoi, cu o foaie format mare plină de informații gen „salutări!“, fu expediat înapoi acasă, pentru a-și face bagajul. Avea douăzeci și patru de ore la dispoziție înainte de plecarea navei spre... Spre indiferent unde îl trimiteau ei. Despre asta nu suflaseră încă nicio vorbă. Anunțarea destinației, presupuse el, începea probabil cu „Mene, mene, tekef“ 1 . Cel puțin așa ar fi trebuit, ținând cont de posibilitățile de alegere la care era limitată.

Am făcut-o, își spuse el, încercat de stări contradictorii: bucurie, ușurare, groază, apoi melancolia ce-i însoțea copleșitorul sentiment de înfrângere. Oricum, se gândi el, întorcându-se în apartamentul lui, e mai bine așa decât să ieși în soarele amiezii, să te transformi, cum se zice, într-un câine turbat sau într-un englez.

Oare?

Oricum, *așa se petrecea mai lent.* Dura mai mult să mori astfel, poate și cincizeci de ani, ceea ce i se părea mai atrăgător. Dar de ce, nu știa.

În orice caz, reflectă el, pot oricând s-o grăbesc. În lumea coloniilor sunt, fără îndoială, tot atâtea prilejuri pentru așa ceva, ca și aici, dacă nu chiar mai multe.

În timp ce-și împacheta lucrurile, adăpostit pentru ultima oară în îndrăgitul, greu dobânditul lui apartament, sună videofonul.

– Domnul Bayerson...

O fată, o măruntă funcționară de la vreun birou obscur din cadrul departamentului Națiunilor Unite pentru colonizări. *Zâmbitoare.*

– Mayerson.

– Da. Am sunat, știți, să vă spun destinația, și – norocul dumneavoastră, domnule Mayerson – ea este mănoasa zonă de pe Marte cunoscută drept Fineburg Crescent. *Sunt sigură* că o să vă simțiți bine acolo. Ei, la revedere, domnule, și noroc.

Continuă să zâmbească larg, chiar și după ce el întrerupsese imaginea. Era zâmbetul cuiva care nu se dădea dus.

– Noroc și ție, zise el.

Fineburg Crescent. Auzise de ea; într-un fel, chiar era fertilă. Oricum, coloniștii aveau grădini acolo: nu era, ca în alte zone, o întindere de cristale înghețate de metan, cu gaz abătându-se asupra-le în furtuni violente, mai tot anul. Cât ar fi fost de necrezut, putea să urce la suprafață din vreme în vreme, să mai iasă puțin din baracă.

În colțul sufrageriei stătea valijoara conținându-l pe doctorul Smile; îl conecta.

– Doctore, o să-ți vină cam greu să crezi una ca asta, dar nu mai am nevoie de serviciile tale. La revedere și noroc, cum zicea fata care nu se mai dădea dusă.

Adăugă în chip de explicație:

– M-am înrolat voluntar.

– Cdryxxxxx, pâlpâi doctorul Smile, căruia, jos, în pivnița blocului, i se știrbi o roată dințată.

– Dar, pentru genul tău... Asta-i teoretic imposibil. Care a fost motivul, domnule Mayerson?

– Dorința de a muri, răspunse el și-l deconectă pe psihiatru.

Continuă în liniște să-și împacheteze bagajele.

Dumnezeule, se gândi el. Cu numai puțin timp în urmă, Roni și cu mine ne făceam planuri mari; eram pe punctul de a-l trăda pe Leo, pentru a trece la Eldritch cu mare tam-tam. Ce s-a ales din toate astea? Îți spun eu ce s-a întâmplat, își zise el; Leo a acționat primul.

Iar acum, Roni îmi ocupă slujba. Exact cum a vrut ea.

În mod ciudat, cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai rău. Dar nu mai avea ce face, cel puțin nu în lumea asta. Poate când va mesteca Dul-C sau Ale-G, va reuși să locuiască într-un univers în care...

Cineva bătu la ușă.

– Bună, zise Leo. Pot să intru?

Intră în apartament, ștergându-și fruntea imensă cu o batistă împăturită.

– Încinsă zi! M-am uitat în ziar și-am văzut că s-au dus șase zecimi din...

– Dacă ai venit să-mi oferi slujba înapoi, zise Barney, oprindu-se din împachetat, este prea târziu, pentru că m-am înrolat. Mâine plec spre Fineburg Crescent.

Ar fi o ultimă ironie ca Leo să vrea să ne împăcăm; ultima întoarcere a roților oarbe ale Creației.

– Nu-ți ofer slujba înapoi. Am informatori la biroul de mobilizări și, oricum, m-a anunțat și doctorul Smile. Îl plăteam – tu n-ai știut, desigur – ca să mă țină la curent cu progresele tale în cedarea la stres.

– Atunci, ce vrei?

Leo răspunse:

– Vreau să accepți o slujbă la Felix Blau. Totul este aranjat.

– Restul zilelor mele, spuse Barney liniștit, va fi petrecut la Fineburg Crescent. Nu pricepi?

– Ia-o-ncet. Încerc să salvez ce se mai poate dintr-o situație disperată și ai face bine să mă ajuți și tu. Ne-am pripit amândoi, eu să te concediez, tu să te dai pe mâna comisiei ăleia de înrolare, gen Dracula. Barney, cred că știu o modalitate de a-l băga în cofă pe Palmer Eldritch. Am pus-o la cale cu Blau, iar lui îi place ideea. Vei poza în colonist...

Leo se corectă singur.

– Sau, mai bine, dă-i înainte, trăiește-ți viața veritabilă de colonist, devino unul din grup. Curând, zilele astea, probabil că săptămâna viitoare, Eldritch va începe să plaseze Ale-G în zona ta. S-ar putea să te abordeze direct; oricum, noi așa sperăm. Contăm pe asta.

Barney se ridică în picioare.

– Iar eu ar trebui să mă bag și să cumpăr.

– Exact.

– De ce?

– Depui o plângere – au să ți-o compună băieții noștri care se ocupă de chestiunile de legalitate – la Națiunile Unite. Declari că porcăria aia mizerabilă, spurcată, a provocat asupra ta efecte secundare extrem de toxice; n-are acum importanță ce anume. Noi te susținem la proces, cu probe, ne plângem la Națiunile Unite pentru a interzice Ale-G, ca fiind dăunător, periculos, și îl ținem astfel, departe de Terra. E chiar ideal să-ți părăsești slujba de la P.P. Layouts și să te înrolezi; nici că s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai bun.

Barney clătină din cap.

– Ce vrei să spui? întrebă Leo.

– M-am retras.

– De ce?

Barney ridică din umeri. Chiar că nu știa nici el.

– După felul în care te-am părăsit...

– Ai intrat în panică. Nu știai ce să faci; nu-i treaba ta. Eu l-aș fi pus pe doctorul Smile să ia legătura cu șeful companiei noastre de poliție, John Seltzer. Nu-i nimic, ai făcut o greșeală. S-a terminat.

– Nu, zise Barney.

Din cauza, se gândi el, celor ce le-am aflat cu ocazia asta despre mine însumi; nu se pot uita. Toate câte mi s-au deslușit nu au decât un singur sens, adică drept spre inima ta. Și sunt pline de otravă.

– N-o mai întoarce pe toate fețele, pentru 'mnezeu! Vreau să zic: e morbid; ai încă o viață întreagă înainte, chiar dacă la Fineburg Crescent; în fond, probabil că oricum ai fi fost încorporat. Corect? Ești de acord?

Agitat, Leo începu să se plimbe cu pași mari prin sufragerie.

– Ce încurcătură! E-n regulă, nu ne ajuta; lasă-i pe Eldritch și pe proxani să facă tot ce-or avea de gând, să pună stăpânire pe sistemul solar sau, și mai rău, pe întregul Univers. Începând cu noi.

Se opri și-i aruncă lui Barney o privire fioroasă.

– Lasă-mă... să mă mai gândesc.

– Stai să iei tu Ale-G! Ai să-ți dai seama. O să ne contamineze pe toți, dinspre interior spre exterior – e o nebunie totală.

Gâfâind din cauza efortului, Leo se opri și începu să tușească violent.

– Prea multe țigări, zise el istovit. Isuse!

Se uită la Barney.

– Tipul mi-a dat o singură zi, știai? Ar trebui să capitulez, altfel...

Își pocni degetele.

– N-am cum să ajung atât de repede pe Marte, spuse Barney. Ca să nu mai zic despre aranjarea cumpărării unei doze de Ale-G de la un plasator.

– Știu.

Vocea lui Leo era fermă.

– Dar nu mă poate distruge cu una, cu două; îi va lua câteva săptămâni, probabil chiar luni. Iar până atunci, aducem noi pe cineva în fața instanței, care să arate efectele nocive produse de Ale-G. Recunosc, asta nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar...

Barney zise:

– Ia legătura cu mine când voi fi pe Marte. La baraca mea.

– Am s-o fac! Am s-o fac!

Apoi, ca pentru sine, Leo adăugă:

– Are să-ți dea și un motiv.

– Poftim?

– Nimic, Barney.

– Explică.

Leo ridică din umeri.

– La naiba, știu cum te simți. Roni ți-a luat slujba; ai avut dreptate. Și am pus să te urmărească. Știu că te-ai dus drept la fosta nevastă. Tu o mai iubești și acum, iar ea nu vrea să vină cu tine, așa-i? Te știu mai bine decât te cunoști tu însuți. Știu exact de ce n-ai venit să mă răscumperi atunci când Palmer m-a avut în mână; întreaga ta viață te-a condus spre a-mi lua locul, iar acum, dacă s-a terminat cu asta, trebuie s-o iei de la cap cu altceva. Păcat, dar ți-ai făcut-o cu mâna ta, pentru că te-ai întins prea mult. Vezi tu, n-am de gând să mă dau la o parte, n-am vrut niciodată. Ești bun, dar nu de conducător, ci doar de băiat pre-Modă; ești prea mărunt. Uită-te cum ai refuzat vasele lui Richard Hnatt. A fost o trădare gravă, Barney. Îmi pare rău.

– Okay, spuse Barney în cele din urmă. S-ar putea să ai dreptate.

– Ei, deci ai aflat o mulțime de lucruri despre tine însuți. Și *o poți* lua de la capăt, la Fineburg Crescent.

Leo îl bătu pe spate.

– Fii șeful barăcii tale; fă-o productivă, indiferent cu ce s-ar ocupa. Și ai să fii și spionul lui Felix Blau; e o ocazie mare.

Barney zise:

– M-aș fi putut duce la Eldritch.

– Mda, însă nu te-ai dus. Ce importanță are ce *puteai* să faci?

– Crezi că am făcut ce trebuia, când m-am înrolat voluntar?

Leo zise liniștit:

– Amice, cam ce naiba ai fi putut face?

La asta nu exista răspuns. Și amândoi o știau.

– Când simți nevoia să-ți plângi singur de milă, zise Leo, adu-ți aminte de următorul lucru: *pe mine, Palmer Eldritch vrea să mă ucidă...* Eu stau mult mai rău decât tine.

– Așa cred.

Părea veridic, iar el mai avea încă o intuiție în acest sens.

Situația lui urma să devină exact ca a lui Leo, în momentul în care avea să depună plângere împotriva lui Palmer Eldritch.

Nu era nerăbdător să se ajungă acolo.

În noaptea aceea, se trezi pe o navă de transport, ce avea înscrisă ca destinație planeta Marte. Pe locul din fața lui stătea o fată drăguță, înspăimântată, dar exasperant de calmă, cu păr negru, cu trăsături de fotomodel. De îndată ce nava atinse viteza de desprindere, îi spuse cum se numea – era în mod clar nerăbdătoare să scape de încordare discutând cu cineva, despre price. Anne Hawthorne. Ar fi

putut evita încorporarea, declară ea, un pic melancolică, dar nu o făcuse; considera că era o datorie patriotică să accepte convocarea glacială, cu bine cunoscutele „salutări!“ de la Națiunile Unite!

– Cum ai fi evitat-o? întrebă el curios.

– Un suflu sistolic, zise Anne. Și o aritmie, o tahicardie paroxistică.

– Dar ce-i cu contracțiile premature, ca cele auriculare, nodale și ventriculare, tahicardia auriculară, palpitațiile auriculare, fibrilațiile auriculare, ca să nu mai vorbesc de crampele nocturne? întrebă Barney, care se interesase la rândul lui – fără rezultat – de problemă.

– Puteam să prezint documente și de la spitale, și de la doctori, și de la companii de asigurare, care să constituie dovezi.

Îl privi apoi de sus până jos, cu foarte mare interes.

– Sună de parcă ai fi încercat să scapi, domnule Payerson.

– Mayerson. Sunt voluntar, domnișoară Hawthorne.

Dar n-aș fi putut scăpa, nu pentru prea multă vreme, își spuse el.

– Sunt foarte religioși, în colonii. Cel puțin așa aud. Din ce sectă faci parte, domnule Mayerson?

– Ăăă, se poticni el.

– Cred c-ar fi bine să te hotărăști înainte de a ajunge acolo. Te vor întreba și se așteaptă să frecventezi slujbele.

Adăugă:

– E important, din cauza folosirii acelui drog – știi tu. Dul-C. A adus o mulțime de schimbări cultelor oficiale... Cu toate că mulți coloniști găsesc în drog experiența religioasă care le este adecvată. Am rude pe Marte; mi-au scris, de-aia știu. Eu merg la Fineburg Crescent; tu unde mergi?

Mi s-a-nfundat, se gândi el.

– Tot acolo, zise cu voce tare.

– S-ar putea să fim în aceeași baracă, spuse Anne Hawthorne, cu o expresie gânditoare pe chipul său cu trăsături precise. Eu fac parte din ramura reformată a Bisericii Neoamericane – Biserica Neocreștină a Statelor Unite și a Canadei. Rădăcinile noastre sunt, într-adevăr, foarte vechi: în anul 300 e.n. strămoșii noștri au avut episcopi care au participat la o conferință în Franța; nu ne-am desprins de celelalte biserici atât de târziu cum se crede. Vezi, așadar, că avem ascendență apostolică.

Îi zâmbi într-un fel solemn, prietenos.

– Sincer, zise Barney. Cred. Orice ar însemna asta.

– În Fineburg Crescent există o misiune a Bisericii Neoamericane și, prin urmare, un vicar, un preot; sper să pot lua sfânta comuniune măcar o dată pe lună. Și să mă spovedesc de două ori pe an, cum ar trebui și cum făceam pe Terra. Biserica noastră are multe sfinte taine... Ai cunoscut vreuna dintre cele două mari sfinte taine, domnule Mayerson?

– Aăă, ezită el.

– Cristos a spus clar să respectăm două sfinte taine, îl lămuri Anne Hawthorne cu răbdare. Botezul – cu apă – și sfânta împărtășanie. Cea din urmă, în amintirea Lui... A fost inaugurată la Cina cea de Taină.

– A, te referi la pâine și la vin.

– Știi că, mestecând Dul-C, participantul se trezește translatat – cum spun ei – într-o altă lume. E laică, oricum, prin aceea că-i o lume temporară și doar fizică. Pâinea și vinul...

– Îmi pare rău, domnișoară Hawthorne, zise Barney, dar mă tem că nu pot crede în chestia cu trupul și sângele. E prea mistic pentru mine.

Prea bazat pe premise nedovedite, își spuse el. Dar ea avea dreptate; din cauza consumului de Dul-C, religia sacră devenise comună în coloniile de pe luni și planete, urmând s-o întâlnească și el, după

cum zicea Anne.

– Ai să încerci Dul-C? întrebă fata.

– Sigur.

Anne zise:

– În el crezi. Deși știi că Pământul pe care te poartă nu este cel real.

– Nu vreau să mă gândesc, răspunse el. Este experimentat ca real; asta-i tot ce știu.

– Așa sunt și visele.

– Dar aici e ceva mai puternic, sublinie el. Mai clar. Și se face în...

Fusese gata să spună „comuniune".

– În compania altora, care merg cu adevărat împreună. Deci nu poate fi în întregime o iluzie. Visele sunt personale; ăsta-i motivul pentru care le considerăm iluzii. Pe când Perky Pat...

– Ar fi interesant de știut cum privesc lucrurile oamenii care fac machetele Perky Pat, zise Anne, dusă pe gânduri.

– Îți pot spune eu. Pentru ei nu-i decât o afacere. La fel cum probabil că este producerea vinului de împărtășanie și a anafurei, pentru cei care...

– Dacă ai de gând să încerci Dul-C, zise Anne, și să-ți pui în el încrederea pentru o nouă viață, te pot convinge, oare, să încerci botezul și confirmarea în Biserica Creștină Neoamericană? Astfel ai putea vedea dacă nu cumva merită să crezi și în ea. Sau în Prima Biserică Creștină Reformată a Europei, care, desigur, respectă și ea cele două mari sfinte taine. Odată ce ai participat la sfânta împărtășanie...

– Nu pot, zise el.

Eu cred în Dul-C, își spuse, și, dacă trebuie, în Ale-G. Tu poți crede în ceva vechi de douăzeci și unu de secole; eu rămân la ceva recent.

Și cu asta, basta.

Anne spuse:

– Ca să fiu sinceră, domnule Mayerson, intenția mea este să încerc să convertesc la practicile tradiționale creștine cât mai mulți coloniști cu putință, pe care să-i dezbar de Dul-C; este motivul principal pentru care am renunțat să înjghebez un proces ce m-ar fi scutit de încorporare.

Îi zâmbi; un zâmbet adorabil care, împotriva voinței lui, îl încălzi.

– Este greșit? Am să-ți zic sincer: eu cred că folosirea Dul-C-lui indică o foame autentică a oamenilor de a găsi o cale de întoarcere la ceea ce noi, în Biserica Neoamericană...

– Eu cred, spuse Barney cu blândețe, că ar trebui să-i lași pe oamenii ăștia în pace.

Și pe mine la fel, se gândi el. Am și așa destule necazuri; nu mai veni și tu cu fanatismul tău religios, ca să înrăutățești lucrurile. Dar ea nu aducea cu imaginea lui despre fanaticii religioși și nici nu vorbea ca unul dintre ei. Era nedumerit. De unde căpătase ea asemenea convingeri puternice, neclintite? Își putea imagina așa ceva existând în colonii, unde nevoia era atât de mare, dar ea și le formase pe Pământ.

Prin urmare, consumul de Dul-C, experiența translației în grup, nu le explica pe deplin. Poate, se gândi el, se datorau tranziției în etape a Pământului către întinderile pustii, devastate, infernale, pe care toți le puteau prevedea și, la naiba, chiar simți pe propria piele; speranța într-o altă viață, sub diverse aspecte, fusese redeșteptată.

Eu însumi, se gândi el, persoana care am fost, Barney Mayerson, de pe Pământ, care a lucrat la P.P. Layouts și a trăit în renumitul bloc de locuințe cu număr neasemuit de mic, 33, a murit. Acel om este terminat, ca un strop de apă șters cu un burete.

Că-mi place sau nu, m-am născut din nou.

– A fi colonist pe Marte, spuse el, nu va fi același lucru cu a trăi pe Terra. Poate când voi ajunge acolo...

Se întrerupse; avusese intenția să spună: Poate că o să mă intereseze mai mult biserica ta dogmatică. Dar, brusc, nu mai putuse s-o spună; nici măcar așa, de circumstanță; se răzvrătea față de o idee care era încă străină felului său de a fi. Și totuși...

– Continuă, zise Anne Hawthorne. Termină-ți fraza.

– Să-mi mai vorbești, spuse Barney, după ce voi fi trăit o vreme jos, în măruntaiele unei barăci, într-o lume străină. După ce îmi voi fi început noua viață, dacă viață o poți numi, de colonist.

Tonul îi era amar; îl surprinse. Sălbăticia... Era vecină cu suferința, își dădu el seama cuprins de rușine.

Anne spuse calmă:

– E-n regulă. Am s-o fac cu bucurie.

După asta, rămaseră amândoi tăcuți; Barney se apucă să citească un homeoziar, iar alături de el, Anne Hawthorne, fanatica misionară pe Marte, începu să citească o carte. El trase cu coada ochiului la titlu și văzu că era extraordinarul text despre viața colonială, al lui Eric Lederman, *Pelerini fără liman.* Dumnezeu știe de unde-și făcuse ea rost de un exemplar; cei de la Națiunile Unite confiscaseră cartea, astfel că devenise foarte dificil de obținut. Și a citi așa ceva aici, pe o navă a Națiunilor Unite... Era un deosebit act de curaj; fu impresionat.

Privind-o mai bine, își dădu seama că era, într-adevăr, deosebit de atrăgătoare, doar că avea trupul un pic prea subțire, nu era machiată deloc și-și ținea părul bogat și negru acoperit, pe cât se putea, cu o bonetă rotundă, albă, ca din voal; părea, gândi el, îmbrăcată ca pentru o călătorie lungă, ce avea să sfârșească la biserică. Oricum, îi plăcea felul ei de a vorbi, vocea modulată, plină de compasiune. Avea să o reîntâlnească pe Marte?

Își dădu seama că asta spera. De fapt – era deplasat? – spera chiar să se trezească participând, alături de ea, la actul comun al consumării de Dul-C.

Da, se gândi el, este deplasat pentru că știu ce intenții am, ce ar

însemna pentru mine experiența translației împreună cu ea.

Spera, oricum.

8

Întinzându-i mâna, Norm Schein zise din toată inima:

– Salutare, Mayerson! Eu sunt urătorul oficial al barăcii noastre. Bun venit... ăăă... pe Marte!

– Eu sunt Fran Schein, zise soția lui dând și ea mâna cu Barney Mayerson. Avem aici o baracă foarte potolită, stabilă; nu cred că ai s-o găsești prea îngrozitoare.

Adăugă, ca pentru sine:

– Doar destul de îngrozitoare.

Zâmbi, însă Mayerson nu-i întoarse zâmbetul; părea supărat, obosit și deprimat, ca mai toți noii coloniști când se trezeau în fața unei vieți despre care știau că este dificilă și fără un rost în sine.

– Nu te aștepta de la noi să-ți facem capul mare cu virtuțile vieții de colonist, zise ea. Asta-i treaba Națiunilor Unite. Noi nu suntem decât niște victime, ca și tine. Numai că stăm deja aici de câtva timp.

– N-o face să sune prea rău, spuse Norm în chip de avertisment.

– Dar așa este, zise Fran. Domnul Mayerson va face cunoștință cu ea; n-o să accepte orice poveste frumoasă. Corect, domnule Mayerson?

– M-aș fi mulțumit cu o mică iluzie la capitolul ăsta, zise Barney,

așezându-se pe o bancă din metal, aflată lângă intrarea în baracă.

Din plugul pentru nisip, care-l adusese, i se descărca între timp echipamentul; el privea mohorât.

– Îmi pare rău, zise Fran.

– E okay cu fumatul?

Barney scoase un pachet de țigări aduse de pe Terra; cei doi Schein îl priviră fix și el îi întinse atunci fiecăruia dintre ei pachetul, cu vinovăție.

– Ai sosit într-un moment dificil, îi explică Norm Schein. Tocmai ne aflăm în mijlocul unei controverse.

Se uită de jur împrejur, la ceilalți.

– De vreme ce de-acum ești membru al barăcii noastre, nu văd de ce nu ai fi pus la curent; în definitiv, te privește și pe tine.

Tod Morris zise:

– Poate că el... Știi tu. Spune.

– Îl putem pune să jure că ține secretul, zise Sam Regan, iar soția lui, Mary, încuviință cu o înclinare a capului. Discuția noastră, domnule Geyerson...

– Mayerson, îl corectă Barney.

– ...Se referă la drogul Dul-C, care este vechiul agent de translație, sigur, de care am depins, în comparație cu drogul mai recent, netestat, Ale-G; discutăm dacă să renunțăm o dată pentru totdeauna la Dul-C și...

– Stai numai să intrăm în baracă, zise Norm Schein și se strâmbă disprețuitor.

Așezându-se pe bancă alături de Barney Mayerson, Tod Morris zise:

– Dul-C este *kaput;* e prea greu de găsit, costă prea multe pielicele,

iar eu, unul, sunt sătul de Perky Pat – e prea artificială, prea superficială și *materialisticistă* în... Pardon; de-aia a ajuns aici lumea noastră...

Se încurcă într-o explicație dificilă.

– Mă rog, apartamentele ei, mașinile, băile de soare pe plajă, hainele șic... Ne-au plăcut pentru o vreme, dar nu-i destul într-un anumit fel, *nematerialisticește.* Înțelegi ceva, Mayerson?

Norm Schein zise:

– Okay, dar Mayerson, aici de față, nu a folosit așa ceva; el nu-i ostenit. Poate i-ar face plăcere să încerce totul.

– Cum am făcut noi, încuviință Fran. Oricum, n-am votat; nu ne-am hotărât pe care să-l cumpărăm și să-l folosim de acum înainte. Cred c-ar trebui să-l lăsăm pe domnul Mayerson să le încerce pe amândouă. Sau, poate, ai încercat deja Dul-C, domnule Mayerson?

– L-am încercat, răspunse Barney. Dar cu foarte mult timp în urmă. Prea mult ca să-mi aduc aminte clar.

I-l dăduse Leo; și-i mai oferise în continuare, cantități mari, oricât voia el. Dar refuzase; nu-l atrăsese.

Norm Schein spuse:

– E un „bun venit în baraca noastră" destul de nefericit, mă tem: să te trezești amestecat așa în controversa noastră. Dar am rămas fără Dul-C; trebuie ori să ne refacem stocul, ori să schimbăm: ăsta-i momentul critic. Desigur, plasatoarea de Dul-C, Impy White, ne bate la cap să comandăm tot prin intermediul ei... Până la căderea nopții va trebui să ne decidem, într-un fel sau altul. Și ne va afecta pe toți... Pentru restul vieților noastre.

– Deci fii fericit că nu ai sosit mâine, zise Fran. După votare.

Îi zâmbi încurajator, încercând să-l facă să se simtă bine-venit; aveau puține să-i ofere în afara legăturilor lor mutuale, a relațiilor dintre ei, care se extindeau acum și asupra lui.

Ce mai loc! se gândea Barney Mayerson în sinea lui. *Restul vieții mele...* Părea imposibil, dar ceea ce spuseseră ei era adevărat. Nu exista nicio prevedere referitoare la demobilizare în legea pentru încorporare a Națiunilor Unite. Iar faptul nu era unul ușor de acceptat; oamenii ăștia reprezentau acum pentru el comunitatea, și totuși... Rămânea încă loc de mai rău. Două dintre femeile lor păreau destul de atrăgătoare și putea spune – el așa avea impresia – că erau, cum s-ar zice, interesate; simțea interacțiunea subtilă a multiplelor complicații provocate de relațiile interpersonale construite între limitele fixe ale unei barăci. Dar...

– Scăparea noastră, îi spuse liniștit Mary Regan, așezându-se pe bancă, de cealaltă parte față de Tod Morris, este unul dintre drogurile de translație, domnule Mayerson. Altfel, după cum poți vedea...

Îi puse mâna pe umăr; atingerea fizică exista deja.

– Ar fi imposibil. Am sfârși pur și simplu ucigându-ne unii pe alții, de durere.

– Da, spuse el. Înțeleg.

Dar Barney nu aflase asta venind pe Marte; o aflase, ca oricare pământean, mai devreme: auzise despre viața din colonii, despre lupta împotriva tentației de a o termina cu toate, dinlăuntru, printr-o capitulare rapidă.

Nu era de mirare că toți se opuneau cu disperare instalării – cum fusese cazul și cu el, la început. Era lupta pentru supraviețuire.

– Diseară, îi spuse Mary Regan, vom face rost fie de un drog, fie de celălalt; Impy se va opri pe aici în jurul orei 7:00 p.m., ora locală; până atunci, trebuie să avem răspunsul.

– Cred că putem vota acum, zise Norm Schein. Văd că domnul Mayerson, deși abia a sosit, este pregătit. Am dreptate, Mayerson?

– Da, spuse Barney.

Draga pentru nisip își terminase activitatea autonomă; bagajele lui formau o grămăjoară, iar nisipul suflat de vânt deja începea să se

adune în jurul lor – dacă nu erau luate pentru a fi duse jos, aveau să fie acoperite de praf, și asta cât de curând. La naiba, se gândi; poate că-i mai bine așa. Legături cu trecutul...

Ceilalți îi dădură cu toții ajutor, trecându-și bagajele din mână în mână, până la banda transportoare care deservea baraca sub nivelul solului. Chiar dacă el nu arăta niciun interes pentru a-și păstra bunurile aduse, ceilalți o făceau; spre deosebire de el, ei aveau o cunoaștere superioară.

– Înveți să te descurci de la o zi la alta, îi spuse cu simpatie Sam Regan. Nu trebuie să te gândești niciodată în perspectivă. Numai până la cină sau până la culcare; intervale și sarcini, și plăceri foarte limitate. Expediente.

Aruncându-și țigara, Barney se întinse după cea mai grea dintre valize.

– Mulțumesc. Era un sfat adânc.

– Scuză-mă un moment, zise Sam Regan cu demnitate politicoasă și se duse să culeagă de pe jos, pentru propriul lui uz, chiștocul azvârlit de Barney.

Instalați în încăperea barăcii care îi putea primi pe toți membrii colectivului, incluzându-l acum și pe Barney Mayerson, se pregătiră să voteze solemn. Ora 6.00, timp local, Fineburg Crescent. Masa de seară, luată împreună, ca de obicei, se terminase; farfuriile se aflau, spălate și clătite, în mașina corespunzătoare. Niciunul dintre ei, i se păru lui Barney, nu mai avea nimic de făcut acum; greutatea timpului mort atârna asupra lor, a tuturor.

Examinând voturile adunate, Norm Schein anunță:

– Patru pentru Ale-G. Trei pentru Dul-C. Atunci, s-a hotărât. Okay, cine preia sarcina de a-i spune lui Impy vestea cea proastă?

Se uită de jur împrejur, la fiecare dintre ei.

– Va fi cătrănită; să ne așteptăm la asta.

Barney zise:

– Îi spun eu.

Uimite, cele trei cupluri care, alături de el, reprezentau locuitorii barăcii îl priviră cu interes.

– Dar nici măcar n-o cunoști, protestă Fran Schein.

– Am să spun că-i vina mea, zise Barney. Că eu am înclinat balanța către Ale-G.

Aveau să-l lase, știa; era o sarcină ingrată.

O jumătate de oră mai târziu, pierdea vremea în întunericul din fața intrării în baracă, fumând și ascultând zgomotele neobișnuite ale nopții marțiene.

În depărtare, un obiect lunar săgetă cerul, trecându-i pe dinaintea ochilor, pe fundalul înstelat. După un moment, auzi retroreactoarele. În scurt timp, știu; aștepta, cu brațele încrucișate, mai mult sau mai puțin relaxat, repetând în gând ce avea să spună.

Dintr-odată, o femeie îndesată, îmbrăcată într-o salopetă grea, își făcu apariția, pășind cu greutate.

– Schein? Morris? Ei, atunci, Regan?

Îi aruncă o căutătură strâmbă, ajutându-se de o lanternă cu infraroșii.

– Nu te cunosc.

Se opri, prudentă.

– Am un pistol cu laser.

Arma ieși la iveală, îndreptată spre el.

– Vorbește.

Barney zise:

– Să mergem mai încolo, să nu se-audă din baracă. Extrem de precaută, Impatience White îl însoți, amenințându-l în continuare cu

pistolul. Îi luă cartela de identitate, pe care o citi la lumina lanternei.

– Ai fost la Bulero, zise ea, măsurându-l din priviri. Deci?

– Deci, răspunse el, trecem pe Ale-G, noi cei de la Perspectiva Vărsat de Vânt.

– *De ce?*

– Ia-o cum e și nu te mai arăta pe-aici. Poți verifica la Leo, la P. P. Sau prin Conner Freeman de pe Venus.

– Am s-o fac, zise Impatience White. Ale-G este o porcărie; creează dependență, e toxic și, ceea ce-i mai rău, induce vise fatale de evadare, nu de pe Terra, ci de...

Făcu o mișcare complicată cu pistolul.

– Fantezii baroce, grotești, de o factură complet nebunească, infantilă. Lămurește-mă, de ce hotărârea asta?

El nu răspunse nimic; abia dacă ridică din umeri. Era interesant, oricum, devotamentul ei ideologic; îl amuză. De fapt, reflectă el, fanatismul ei era total diferit de atitudinea pe care o vădise fata misionară îmbarcată pe nava Terra-Marte. Evident, subiectul principal nu avea nicio importanță; abia acum își dădea seama.

– Ne vedem mâine-seară, pe la ora asta, hotărî Impatience White. Dacă spui adevărul e bine. Dar dacă nu...

– Dacă nu, ce? întrebă el rar, provocator. Ne poți obliga să-ți consumăm produsul? În definitiv, este ilegal; am putea cere protecția Națiunilor Unite.

– Ești nou.

Disprețul ei era profund.

– Națiunile Unite, în zona asta, sunt perfect conștiente de traficul cu Dul-C; le plătesc un stipendiu regulat, pentru a evita interferența. De vreme ce Ale-G merge...

Făcu un gest cu arma.

– Dacă Națiunile Unite o să-i protejeze, iar ei au ceea ce se va cere...

– Atunci, treci la ei, spuse Barney.

Ea nu zise nimic; în loc de răspuns, îi întoarse spatele și se depărta. Aproape imediat, făptura scundă îi dispăru în noaptea marțiană; el rămase pe loc, apoi își găsi drumul înapoi spre baracă, orientându-se după silueta neclară, întunecată, a unei mașini agricole aducând cu un tractor, abandonată în apropierea adăpostului.

– Ei? îl întrebă, spre surprinderea lui, Norm Schein, întâmpinându-l la intrare. Am venit sus ca să văd cu câte găuri de laser ți-a perforat craniul.

– A luat-o filozofic.

– Impy White? râse Norm ascuțit. Învârte o afacere de un milion de pielicele... „Filozofic" pe mă-sa! Ce s-a-ntâmplat, de fapt?

Barney zise:

– Se întoarce după ce primește instrucțiuni de mai sus.

Începu să coboare în baracă.

– Mda, asta ar fi de înțeles; ea-i doar un pion; Leo Bulero, de pe Terra...

– Știu.

Nu vedea niciun motiv să-și ascundă ocupația anterioară; în orice caz, era de notorietate; baracagiii tot ar fi aflat, până la urmă.

– Am fost consultantul pre-Modă al lui Leo, pentru New York.

– Și ai votat trecerea la Ale-G? își arătă Norm neîncrederea. Ai avut o bubuială cu Bulero, așa-i?

– O să-ți povestesc eu cândva.

Ajunse la capătul de jos al rampei și păși în încăperea comună, unde

așteptau ceilalți.

Cu ușurare, Fran Schein spuse:

– Bine măcar că nu te-a ciuruit cu pistoletul pe care și-l tot vântură pe-aici. Cred că ai pus-o în mare încurcătură.

– Am scăpat de ea? întrebă Tod Morris.

– Am să știu asta mâine-seară, răspunse Barney.

Mary Regan îi zise:

– Noi credem că ești foarte curajos. Vei face un mare bine acestei barăci, domnule Mayerson, adică Barney. E, ca să zicem așa, o gură de aer pentru moralul nostru.

– Măi, măi, se minună Helen Morris. Nu cumva suntem puțin cam neeleganți în încercarea noastră șovăitoare de a-l impresiona pe noul cetățean?

Îmbujorându-se, Mary Regan zise:

– Nu încercam să-l impresionez.

– Atunci, să-l flatăm, spuse moale Fran Schein.

– Și tu? zise Mary furioasă. Tu ai fost prima care s-a gudurat pe lângă el când a intrat – sau, oricum, ai avut de gând; o făceai, dacă nu eram cu toții aici. Mai ales dacă nu era de față soțul tău.

Pentru a schimba subiectul, Norm Schein spuse:

– Păcat că nu ne putem translata în seara asta, să mai ieșim o ultimă dată în buna și vechea machetă Perky Pat. I-ar fi plăcut lui Barney. Ar fi avut ocazia să vadă, măcar, la ce a votat să se renunțe.

Își făcu ochii roată peste cei din jur, cu înțeles, țintuindu-l apoi cu privirea pe fiecare în parte.

– Acum, haideți... Cu siguranță că *unul* dintre voi a pus deoparte ceva Dul-C, înghesuit într-o crăpătură din perete sau sub rezervorul

septic, așa, ca pentru un an ploios. Hai, fiți generoși cu noul cetățean; arătați-i că nu suntem...

– Okay, explodă Helen Morris, roșie la față de îmbufnare. Mai am eu puțin, cam pentru trei sferturi de oră. Dar asta-i tot ce-mi mai rămăsese și presupun că Ale-G încă nu este gata de distribuire în zona noastră.

– Adu-l, zise Norm.

În vreme ce ea se depărta, el adăugă:

– Și nu-ți face griji; *Ale-G este aici.* Astăzi, când recuperam un conteiner cu sare rămas de la ultimul transport parașutat de Națiunile Unite, am nimerit nas în nas cu unul dintre plasatorii lor. Mi-a dat cartea lui de vizită.

O arătă.

– Tot ce avem de făcut este să aprindem o rachetă obișnuită, de nitrat de stronțiu, la 7.30 p.m. și ei coboară de pe satelitul lor.

– Satelit?! exclamară cu toții, uimiți.

– Atunci, zise Fran emoționată, probabil că e aprobat de Națiunile Unite. Sau au machetă și disk jockey pe satelit, care să facă reclamă la noile miniaturi?

– Încă nu știu, recunoscu Norm. Adică, în clipa asta e o mare confuzie. Stai să se mai așeze lucrurile.

– Aici, pe Marte, zise cavernos Sam Regan, n-o să se așeze niciodată.

Se dispuseră în cerc. În fața lor, macheta Perky Pat, completă și complicată; îi simțeau cu toții atracția și Norm Schein se gândi că era un moment emoționant, pentru că nu aveau să mai facă asta niciodată... Desigur, dacă nu o făceau – folosind macheta – cu Ale-G. Oare cum o lucra? se întrebă el. Interesant...

Încerca sentimentul, necontrolabil, că nu avea să mai fie la fel.

Și... s-ar putea ca diferența să nu le placă.

– Îți dai seama, îi spuse Sam Regan noului membru al grupului, Barney Mayerson, că ne vom petrece perioada de translație ascultând și uitându-ne la noul animator al Marilor Cărți ale lui Pat – știi, dispozitivul pe care tocmai l-au scos pe Terra?... Tu ești cu siguranță mai la curent cu el decât suntem noi, Barney, așa că poate ar trebui să ni-l explici și nouă.

Barney zise, îndatoritor:

– Băgați una dintre Marile Cărți, de pildă *Moby Dick,* în rezervoid. Apoi fixați comenzile pe poziția *lung* sau *scurt.* Apoi pentru versiunea *nostimă* sau *ca-în-carte* sau *tristă.* După care fixați indicatorul de stil, în funcție de Marele Artist Clasic în maniera căruia vreți să fie desenată cartea animată. Dali, Bacon. Picasso... Animatorul de preț mediu al Marilor Cărți poate, prin fabricație, să redea sub formă de desene animate stilurile unei duzini de artiști faimoși din cadrul sistemului; precizați pe care anume îi vreți când cumpărați obiectul. Și mai sunt și opțiuni pe care le puteți adăuga ulterior și care oferă încă și mai mult.

– Extraordinar! exclamă Norm Schein, plin de entuziasm. Deci se obține o atmosferă completă pentru o seară: să zicem versiunea *tristă,* în stil Jack Wright pentru, de pildă, *Târgul deșertăciunilor.* Uau!

Oftând, Fran zise visătoare:

– Cum o fi răsunând în sufletul tău, Barney, când ai părăsit atât de recent Terra! Pari a purta încă vibrațiile cu tine.

– Ha, simțim noi tot, zise Norm, când ne translatăm.

Nerăbdător, se întinse după bucata, deja porționată, de Dul-C.

– Să-i dăm drumul.

Luându-și feliuța, începu s-o mestece viguros.

– Marea Carte pe care am de gând s-o transform într-o versiune *nostimă,* de lung metraj, în stilul lui De Chirico va fi...

Chibzui.

– Ăăă, *Meditațiile lui Marcus Aurelius.*

– Foarte spiritual, zise tăios Helen Morris. Eu eram pe punctul de a sugera *Confesiunile lui Augustin,* în stilul lui Lichtenstein – *nostim,* de bună seamă.

– Serios! Închipuie-ți: perspectiva suprarealistă, clădiri pustii, în ruină, cu coloane dorice zăcând de-o parte și de alta, capete găunoase de...

– Toți ceilalți, mai bine ați începe să mestecați, avertiză Fran, luându-și feliuța, ca să ne sincronizăm.

Barney o primi pe a lui. Sfârșitul vechiului, reflectă el, mestecând; particip la scena care, pentru această baracă anume, reprezintă noaptea finală, iar în loc ce vine? Dacă Leo are dreptate, va fi mult mai rău; de fapt, fără comparație. Desigur, Leo e prea puțin dezinteresat. Dar este evoluat. Și înțelept.

Miniaturile obiectelor pe care în trecut le-am judecat favorabil, își dădu el seama. Voi fi, într-o clipă, cufundat într-o lume alcătuită din ele, redusă la dimensiunea lor. Și, spre deosebire de ceilalți baracagii, îmi pot compara experiența prilejuită de macheta asta cu ceea ce tocmai am lăsat în urmă.

Iar destul de curând, realiză el împăcat, mi se va cere să fac la fel și cu Ale-G.

– Ai să descoperi că este o senzație ciudată, îi spuse Norm Schein, să te trezești locuind un trup împreună cu alți trei inși; va trebui să fim cu toții de acord în privința a ceea ce vrem să facă trupul sau, în orice caz, va trebui să se formeze o *majoritate* dominantă, altfel vom fi complet blocați.

– Se mai întâmplă, zise Tod Morris. În jumătate din cazuri, de fapt.

Unul câte unul, începură și ceilalți să-și mestece feliuțele de Dul-C; Barney Mayerson rămase ultimul și cel mai lipsit de entuziasm. Ia ducă-se naibii! se gândi el dintr-odată și traversă încăperea, ducându-se la chiuvetă; acolo, scuipă felia pe jumătate mestecată.

Ceilalți, așezați în jurul machetei Perky Pat, se prăbușiseră deja ca în

comă și nu-i mai dădeau nicio atenție, de-acum. Rămăsese cu totul și cu totul singur, dintr-odată. Baraca era, pentru o vreme, numai a lui.

Se plimbă de colo-colo, conștient de liniștea ce-l înconjura.

Pur și simplu n-o pot face, își dădu el seama. Nu pot lua, precum ceilalți, chestia aia afurisită. Cel puțin, nu încă.

Se auzi sunetul unui clopoțel.

Era cineva la intrarea barăcii, cerând permisiunea de a coborî; rămânea la aprecierea lui dacă să deschidă sau nu. O luă așadar spre rampă, sperând că făcea bine, sperând că nu era vorba de unul dintre raidurile periodice al Națiunilor Unite; nu prea vedea cum i-ar fi putut împiedica să-i descopere pe ceilalți baracagii, inerți în jurul machetei lor și, *flagrante delicto,* folosind Dul-C.

Cu o lanternă în mână, la intrarea de la nivelul solului se afla o tânără, purtând un voluminos costum termoizolant, cu care, evident, nu era obișnuită; arăta nespus de stânjenită.

– Salut, domnule Mayerson, zise ea. Mă mai ții minte? Ți-am luat urma, fiindcă sunt pur și simplu îngrozitor de singură. Pot intra?

Era Anne Hawthorne; surprins, Barney se holba la ea.

– Sau ești ocupat? Aș putea veni altă dată.

Se întoarse pe jumătate, dând să plece.

– Văd, zise el, că Marte a cam fost un șoc pentru tine.

– E un păcat din partea mea, spuse Anne, dar deja îl urăsc; de-a binelea... Știu că ar trebui să adopt o atitudine răbdătoare, de acceptare și așa mai departe, dar...

Lumină cu lanterna peisajul de dincolo de baracă și, cu o voce tremurătoare, disperată, spuse:

– Tot ce doresc este să găsesc o modalitate de a mă întoarce pe Pământ; nu vreau să convertesc pe nimeni sau să schimb ceva, nu vreau decât să scap de aici.

Adăugă sumbru:

– Dar știu că nu pot. Prin urmare, m-am gândit că mai bine ți-aș face o vizită. Înțelegi?

Luând-o de mână, o conduse în jos pe rampă, spre compartimentul care-i fusese atribuit drept locuință.

– Unde-s cobaracagiii tăi?

Se uită alarmată în jur.

– Plecați.

– Afară?

Ea deschise ușa către încăperea comună și-i văzu pe toți îngrămădiți în jurul machetei.

– Aha, plecați în felul ăsta. Dar dumneata nu.

Închise ușa, încruntându-se, evident încurcată.

– Mă uimești. Eu aș fi acceptat bucuroasă niște Dul-C astă-seară, în halul în care mă simt. Uită-te ce bine suporți, în comparație cu mine. Sunt atât de... neadecvată.

Barney spuse:

– Poate că eu am aici obiective mai serioase decât tine.

– Aveam o grămadă de obiective.

Își scoase costumul voluminos și se așeză, în vreme ce el pregătea cafea pentru amândoi.

– Cei din baraca mea – se află la o jumătate de milă de aici, spre nord – sunt și ei plecați, în același fel. Știai că eram atât de aproape? M-ai fi căutat?

– Sigur că da.

Găsi cești și farfurioare din plastic, modelate într-un stil anost, le

puse pe masa pliantă, apoi scoase la iveală scaunele, pliante și ele.

– Poate că, spuse el, Dumnezeu nu se întinde tocmai până pe Marte. Poate că atunci când am plecat de pe Terra...

– Prostii! zise Anne tăios, ridicându-se în picioare.

– M-am gândit eu că asta va reuși să te enerveze.

– Sigur că mă enervează. El se află pretutindeni. Chiar și aici.

Își aruncă privirea spre lucrurile lui, pe jumătate despachetate, spre valizele și cutiile lui sigilate.

– Nu ți-ai adus prea multe, nu-i așa? Ale mele sunt, majoritatea, pe drum, cu un transport autonom.

Apropiindu-se de un teanc de cărți în ediții ieftine, se opri să le studieze.

– *De Imitatione Christi,* descifra ea, uimită. Îl citești pe Thomas à Kempis? E o carte extraordinară! Minunată!

– Am cumpărat-o, răspunse el, dar n-am citit-o.

– Ai încercat? Sunt convinsă că nu.

O deschise la întâmplare și citi pentru sine, mișcându-și buzele.

– „Socotește cel mai mărunt dar pe care ți-l face el ca fiind măreț; și ia lucrurile cele mai disprețuite ca pe niște daruri alese și semne de iubire.“ Asta ar include și viața aici, pe Marte, nu-i așa? Viața asta disprețuită, închisă în aceste... barăci. Bine aleasă denumire, nu? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?...

Se întoarse spre el, rugător.

– N-ar putea fi o perioadă *finită* aici, după care să mergem acasă?

Barney zise:

– O colonie, prin definiție, trebuie să fie permanentă. Gândește-te la Roanoke Island.

– Da, încuviință Anne, dând din cap. M-am gândit: aș vrea ca Marte să fie o mare Roanoke Island și toată lumea să plece acasă.

– Unde să se coacă lent.

– Am evolua, cum fac cei bogați; se poate realiza la nivel de mase.

Lăsă jos dintr-odată cartea.

– Dar nu vreau nici asta; o crustă chitinoasă și toate celelalte. Există vreun răspuns, domnule Mayerson? Știi, neocreștinii au învățat să creadă că sunt drumeți printr-un ținut străin. Străini călători. Acum, noi suntem cu adevărat; Pământul a încetat să ne mai fie lumea naturală, iar cea de aici cu siguranță că nu va fi niciodată. Nu ne-a mai rămas nicio lume!

Îl privi, cu nările fremătând.

– Niciun cămin!

– Ei, zise el stânjenit, există întotdeauna Dul-C și Ale-G.

– Ai vreun pic?

– Nu.

Ea dădu din cap.

– Înapoi la Thomas à Kempis, atunci.

Dar nu luă cartea din nou; rămase cu capul plecat, într-o meditație întunecată.

– Știu ce se va întâmpla, domnule Mayerson. Barney. N-am să convertesc pe nimeni la creștinism neoamerican; în schimb, au să mă convertească ei pe mine la Dul-C și la Ale-G și la oricare alt viciu se mai practică pe aici, indiferent de forma de evadare pe care o propune. Sexul. Se trăiește într-o promiscuitate îngrozitoare pe Marte, știi; fiecare se culcă aici cu fiecare. Am s-o încerc și pe asta; de fapt, sunt gata s-o fac chiar acum – nu mai pot suporta... Te-ai uitat *bine* la ce e în jur, înainte de căderea nopții?

– Da.

Pe el nu-l deranja prea mult să vadă grădinile lăsate în părăsire, echipamentul complet abandonat și mormanele mari de provizii care putrezeau. Știa din educa-benzi că așa erau frontierele întotdeauna, chiar și pe Pământ; Alaska fusese la fel până în timpurile recente și așa era, cu excepția orașelor de vacanță, Antarctica, la ora actuală.

Anne Hawthorne spuse:

– Baracagiii de dincolo, cu macheta lor... Dacă am lua-o pe Perky Pat de pe panou și-am sfărâma-o în bucăți? Ce s-ar alege de ei?

– Ar continua-o cu fantezia lor.

Era stabilit, de-acum; recuzita nu le mai trebuia pentru focalizare.

– De ce ai vrea să faci una ca asta?

Avea evident în ea ceva sadic, și Barney fu surprins; fata nu-i păruse așa la prima lor întâlnire.

– Iconoclasm, spuse Anne. Vreau să le sfărâm idolii, iar Perky Pat și Walt asta sunt. O vreau pentru că...

Tăcu apoi.

– Îi invidiez. Nu este fervoare religioasă; nu-i decât o răbufnire crudă, josnică. O știu. Dacă nu mă pot alătura și eu...

– Poți. Ai s-o faci. Și eu la fel. Doar că nu chiar imediat.

O servi cu o ceașcă de cafea; ea o luă, gânditoare, mai zveltă acum, fără haina grea de exterior. Era, observă Barney, aproape la fel de înaltă ca el; pe tocuri l-ar fi ajuns, dacă nu l-ar fi și întrecut. Avea un nas ciudat. Se termina aproape ca o bilă, nu tocmai caraghioasă, mai degrabă... terestră, hotărî el. Ca și cum ar fi legat-o de țărână; îl făcea să se gândească la țăranii anglo-saxoni și normanzi lucrându-și micile loturi pătrate, de pământ.

Nu era de mirare că nu-i plăcea pe Marte; de-a lungul timpului,

strămoșii ei iubiseră, fără îndoială, solul adevărat al Terrei, mirosul și alcătuirea lui veritabilă și, mai presus de orice, memoria pe care o conținea, rămășița cu formă schimbată a mulțimilor de animale ce hălăduiseră pe întinderile lui pentru ca, în cele din urmă, să cadă moarte, să dispară, transformându-se nu în țărână, ci în humus gras. Ei bine, de ce nu și-ar face ea o grădină pe Marte? Poate chiar reușea să obțină roade acolo unde, înaintea ei, alți baracagii dăduseră, în mod clar, greș. Ce straniu fapt, să fie atât de profund deprimată! Era un lucru firesc pentru noii sosiți? El, personal, nu prea reușea să-și dea seama. Poate că undeva, în adâncul lui, își închipuia că avea să se întoarcă pe Pământ. Caz în care, el era cel deplasat. Nu Anne.

Anne spuse deodată:

– Am niște Dul-C, Barney.

Băgă mâna în buzunarul salopetei largi, din material aspru – înzestrarea Națiunilor Unite – scotoci puțin și scoase la iveală un pachețel.

– L-am cumpărat ceva mai devreme, din baraca mea. Culmea cu In, cum i se spune. Baracagiul care mi l-a vândut credea că Ale-G va face să-i scadă valoarea, așa că mi l-a dat cu un preț bun. Am încercat să-l mestec – l-am băgat, practic, în gură. Dar până la urmă, ca și tine, n-am putut. Nu este cea mai mizerabilă realitate mai bună decât cea mai interesantă iluzie? Dar *este* iluzie, Barney? Nu știu nimic despre filozofie; explică-mi tu, pentru că tot ce cunosc eu este credința religioasă, iar asta nu mă ajută să înțeleg. Drogurile astea pentru translație...

Deschise dintr-odată pachetul; degetele îi tremurau, vădindu-i disperarea.

– Nu mai pot continua, Barney.

– Așteaptă, zise el, punându-și jos ceașca și apropiindu-se de ea.

Dar era prea târziu; luase deja bucata de Dul-C.

– Pentru mine nimic? o întrebă el, ușor amuzat. Ratezi totul; n-o să ai pe nimeni cu care să fii, în translație.

Apucând-o de mână, o scoase din compartimentul lui și o purtă în grabă, prin coridor, spre camera cea mare, comună, unde zăceau ceilalți; așezând-o printre ei, spuse compătimitor:

– Măcar va fi o experiență trăită împreună cu alții. Și înțeleg că este de ajutor.

– Mulțumesc, zise ea, cuprinsă de toropeală.

Ochii i se închiseră, iar corpul îi deveni, treptat, inert.

Acum, își dădu el seama, e Perky Pat. Într-o lume fără necazuri.

Aplecându-se, o sărută pe gură.

– Sunt încă trează, murmură ea.

– Dar, oricum, n-ai să-ți mai aduci aminte, zise el.

– Ba da, șopti stins Anne Hawthorne.

Apoi se desprinse; o simți cum pleacă. Rămas singur cu șapte învelișuri fizice nelocuite, se întoarse imediat la el în cameră, unde abureau cele două cești cu cafea fierbinte.

M-aș putea îndrăgosti de fata asta, își spuse el. Nu-i ca Roni Fugate sau chiar Emily, e ceva nou. Mai bun? se întrebă el. Sau e numai disperarea? Adică exact ce am văzut-o pe Anne făcând cu Dul-C, înghițindu-l pentru că nu mai exista altceva, în afara întunericului? Este ori asta, ori golul. Și nu pentru o zi sau o săptămână, ci... pentru totdeauna. Așadar trebuie să mă îndrăgostesc de ea.

Stătu de unul singur, înconjurat de bagajele în parte despachetate, bând cafea și gândindu-se, până când, în cele din urmă, auzi gemete și mișcare în camera comună. Colegii lui de baracă își reveneau în simțiri. Puse ceașca jos și se duse la ei.

– De ce-ai dat înapoi, Mayerson? întrebă Norm Schein, frecându-se pe frunte și uitându-se urât la el. Doamne, ce durere de cap m-a luat!

Apoi, o observă pe Anne Hawthorne; încă inconștientă, zăcea cu

spatele lipit de perete, cu capul căzut în piept.

– Ea cine-i?

Ridicându-se, nesigură pe picioare, Fran spuse:

– Ni s-a alăturat spre sfârșit; e o amică de-a lui Mayerson: a cunoscut-o în timpul zborului încoace. E destul de drăguță, dar e o sărită religioasă; o să vedeți.

O măsură cu un ochi critic pe Anne.

– Nu arată prea rău. Eram chiar curioasă s-o văd; mi-o imaginam, mă rog, mai austeră.

Apropiindu-se de Barney, Sam Regan zise:

– Convinge-o să vină să stea cu tine, Mayerson; ne-am bucura să-i votăm primirea aici. Avem o grămadă de camere și-ar trebui să ai și tu o – să spunem – soție.

O cercetă și el pe Anne.

– Mda, zise. Drăguță. Păr negru, lung; îmi place.

– Îți place, ai? i se adresă Mary Regan cu acreală.

– Mda, îmi place; și ce-i cu asta? replică Sam Regan, săgetând-o la rândul lui cu privirea pe nevastă-sa.

Barney spuse:

– Ea s-a pronunțat pentru.

Îl priviră toți, surprinși.

– E ciudat, zise Helen Morris. Pentru că, deși am fost împreună până acum o clipă, nu ne-a spus așa ceva și, atât cât ne-am putut da noi seama, tu și ea abia...

Întrerupând-o, Fran Schein îi spuse lui Barney:

– Doar nu vrei să trăiești cu o nebună de neocreștină! Noi suntem

pățiți; am expulzat un cuplu din ăsta, anul trecut. Pot provoca mari necazuri aici, pe Marte. Nu uita, *ne-am avut mințile în comun cu mintea ei...* E membră convinsă a nu știu cărei biserici, cu toate sacramentele și ritualurile, toate prostiile alea de mult învechite; ea chiar crede în ele.

Barney zise încordat:

– Știu.

Pe un ton ușor, Tod Morris spuse:

– Așa-i, Mayerson; pe bune. Suntem nevoiți să trăim prea strâns unii cu alții, pentru a accepta să importăm vreun gen de fanatism ideologic de pe Terra. S-a întâmplat la alte barăci; știm ce vorbim. Trebuie să crezi și să le crezi și celorlalți, fără nicio convingere absolutistă sau dogmă; o baracă este pur și simplu prea strâmtă.

Își aprinse o țigară și aruncă o privire lui Anne Hawthorne.

– Ciudat, o fată atât de drăguță să se țină de asemenea chestii! Mă rog, lumea e plină de tot felul.

Arăta nedumerit.

– Părea să-i placă translația? o întrebă Barney pe Helen Morris.

– Da, într-o anumită măsură. Desigur, a deranjat-o... Era de așteptat, prima oară; nu știa să coopereze la mânuirea corpului. Dar părea destul de dornică să învețe. Acum, evident, i-a rămas numai ei, așa că-i vine mai ușor. E un exercițiu bun.

Aplecându-se, Barney Mayerson luă mica păpușă Perky Pat, în pantalonii ei scurți de culoare galbenă, cu un tricou din bumbac, în dungi și cu sandale în picioare. Acum era Anne Hawthorne, realiză el. Într-un fel pe care nimeni nu-l înțelegea cu adevărat. Și cu toate astea, putea distruge păpușa, o putea sfărâma, iar Anne, în viața ei sintetică, artificială, n-ar fi fost afectată cu nimic.

– Aș vrea să mă căsătoresc cu ea, spuse el deodată, cu voce tare.

– Cu cine? întrebă Tod. Cu Perky Pat sau cu fata cea nouă?

– Se referă la Perky Pat, zise Norm Schein și chicoti.

– Nu-i adevărat, spuse Helen cu severitate. Iar eu cred că-i foarte bine; putem fi acum patru cupluri, în loc de trei cupluri și un bărbat, un bărbat singur.

– Există aici, întrebă Barney, vreo modalitate de a te îmbăta?

– Sigur, răspunse Norm Schein. Avem de băut... E gin, dar are optzeci de grade; face treabă bună.

– Dați-mi și mie puțin, zise Barney, băgând mâna în buzunar, după portofel.

– E gratis. Navele Națiunilor Unite îl lansează în butoaie. Norm se duse la un bufet încuiat, scoase o cheie și-l deschise.

Sam Regan zise:

– Spune, Mayerson, de ce simți nevoia să te îmbeți? Suntem noi de vină? Baraca? Poate Marte?

– Nu.

Nu era nimic din toate astea; era în legătură cu Anne și cu dezintegrarea identității ei. Faptul că folosise Dul-C, așa, dintr-odată, simptomul incapacității ei de a crede sau de a face față, renunțarea ei. Era un semn care îl privea și pe el; se vedea pe sine însuși în ceea ce se întâmplase.

Dacă reușea s-o ajute pe ea, poate că reușea să se ajute și pe sine. Iar dacă nu...

Avu intuiția faptului că, altminteri, erau terminați amândoi. Marte, atât pentru el, cât și pentru Anne, însemna moartea. Și probabil că în curând.

9

După experiența translației, Anne Hawthorne era tăcută și prost dispusă. Nu era un semn bun; Barney ghici că și ea avea o premoniție similară cu a lui. Oricum, ea nu spuse nimic despre asta; se duse numai, imediat, să-și ia costumul voluminos din compartimentul lui.

– Trebuie să mă întorc la Culmea cu In, explică ea. Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să vă folosesc macheta, le mai spuse ea baracagiilor, ce stăteau care pe unde se nimeriseră, privind-o cum se îmbrăca. Îmi pare rău, Barney.

Își lăsă capul în jos.

– Nu a fost frumos că te-am lăsat așa cum te-am lăsat.

El o însoți, pe jos, prin noapte, peste întinderea de nisip, spre baraca ei; niciunul nu vorbea, înaintau anevoios, cu ochii în patru, după cum fuseseră sfătuiți, atenți să nu apară vreun prădător local, o formă de viață marțiană, telepatică, asemănătoare șacalului. Oricum, nu zăriră nimic.

– Cum a fost? o întrebă el, în cele din urmă.

– Te referi la cum m-am simțit ca păpușică blondă, cu toate țoalele alea ale ei și cu prietenul ăla al ei și cu mașina aia a ei și cu...

Anne se cutremură.

– Groaznic! Ei, nu-i vorba de asta. Pur și simplu... Fără obiect. N-am găsit acolo nimic. A fost ca și cum m-aș fi întors în adolescență.

– Mda, încuviință el.

Așa era cu Perky Pat.

– Barney, spuse ea calmă, trebuie să găsesc altceva, și asta repede. Mă poți ajuta? Pari deștept și matur, și cu experiență. Translația nu mă ajută... Ale-G n-o să fie nici el de vreun folos, pentru că e ceva în mine care se împotrivește, care n-o să-l accepte... Înțelegi? Da, înțelegi; sunt sigură. La naiba, tu n-ai încercat-o nici măcar *o dată,* așa că trebuie să înțelegi.

Îl apucă de braț, agățându-se strâns de el, în întuneric.

– Mai știu ceva, Barney. *Și ei s-au săturat;* tot timpul cât au – am – fost înăuntrul păpușilor ălora, n-au făcut decât să se ciondănească. Nu s-au simțit bine nici măcar o clipă.

– Doamne! exclamă el.

Luminând cu lanterna înaintea lor, Anne zise:

– E o rușine; aș fi vrut să se simtă bine. Îmi pare mai rău pentru ei decât pentru...

Se întrerupse, merse o vreme în tăcere, prin întuneric, apoi, pe neașteptate, spuse:

– M-am schimbat, Barney. O simt înlăuntrul meu. Vreau să ne așezăm aici – oriunde ne-am afla. Tu și cu mine, singuri în întuneric. După care, știi... Nu trebuie să spun, nu?

– Nu, răspunse el. Dar chestia e că ai să regreți, după aia. Și eu, din cauza reacției tale.

– Poate am să mă rog, zise Anne. Este greu să te rogi; trebuie să știi cum. Nu te rogi pentru tine însuți; faci ceea ce noi numim o „rugăciune mijlocitoare“: pentru alții. Și nu te rogi unui Dumnezeu din ceruri, de pe-acolo, de pe undeva... Ci Sfântului Duh, dinlăuntru; este altceva, este Mângâietorul. L-ai citit vreodată pe

Pavel?

– Pavel și mai cum?

– Din *Noul Testament*. Scrisorile lui către, de pildă, corintieni sau romani... Știi, Pavel spune că dușmanul nostru este moartea; e cel din urmă vrăjmaș pe care-l înfrângem; prin urmare, cred că este cel mai mare. Toți ne vătămăm, potrivit lui Pavel, nu numai trupurile, ci și sufletele; amândouă trebuie să moară, după care ne putem naște din nou, cu trupuri noi, nu din carne, ci nepieritoare. Înțelegi? Știi, adineauri, când devenisem Perky Pat... am avut sentimentul extrem de ciudat că eram – e greșit să spun asta sau s-o cred, dar...

– Dar, completă Barney în locul ei, așa părea. Te cam așteptai la așa ceva, totuși; știai de asemănare – singură ai spus-o, pe navă.

Mulți oameni, reflectă el, au remarcat-o, la rândul lor.

– Da, recunoscu Anne. Dar ce n-am înțeles eu este...

Se întoarse spre el, prin întuneric; abia dacă o putea desluși.

– *Translația e singurul indiciu pe care-l putem avea în legătură cu această latură a morții.* Prin urmare, este o ispită. Dacă nu era păpușa aia înfiorătoare, Perky Pat aia...

– Ale-G, spuse Barney.

– La el mă gândeam. Dacă ar fi cum spune Pavel despre omul pieritor îmbrăcând nestricăciunea – nu m-aș putea opri, Barney; aș fi obligată să mestec Ale-G. Nu m-aș simți în stare să aștept până la sfârșitul vieții... Aș putea trăi și cincizeci de ani aici, pe Marte – jumătate de secol!

Se cutremură.

– De ce să aștept, când aș putea începe chiar *acum?*

– Ultima persoană cu care am vorbit, spuse Barney, și care luase Ale-G zicea că a fost cea mai rea experiență din viața sa.

Asta o făcu să tresară.

– În ce sens?

– A căzut în stăpânirea cuiva sau a ceva considerat de el ca fiind de un rău absolut, cineva de care era îngrozit. A avut totuși norocul – și era conștient de asta – să scape.

– Barney, zise ea, de ce te afli tu pe Marte? Să nu-mi spui că din cauza încorporării. O persoană deșteaptă ca tine se putea duce la un psihiatru...

– Mă aflu pe Marte, răspunse el, pentru că am săvârșit o greșeală.

În terminologia ta, reflectă Barney, s-ar numi „păcat". Ca terminologia mea, hotărî el, până la urmă.

Anne spuse:

– Ai făcut rău cuiva, nu-i așa? El ridică din umeri.

– Prin urmare, te afli aici pentru tot restul zilelor tale, spuse Anne. Barney, îmi poți face rost de o doză de Ale-G?

– Cât de curând.

Nu avea să mai dureze mult până să se ciocnească de unul dintre plasatorii lui Palmer Eldritch; era sigur de asta. Punându-și mâna pe umărul ei, îi spuse:

– Dar nu ți-l poți administra chiar cu una, cu două.

Cum mergeau, ea se sprijini de el, iar el o strânse la piept; ea nu se opuse – de fapt, oftă cu ușurare.

– Barney, am să-ți arăt ceva. Un prospect pe care mi l-a dat cineva din baraca mea; mi-a zis că a fost lansat un balot întreg, alaltăieri. E din partea celor de la Ale-G.

Își băgă mâna în buzunarul voluminoasei ei haine și începu să se scotocească; în licărirea lanternei, el văzu hârtia împăturită.

– Citește-o. Ai să-mi înțelegi atitudinea față de Ale-G... De ce reprezintă o asemenea problemă spirituală pentru mine...

Ținând hârtia la lumină, el citi rândul de sus; strălucea în litere uriașe, negre.

DUMNEZEU PROMITE VIAȚA VEȘNICĂ.
NOI O DĂM.

– Înțelegi?

– Înțeleg.

Nici nu se mai osteni să citească restul; împături hârtia la loc și i-o înapoie, simțindu-și inima grea.

– Ce mai lozincă!

– Una adevărată.

– Nu marea minciună, zise Barney, dar ceva în loc de marele adevăr.

Care dintre rele, se întrebă el, este mai mare? Greu de zis. În mod ideal, Palmer Eldritch ar trebui să pice secerat pentru *blasfemia* țipată de prospect, dar era clar că nu avea să se întâmple așa ceva. Un vizitator ce reprezintă răul, care se lasă asupra noastră, venit din sistemul Prox, își spuse el, să ne ofere ceva pentru care noi ne rugăm de mai bine de două mii de ani. Și de ce este el atât de rău? Greu de zis, dar, oricum, este. Pentru că, probabil, asta va însemna dependența de Eldritch, așa cum a experimentat-o Leo; de acum înainte, Eldritch va fi cu noi permanent, infiltrându-se în viețile noastre. Iar El, care ne-a protejat odinioară, rămâne impasibil.

De fiecare dată când ne vom translata, se gândi el, îl vom vedea nu pe Dumnezeu, ci pe Palmer Eldritch.

Cu voce tare, spuse:

– Dacă Ale-G îți lipsește...

– Nu spune asta.

– Dacă Palmer Eldritch îți lipsește, atunci poate...

Se opri. Pentru că înaintea lor se afla baraca denumită Culmea cu In; lumina de la intrare licărea slab în întunericul marțian.

– Ești acasă.

Nu-i venea s-o lase să se ducă; îi ținea în continuare mâna pe umăr, gândindu-se la ce le spusese despre ea celor din baraca lui.

– Vino cu mine, zise el. La Perspectiva Vărsat de Vânt. Ne vom căsători oficial, legal.

Ea îl privi, apoi – incredibil – izbucni în râs.

– Asta înseamnă „nu"? întrebă el, înlemnind.

– Ce este, zise Anne, „Perspectiva Vărsat de Vânt"? A, înțeleg; e numele de cod al barăcii tale. Îmi pare rău, Barney; n-am vrut să râd. Dar răspunsul, desigur, este „nu".

Se depărtă de el și deschise ușa exterioară a holului de la intrarea barăcii. Își puse lanterna jos, apoi se întoarse spre el cu brațele deschise.

– Iubește-mă, îi zise.

– Nu aici. E prea aproape de intrare.

Îi era teamă.

– Oriunde vrei tu. Du-mă acolo!

Îi încolăci gâtul cu brațele.

– Acum, zise. Nu mai aștepta.

El nu mai aștepă.

Luând-o în brațe, o purtă ceva mai departe de intrare.

– Doamne! exclamă ea când el o puse jos, prin întuneric.

Începu imediat să răsufle adânc, poate din cauza frigului ce se revărsă brusc peste ei, pătrunzându-le prin costumele groase, care

nu le mai erau de folos și care, de fapt, constituiau o piedică în calea adevăratei călduri.

Una dintre legile termodinamicii, se gândi el. Schimbul de căldură; moleculele ce trec de la unul la altul, ale ei și ale mele, amestecându-se în... Entropie? Nu încă, se gândi.

– Oh! Au! scăpă ea prin întuneric.

– Te doare?

– Nu. Iartă-mă. Te rog.

Frigul îi amorțea spatele, urechile; parcă ar fi radiat din cer. Îl ignora cât putea, dar tot se gândi la o pătură, un strat gros, din lână – ciudat, să fie preocupat de un asemenea lucru în astfel de momente! Visă la moliciunea lânii, la mâncărimea plăcută ce-o producea pe piele, la greutatea ei. În locul aerului înghețat, rarefiat, care-l făcea să gâfâie, de parcă și-ar fi dat sfârșitul.

– Ce faci?... Mori? îl întrebă ea.

– Nu pot respira. Aerul ăsta...

– Bietul, bietul... Doamne sfinte! Am uitat cum te cheamă.

– Lucrul naibii.

– Barney!

El o strânse deodată.

– Nu! Nu te opri!

Își arcui spatele. Dinții îi clănțăneau.

– Nu aveam de gând, zise el.

– Oooaaahh!

Pe el îl pufni râsul.

– Nu râde de mine, te rog.

– N-am vrut să fiu bădăran.

O lungă liniște. Apoi:

– Oof!

Ea zvâcni din picioare, electrocutată, ca sub șocul dintr-un experiment. Posesiunea lui palidă, demnă, dezbrăcată: deveni sistemul nervos, înalt și foarte subțire, al unei broaște; dovedită ca trăind, prin mijloace exterioare. Victimă a unui curent, nu al ei, dar nici refuzat, în orice caz. Lucidă și reală, acceptând. Gata, de atât de mult timp.

– Ți-e bine?

– Da, zise ea. Da, Barney. Mi-e, desigur, foarte bine. Da!

Mai târziu, când, cu picioarele ca de plumb, se întorcea de unul singur către baraca lui, își spuse: Poate îi fac jocul lui Palmer Eldritch. Doborând-o, demoralizând-o aici... Ca și cum n-ar fi fost deja. Ca și cum n-am fi fost.

Ceva îi blocă drumul.

Oprindu-se, pipăi în interiorul hainei arma de buzunar care i se dăduse; existau, mai cu seamă noaptea, pe lângă îndrăznețul șacal telepatic, organisme indigene periculoase, care te înțepau și te mâncau... Își aprinse, prudent, lanterna, așteptându-se la vreo ciudățenie cu multe picioare, alcătuită probabil din bale. În loc de așa ceva, văzu o navă parcată, tipul mic, rapid și ușor; ajutajele încă îi mai fumegau, fiind clar că abia aterizase. E posibil să fi navigat la mică înălțime, își dădu el seama, de vreme ce nu auzise niciun zgomot de retrojeturi.

Din navă lunecă un bărbat, care își aprinse lanterna, îl zări pe Barney Mayerson și mormăi:

– Sunt Allen Faine. Te-am căutat peste tot; Leo vrea să ții legătura cu el prin mine. Am să-ți transmit, codificat, la tine la baracă; uite-ți cartea de coduri.

Faine îi întinse un volumaș subțire.

– Știi cine sunt, nu-i așa?

– Disc-jockey-ul.

Ciudată, întâlnirea asta aici, în plin deșert marțian, în puterea nopții, între el și omul de pe satelitul aparținând concernului P.P. Layouts; părea ireal.

– Mulțumesc, spuse Barney, acceptând cartea de coduri. Cum fac, scriu ce zici tu și după aia mă retrag undeva, să decodific?

– Va fi un receptor TV în compartimentul tău din baracă; am aranjat special pentru tine, pe motiv că, fiind nou, tânjești...

– Okay, zise Barney, dând din cap.

– Prin urmare, ai deja o prietenă, zise Faine. Iartă-mă că am folosit lanterna în infraroșu, dar...

– Nu ți-o iert.

– Ai să constați că există puțină intimitate pe Marte, în materie de așa ceva. E ca un orășel mic și toți baracagiii sunt morți după noutăți, mai ales după orice fel de scandal. Eu trebuia să știu; e slujba mea să mă țin la curent și să difuzez totul – de bună seamă că-s o grămadă de chestii cărora nu le pot da drumul. Cine-i fata?

– Nu știu, spuse Barney cu un dispreț vădit contrafăcut. Era întuneric; n-am văzut.

Porni să dea roată navei parcate.

– Stai puțin. Ar trebui să știi: un plasator de Ale-G operează deja în zonă și, după calculele noastre, va ajunge la baraca voastră mâine-dimineață. Așa că fii pregătit. Asigură-te că achiziționezi pachetul de față cu martori; trebuie ca ei să vadă întreaga tranzacție, și după aia, când mesteci, să poată identifica limpede ce anume consumi. Priceput?

După care adăugă:

– Și încearcă să-l tragi de limbă pe plasator, fă-l să-ți dea o asigurare

cât mai completă – verbală, desigur. Fă-l să-ți vândă produsul; nu-l *solicita* tu. Înțelegi?

Barney zise:

– Și eu cu ce mă aleg dac-o fac?

– Pardon?

– Leo nu s-a ostenit niciodată să...

– Îți spun eu cu ce, zise Faine liniștit. O să te scoatem de-aici. Asta ți-e plata.

După o vreme, Barney întrebă:

– Vorbești serios?

– Va fi ilegal, desigur. Numai Națiunile Unite te pot trimite, legal, înapoi pe Terra, iar asta n-o să se întâmple. Ce vom face noi va fi să te luăm într-o noapte și să te transferăm pe Winnie-ther-Pooh Acres.

– Și-am să stau acolo?

– Până când medicii lui Leo îți vor da un chip nou, degete și amprente noi, un model anumit pentru undele cefalice, o complet altă identitate; după care ai să ieși la lumină, probabil că în vechea ta slujbă de la P.P. Layouts. Înțeleg că ai fost omul lor din New York. În doi ani, doi ani și jumătate, ai să fii iar acolo. Așa că nu-ți pierde speranța.

Barney zise:

– Poate că nu vreau asta.

– Ce? Sigur că vrei. Orice colonist vrea...

– Am să mă mai gândesc, spuse Barney, și-am să te anunț. Dar poate că am să vreau altceva.

Se gândea la Anne. Să meargă înapoi pe Terra și să o ia de la început, poate chiar cu Roni Fugate – undeva, în adâncul sufletului, la un

nivel instinctiv, ideea nu-l atrăgea cum s-ar fi așteptat. Ori Marte, ori experiența dragostei cu Anne Hawthorne îl transformaseră și mai mult, acum; se întrebă care anume. Amândouă. Și, oricum, se gândi el, eu am cerut să vin aici – nu am fost propriu-zis încorporat. Și ar trebui să nu-mi permit să uit vreodată asta.

Allen Faine spuse:

– Știu câte ceva despre starea lucrurilor de aici, Mayerson. Ce faci tu se numește „ispășire". Corect?

Surprins, Barney zise:

– Și tu?

Înclinațiile religioase păreau a fi omniprezente, aici.

– Poate ai vreo obiecție față de termen, zise Faine, dar este cel corect. Ascultă, Mayerson; până te luăm noi pe Winnie-ther-Pooh Acres, ispășești destul. Este ceva de care tu încă nu știi. Ia uite-aici!

Scoase, în silă, un tubuleț din plastic. Un recipient.

Înghețat, Barney întrebă:

– Ce-i asta?

– Boala ta. Leo crede, bazat pe părerea profesioniștilor, că nu este destul doar să declari în instanță că ai fost prejudiciat; vor insista să te examineze complet.

– Spune-mi ce anume e înăuntru.

– Epilepsie, Mayerson. Forma Q, germenele despre care nimeni nu este sigur că provine de la o problemă organică, detectabilă cu EEG, sau e psihogenic.

– Și simptomele?

Faine zise:

– Convulsii, cu spume la gură și pierderea cunoștinței.

După o pauză, adăugă:

– Îmi pare rău.

– Înțeleg, zise Barney. Și cât timp o să le am?

– Putem administra antidotul după proces, nu înainte. Cel mult un an. Acum înțelegi ce aveam în vedere când am zis că o să ai ocazia mai mult decât să ispășești pentru faptul de a nu-l fi ajutat pe Leo la nevoie. Vezi că boala asta, pretinsă a fi efect secundar al lui Ale-G...

– Sigur, spuse Barney. Epilepsia este una dintre marile spaime. Așa cum a fost cancerul, cândva. Oamenii sunt cuprinși de o frică irațională fiindcă știu că li se poate întâmpla și lor, oricând, fără vreun avertisment.

– Mai ales forma cea mai recentă, Q. La naiba, nici măcar nu au o teorie despre ea! Important este că în forma Q nu se petrece nicio alterare organică a creierului, iar asta înseamnă că te putem recupera. Acum, tubul. În el ai o toxină metabolică, a cărei acțiune este similară cu cea a metrazolului; similară, dar, spre deosebire de metrazol, continuă să producă atacurile – dând, în acele intervale, modificările caracteristice ale modelului EEG – până când este neutralizat – ceea ce, după cum zic, suntem pregătiți să facem.

– Dar testul sângelui n-o să indice prezența acestei toxine?

– Va indica prezența *unei* toxine, iar noi exact asta vrem. Pentru că vom pune mâna pe documentele referitoare la examenele fizice și psihice pe care le-ai trecut de curând... Și vom putea dovedi că atunci când ai ajuns pe Marte nu exista nicio epilepsie de tip Q și nicio toxicitate. Iar Leo va aduce acuzația că toxicitatea din sânge este produsă de Ale-G.

Barney zise:

– Chiar dacă pierd procesul...

– Tot va aduce pierderi serioase vânzărilor de Ale-G. Cei mai mulți dintre coloniști sunt urmăriți de sentimentul că, pe termen lung, drogurile pentru translație sunt – biochimic – vătămătoare.

Faine adăugă:

– Toxina din tubulețul ăsta e relativ rară. Leo a obținut-o prin canale extrem de specializate. Provine de pe Io, cred. Un anumit medic...

– Willy Denkmal, zise Barney.

Faine ridică din umeri.

– Posibil. În orice caz, e în mâinile tale; imediat ce te expui la Ale-G, trebuie s-o iei. Încearcă să ai prima criză într-un loc unde să te poată vedea colegii tăi de baracă; să nu fii undeva, la câmp, în mijlocul deșertului sau la comanda dragilor autonome. De îndată ce-ți revii din criză, pune mâna pe videofon și cere asistență medicală Națiunilor Unite. Să te examineze doctorul lor, neutru; nu apela la îngrijire medicală privată.

– Poate ar fi bine, zise Barney, ca un medic al Națiunilor Unite să-mi facă o EEG în timpul unei crize.

– Absolut. Așa că vezi dacă nu-i posibil să te internezi într-un spital al Națiunilor Unite; sunt trei cu toate, pe Marte. O să ai un argument puternic, pentru că...

Faine ezită.

– Sincer, cu toxina asta, crizele tale vor presupune vătămări serioase, asupra ta și asupra celorlalți. Din punct de vedere tehnic, vor fi de tip isteric, agresiv, sfârșindu-se cu pierderea mai mult sau mai puțin totală a cunoștinței. Se va ști încă de la început despre ce e vorba, pentru că – sau cel puțin așa mi s-a spus – vei prezenta stadiul tonic tipic, cu puternice contracții musculare, după care va urma stadiul clonic, de contracții ritmice alternând cu intervale de liniștire. Iar după toate astea, desigur, intervine coma.

– Cu alte cuvinte, spuse Barney, forma convulsivă clasică.

– Te sperie?

– Nu văd ce mai contează. Am o datorie față de Leo; o știm și tu, și eu, și el. Tot nu-mi place cuvântul „ispășire“, dar presupun că asta este.

Se întrebă cum avea să-i afecteze boala lui artificială relațiile cu Anne. Probabil că le va pune capăt. Prin urmare, renunța la foarte mult pentru Leo Bulero. Dar după aceea, Leo avea să se revanșeze; a-l lua de pe Marte nu era puțin lucru.

– E ca și sigur, zise Faine, că vor încerca să te ucidă în momentul în care contactezi un avocat. De fapt, o să...

– Aș vrea acum să mă întorc la baracă.

O porni.

– Okay?

– Perfect. Du-te și vezi-ți de treburile obișnuite. Dar îngăduie-mi să-ți dau un mic sfat cu privire la fata aia. Legea lui Doberman – îți aduci aminte, el a fost primul individ care s-a căsătorit și apoi a divorțat, pe Marte – spune că, în locul ăsta blestemat, relația cu cineva se deteriorează în mod proporțional cu atașamentul față de persoana respectivă. Eu ți-aș da cel mult două săptămâni, și nu pentru că o să fii bolnav, ci pentru că ăsta-i standardul. Treabă marțiană. Iar Națiunile Unite o încurajează deoarece înseamnă, pe bune, dacă pot spune așa, mai mulți copii pentru a popula colonia. Te-ai prins?

– Națiunile Unite, zise Barney, s-ar putea să nu-mi aprobe relația cu ea, dat fiind că e pe o bază oarecum diferită de ceea ce spui tu.

– *Nu e nu*, spuse Faine calm. Așa ți s-o fi părând ție, dar eu supraveghez întreaga planetă, zi și noapte. Nu fac decât să constat o realitate; nu sunt critic. La urma urmelor, eu personal sunt de partea ta.

– Mulțumesc, zise Barney și se depărtă în direcția barăcii, luminându-și drumul cu lanterna.

Fixat în jurul gâtului, micul semnalizator sonor, care-i spunea când se apropia – și, mult mai important, când *nu* se apropia – de adăpost, începu să se audă mai puternic: un iaz de confort, cu o singură broască în el, aproape de urechea lui.

Am să iau toxina, își spuse. Și am să merg la tribunal, și am să-i

înfund pe ticăloși, pentru Leo. Fiindcă i-o datorez. Dar pe Pământ nu mă întorc; reușesc ori aici, ori deloc. Cu Anne Hawthorne, sper, iar dacă nu, atunci de unul singur sau cu altcineva; am să trăiesc și eu Legea lui Doberman, cum îmi prezice Faine. Oricum, aici va fi, pe planeta asta mizerabilă, pe acest „pământ al făgăduinței".

Mâine-dimineață, hotărî el, voi începe să înlătur nisipul strâns de cincizeci de mii de veacuri, pentru întâia mea grădină de zarzavat. Ăsta-i primul pas.

10

A dou azi , și Norm Schein, și Tod Morris își petrecură cu el primele ore ale dimineții, învățându-l meșteșugul mânuirii buldozerelor, a dragilor și a excavatoarelor care căzuseră în diferite stadii de ruină; cea mai mare parte a echipamentului putea fi convinsă, ca motanii bătrâni, la încă un efort; dar rezultatele nu erau tocmai grozave; fuseseră părăsite de prea mult timp.

Până la amiază, era deja extenuat. Așa că-și oferi o pauză; se așeză să se odihnească la umbra unui tractor-mamut ruginit și-și mâncă porția de prânz – masă rece – după care bău niște ceai călduț, dintr-un termos pe care Fran Schein fusese atât de amabilă să i-l aducă sus.

Dedesubt, în baracă, ceilalți își vedeau de ocupațiile obișnuite; lui nu-i păsa.

De jur împrejur, lăsate în părăsire, părăginite, se întindeau grădinile lor; se întrebă dacă nu avea s-o uite și el pe a lui, în curând. Poate că toți proaspeții coloniști începuseră așa, cu mare chin. Apoi îi ajunseseră delăsarea și deznădejdea. Dar era atât de fără speranță totul? Nu chiar.

E o atitudine, decise el. Iar noi – toți cei care am constituit P.P. Layouts – am contribuit voluntar la ea. Le-am lăsat o portiță de scăpare, ceva nedureros și ușor. Și iată că a sosit Palmer Eldritch, să pună capăt procesului. I-am deschis calea, inclusiv eu, iar acum ce

urmează? Există vreo modalitate prin care aș putea, după cum a spus Faine, să ispășesc? Apropiindu-se de el, Helen Morris îi strigă voios:

– Cum merge grădinăritul?

Se lăsă să cadă alături de el și deschise un catalog de semințe voluminos, cu antetul Națiunilor Unite imprimat pe fiecare pagină.

– Ține cont că le furnizează *gratis;* toate semințele cărora le prieste aici, inclusiv de gulii.

Sprijinindu-se de el, începu să întoarcă paginile.

– Apoi, este pe-aici un mic mamifer, un fel de șoarece, care-și sapă vizuina în pământ și care iese la suprafață noaptea, târziu; să fii pregătit. Mănâncă orice. Va trebui să-ți instalezi niște capcane autopropulsate.

– Okay, zise Barney.

– E un adevărat spectacol să vezi capcana aia homeostatică luându-și zborul peste nisipuri, în urmărirea unui șoarece marțian. Dumnezeule, ce mai gonesc! Și șoarecele, și cursa. Poți să faci totul mai interesant, organizând pariuri. Eu, de obicei, mizez pe capcană. Le admir.

– Cred că și eu tot pe capcană aș miza.

Am un mare respect pentru capcane, reflectă el. Cu alte cuvinte, pentru situațiile în care nicio ușă nu dă în afară. Indiferent cum se întâmplă să fie marcate.

Helen zise:

– Națiunile Unite îți vor pune la dispoziție și doi roboți, tot gratuit. Pentru o perioadă care să nu depășească șase luni. Așa că ar fi bine să-ți faci planul dinainte, atent, ca să știi la ce ai să-i folosești. Cel mai indicat este să-i pui să construiască șanțuri pentru irigații. Ale noastre aproape că nu mai sunt bune de nimic. Uneori, șanțurile trebuie să fie lungi de două sute de mile, poate și mai mult. Sau poți face un târg...

– Fără târguri, zise Barney.

– Dar astea-s târguri *bune:* găsește prin preajmă, la una dintre celelalte barăci, pe cineva care și-a început propriul sistem de irigație și apoi l-a abandonat: cumpără-l și termină-l tu. Vine prietena ta de la Culmea cu In să stea cu tine?

Îl iscodi cu privirea.

El nu răspunse; urmărea pe cerul negru marțian, încărcat de stelele amiezii, o navă ce se tot rotea. Omul cu Ale-G? Atunci, îi sosise și lui vremea să se otrăvească, pentru a putea fi menținut un monopol, un întins imperiu interplanetar, din care el nu mai avea acum nimic de câștigat.

Uimitor, se gândi, cât de puternică poate fi dorința de autodistrugere!

Helen Morris, străduindu-se să vadă mai bine, zise:

– Vizitatori! Nu-i o navă a Națiunilor Unite, oricum.

O porni imediat spre baracă.

– Mă duc să le spun.

Barney băgă mâna stângă în haină și pipăi tubulețul din adâncul buzunarului interior, reflectând: Chiar pot face asta? Nu părea posibil; nu exista nimic în alcătuirea lui care să explice un asemenea gest. Probabil, se gândi el, de vină este disperarea de a fi pierdut totul. Dar nu credea; altceva era.

Când nava aterizâ pe întinderea netedă a deșertului, la nu prea mare distanță, își zise: Poate e anume ca să-i demonstrez Annei ceva în legătură cu Ale-G. Chiar dacă demonstrația este contrafăcută. Pentru că, se gândi el, dacă eu accept toxina în organismul meu, *ea n-o să mai încerce Ale-G.* Intuia clar acest fapt. Și era destul.

Din navă coborî Palmer Eldritch.

Nimeni nu s-ar fi putut înșela, atât de ușor era de recunoscut; de când cu prăbușirea, homeoziarele îi tot publicaseră pozele. Desigur,

pozele fuseseră făcute cu zece ani mai înainte, dar omul nu se schimbase. Cenușiu și ciolănos, înalt de aproape un metru nouăzeci, bălăbănindu-și brațele în mersul extrem de rapid. Și chipul: devastat, mâncat, ca și cum, presupuse Barney, stratul de grăsime îi fusese consumat, ca și cum Eldritch însuși, la un moment dat, își devorase, probabil cu plăcere, porțiunile suplimentare ale propriului său trup. Avea dinți enormi, din oțel, fixați încă dinainte de plecarea spre Prox, de niște dentiști cehi; îi fuseseră sudați în maxilare, erau permanenți: avea să moară cu ei. Și... Brațul drept îi era artificial. Își pierduse originalul cu douăzeci de ani în urmă, într-un accident de vânătoare pe Callisto; cel nou, desigur, era superior prin aceea că dispunea de o diversitate de mâini interșanjabile. Momentan, Eldritch folosea o extremitate de tip humanoid, cu cinci degete; fără strălucirea aceea metalică, ar fi putut trece drept naturală.

Și era orb. Cel puțin din punctul de vedere al corpului firesc. Dar fuseseră operate înlocuiri – la prețurile pe care și le putea permite și pe care le plătea Eldritch; niște analiști brazilieni se ocupaseră de asta, exact înainte de călătoria lui pe Prox. Făcuseră o treabă superbă. Protezele, fixate în orbite, nu aveau pupilă, iar globii nu se mișcau prin acțiunea musculaturii oculare. În schimb, vederea panoramică era asigurată de niște lentile superangulare, printr-o fantă orizontală permanentă, deschisă de la un capăt la celălalt al ochiului. Accidentul cu ochii lui naturali nu fusese deloc un accident; se petrecuse la Chicago: un atac deliberat, al unor persoane necunoscute, care-l împroșcaseră cu acid din motive rămase și ele necunoscute... Cel puțin pentru public. Eldritch probabil că le știa. Oricum, nu spusese nimic, nu depusese nicio plângere; în schimb, se dusese direct la echipa de oculiști brazilieni. Ochii lui cu fante orizontale păreau să-i placă; la scurtă vreme, apăruse la ceremonia inaugurării noii clădiri a Operei St. George, din Utah, și se amestecase fără stânjeneală printre aproape-egalii lui. Și acum, după un deceniu, operația era rară, astfel că Barney vedea pentru prima dată ochii luxvid Jensen, superangulari; aceștia și brațul artificial, cu enorm variabilul său repertoriu de mâini îl impresionară mai mult decât s-ar fi așteptat... Sau mai era și altceva la Eldritch?

– Domnule Mayerson, zise Palmer Eldritch, zâmbind.

Dinții de oțel luciră în lumina împuținată, rece, a soarelui marțian.

Eldritch îi întinse mâna și, automat, Barney făcu la fel.

Vocea lui, se gândi Barney. Vine de altundeva decât... I se aprinse beculețul. Întreaga făptură era lipsită de materialitate; vag, prin ea se zărea peisajul. Era o plăsmuire, un produs artificial, și ironia situației i se revelă lui Mayerson: deja o bună parte din Eldritch era artificială, dar acum îi ajunseseră astfel până și carnea și oasele. Asta a venit înapoi de pe Prox? se întrebă Barney. Dacă da, Hepburn-Gilbert fusese înșelat; asta nu-i o ființă omenească. În niciun fel.

– Mă aflu încă la bord, zise Palmer Eldritch; vocea îi bubui dintr-un difuzor montat în învelișul navei. O măsură de precauție, dat fiind că ești angajat al lui Leo Bulero.

Mâna-plăsmuire o atinse pe a lui Barney; simți cum i se transmite o răceală pătrunzătoare, o reacție pur psihologică, evident, de vreme ce nimic nu se afla acolo, ca să-i producă senzația.

– Fost angajat, zise Barney. Acum, în spatele lui, ieșiră din baracă și ceilalți, familiile Schein, Morris și Regan; se apropiară ca niște copii prevăzători, pe măsură ce, unul câte unul, identificau personajul cețos care-l înfrunta pe Barney.

– Ce se petrece aici? zise Norm tulburat. Ăsta-i un simulacru; nu-mi place.

Venind lângă Barney, îi spuse:

– Trăim în deșert, Mayerson; mereu ne trezim cu miraje, nave și vizitatori și forme de viață nefirești. Exact ca și acum; tipul nu-i cu adevărat aici, și nici nava aia parcată, de colo.

Tod Morris adăugă:

– Se află, probabil, la vreo șase sute de mile depărtare; e un fenomen optic. O să te obișnuiești cu chestiile astea.

– Dar mă auziți, sublinie Palmer Eldritch; difuzorul bubui și sunetul reverberă peste întinderea de nisip. Sunt aici, cu adevărat, să fac afaceri cu voi. Care-i șeful barăcii voastre?

– Eu sunt, zise Norm Schein.

– Cartea mea de vizită.

Eldritch scoase o carte de vizită albă, de format mic și Norm Schein întinse mâna, reflex, după ea. Petecul alb îi scăpă printre degete și căzu lin pe nisip. Eldritch zâmbi. Un zâmbet rece, spart, o implozie, ca și cum omul ar fi sorbit în el tot ce era în preajmă, chiar și aerul rarefiat.

– Uită-te la ea, sugeră Eldritch.

Norm Schein se aplecă și studie cartea de vizită.

– Bun, zise Eldritch. Mă aflu aici să semnez un contract cu grupul vostru. Să vă furnizez...

– Scutește-ne de discursul despre furnizarea a ceea ce Dumnezeu numai promite, spuse Norm Schein. Spune-ne prețul.

– Cam o zecime din cel al produsului concurent. Și e mult mai eficace. Nici măcar nu aveți nevoie de o machetă.

Eldritch părea să i se adreseze direct lui Barney; privirea lui, oricum, nu putea fi îndreptată într-o direcție anume, din cauza fantelor orizontale ale lentilelor.

– Îți place aici, pe Marte, domnule Mayerson?

– E foarte distractiv, răspunse Barney.

Eldritch zise:

– Noaptea trecută, când a coborât Allen Faine de pe satelitul lui mic și tâmpit, pentru a te întâlni... Ce-ați discutat?

Barney răspunse, cu asprime în glas:

– Afaceri.

Gândea el repede, dar nu destul de repede; următoarea întrebare era deja trâmbițată prin difuzor:

– Prin urmare, tot mai lucrezi pentru Leo. De fapt, a fost deliberată

trimiterea ta aici, pe Marte, înainte de prima noastră operațiune de distribuire a lui Ale-G. Oare de ce? Te gândești cumva să o blochezi? În bagajul dumitale nu era niciun material propagandistic, niciun fluturaș sau alte imprimate, în afară de cărți obișnuite. Vorbe, deci. Ale-G este... Cum, domnule Mayerson? Periculos pentru cel care-l folosește frecvent?

– Nu știu. Aștept să-l încerc. Și să văd.

– Cu toții așteptăm, zise Fran Schein; avea brațele încărcate cu pielicele, evident, pentru plata pe loc. Faci livrarea chiar acum sau va mai dura?

– Vă pot livra prima tranșă, zise Eldritch.

În corpul navei se deschise o trapă. Un mic tractor cu reacție își făcu apariția și se îndreptă în viteză spre ei. La un metru distanță, se opri și aruncă afară o cutie din carton, împachetată în hârtie obișnuită de ambalaj, maronie; cutia ajunse la picioarele lor și, abia într-un târziu, Norm Schein se aplecă și o luă de jos. *Ea* nu era o plăsmuire. Cu mare grijă, Norm rupse ambalajul.

– Ale-G, zise Mary Regan, rămasă fără respirație. Oh, ce mult e! Cât face, domnule Eldritch?

– Una peste alta, zise Eldritch, cinci pielicele.

Tractorul proiectă în afară un sertăraș, exact de mărimea necesară pentru a primi pielicelele.

După ce se dondăniră un timp, baracagiii ajunseră la o înțelegere; cele cinci pielicele fură depuse în sertar – imediat, acesta fu retras, iar tractorașul se răsuci în loc și se înapoie rapid la nava-mamă. Palmer Eldritch, imaterial, și cenușiu, și mare, rămase. Avea un aer mulțumit de sine, decise Barney. Nu părea să-i pese că Leo Bulero putea ascunde ceva în mânecă; afacerile îi mergeau.

Dându-și seama de asta, Barney se simți deprimat și o porni de unul singur spre mica porțiune curățată, care avea să fie, în cele din urmă, grădina lui. Cu spatele la baracagii și la Eldritch, puse în acțiune o mașină autonomă; aceasta începu să șuiere și să hârâie; sorbit cu

zgomot, nisipul dispărea cu oarecare greutate în interiorul ei. Se întrebă cât avea să mai funcționeze. Și ce era de făcut pentru a se obține service aici, pe Marte. Probabil că toți renunțau; probabil că nu exista nicio posibilitate de a se face reparații.

Din spatele lui Barney, se făcu auzită vocea lui Palmer Eldritch:

– De-acum, domnule Mayerson, poți să mesteci. Pentru tot restul vieții.

Se întoarse, involuntar, fiindcă asta nu mai era o plăsmuire; omul se arătase, în cele din urmă.

– Exact, zise el. Și nimic nu m-ar încânta mai mult.

Apoi continuă să se chinuie cu excavatorul autonom.

– Unde se repară utilajele pe Marte? îl întrebă el pe Eldritch. Se îngrijesc Națiunile Unite de asta?

Eldritch răspunse:

– De unde să știu eu?

Barney rămase cu o piesă a excavatorului în mână; o cântări. Piesa din fier, de forma unei șine, era destul de grea și el se gândi: Aș putea să-l ucid cu ea. Chiar acum, pe loc. Ar rezolva ceva? N-ar mai fi nevoie de toxina care produce crizele de epilepsie, n-ar mai fi niciun proces... Dar ar trece ei la represalii. I-aș supraviețui lui Eldritch numai câteva ore.

Și totuși... Nu merită?

Se întoarse. Și atunci se întâmplă – atât de repede, încât nu avu nicio explicație valabilă, nici măcar o percepție exactă. Dinspre nava parcată izbucni o rază-laser și el îi simți impactul intens la atingerea cu bucata de metal din mâinile lui. În același timp, Palmer Eldritch zvâcni înapoi cu sprinteneală, săltând în aer, împotriva redusei gravitații marțiene; ca un balon – Barney se uită, nevenindu-i să creadă – se îndepărtă în zbor, rânjind cu dinții lui uriași, din oțel, agitându-și brațul artificial, rotindu-și lent trupul deșirat. Apoi, ca tras de un fir nevăzut, înaintă într-o mișcare smucită, sinuoasă, spre

navă. Dispăru cât ai bate din palme. Trapa din vârful navei se izbi, închizându-se după el ca un capac; Eldritch era înăuntru. În siguranță.

– De ce-o fi făcut asta? întrebă Norm Schein, ros de curiozitate, din locul unde se afla împreună cu ceilalți locatari ai barăcii. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat acolo?

Barney nu spuse nimic; cu mâini tremurate, lăsă jos rămășițele piesei din metal. Nu erau decât resturi ca de cenușă, sfărâmicioase și uscate; se spulberară când atinseră pământul.

– S-au luat la ceartă, zise Tod Morris. Mayerson și Eldritch; nu s-au înțeles deloc.

– Oricum, zise Norm Schein, am făcut rost de Ale-G. Mayerson, ar fi bine să te ții mai departe de Eldritch, pe viitor; lasă-mă pe mine să mă ocup de tranzacții. Dacă știam că a fi angajatul lui Leo Bulero...

– Fostul, spuse Barney gânditor și-și reluă trebăluiala cu excavatorul autonom defect.

Dăduse greș în prima lui încercare de a-l ucide pe Palmer Eldritch. O să mai aibă vreodată șansa? Chiar avusese o șansă, adineauri? Răspunsul la ambele întrebări, decise el, era *nu.*

Spre sfârșitul după-amiezei, baracagiii de la Perspectiva Vărsat de Vânt se strânseră la mestecat. Atmosfera era încordată și solemnă; abia dacă se rosti vreo vorbă cât timp, una câte una, dozele de Ale-G fură despachetate și împărțite tuturor.

– Uh! se strâmbă Fran. Are un gust *oribil.*

– Gust-dezgust, zise Norm neliniștit.

După care începu să mestece.

– Ca de ciuperci putrezite; să știi că ai dreptate.

Înghiți cu stoicism și continuă să mestece.

– Uah! exclamă el, dând să vomite.

– Să faci asta fără machetă... spuse Helen Morris. Unde ne ducem, așa, nicăieri? Mi-e frică, zise ea deodată. O să fim împreună? Ești sigur, Norm?

– Ce importanță are? aruncă Sam Regan, mestecând.

– Ia uitați-vă la mine, zise Barney Mayerson.

Se uitară la el, curioși; era ceva în tonul lui care îi făcu să se conformeze.

– Îmi bag Ale-G în gură, spuse Barney și făcu astfel. Mă vedeți că o fac. Corect?

Începu să mestece.

– Acum îl mestec.

Inima îi bătea puternic. Dumnezeule! se gândi el. Sunt în stare s-o scot la capăt?

– Mda, te vedem, încuviință Tod Morris. Și ce-i cu asta? Vreau să zic, o să plesnești sau o să-ți iei zborul, ca Eldritch, sau ce?

Își începu atunci și el porția.

Mestecau cu toții – toți șapte, realiză Barney. Închise ochii. Următorul lucru pe care-l știu fu soția lui, aplecându-se asupra lui.

– Am spus, zise ea, *vrei și un al doilea Manhattan sau nu?* Pentru că, dacă vrei, trebuie să mai cer frigiderului niște gheață spartă.

– Emily, spuse el.

– Da, dragă, răspunse ea acru. De câte ori îmi rostești numele așa, știu că ești pe punctul de a te lansa în una dintre prelegerile tale. Ce mai e, de data asta?

Se așeză pe brațul canapelei, la celălalt capăt, netezindu-și fusta; era cea mexicană, care se înfășură în jurul trupului, colorată țipător în alb și albastru, vopsită manual; cea pe care i-o luase el de Crăciun.

– Sunt gata, zise ea.

– Nu-i nicio... prelegere.

Chiar așa fac? se întrebă el. Nu mai prididesc cu tiradele? Amețit, se ridică în picioare; simți că se clatină și încercă să-și țină echilibrul, apucându-se de lampa cu picior aflată alături.

Cu ochii la el, Emily spuse:

– Ești încâlcit.

Încâlcit. Nu mai auzise acest cuvânt din facultate; era demodat și, firește, Emily continua să-l folosească.

– Termenul folosit la ora actuală, spuse el cât putu mai deslușit, este „confuz". Poți reține? „Confuz".

Se duse, pășind nesigur, până la bufetul din bucătărie, unde se afla băutura.

– Confuz, spuse Emily și oftă.

Părea tristă; el băgă de seamă și se întrebă de ce.

– Barney, spuse ea atunci, nu mai bea atât, okay? Zi-i „încâlcit" sau „confuz" sau cum oi vrea tu, e același lucru. Cred că-i vina mea; bei așa de mult pentru că sunt eu prea puțin corespunzătoare.

Se șterse scurt cu pumnul la ochi, o mișcare enervantă, familiară, ca un tic.

– Nu tu ești prea puțin corespunzătoare, spuse el. Problema e că am eu baremuri prea ridicate.

Am fost învățat să pretind mult de la ceilalți, își spuse Barney. Să mă aștept ca ei să fie la fel de respectabili și de echilibrați pe cât sunt și eu, nu de o emotivitate excesivă, continuă și incapabili de a se controla.

Dar un artist? realiză el. Sau, mai degrabă, un așa-zis artist? Boem. Asta-i mai aproape. Viață artistică fără talent. Se apucă să-și prepare

o băutură proaspătă, niște vermut cu apă, fără gheață; turnă direct din sticla de Old Crow, ignorând paharul gradat.

– Când îți torni așa, spuse Emily, știu că ești furios și că ne vom certa. Iar eu pur și simplu urăsc asta.

– Atunci, du-te de-aici! zise el.

– Afurisit să fii! îi aruncă Emily. Uite că nu vreau să plec! N-ai putea și tu să...

Dădu din mână a lehamite.

– Să fii și tu puțin mai drăguț, mai înțelegător, cumva? Învață să treci cu vederea...

Vocea i se stinse; spuse, aproape neauzit:

– Defectele.

– Dar, zise el, nu pot fi trecute cu vederea. Aș vrea. Crezi că mie îmi place să trăiesc cu cineva care nu poate duce nimic la bun sfârșit sau realiza ceva din punct de vedere social? Spre exemplu, când... Eh, ducă-se naibii!

La ce bun? Emily nu se putea schimba; era pur și simplu delăsătoare. Pentru ea, a-și petrece plăcut o zi însemna să se bălăcească întruna, să-și piardă vremea jucându-se cu o amestecătură de culori grase, semănând cu niște excremente, sau să-și țină mâinile vârâte cu orele într-o oală mare, din argilă umedă, cenușie. Și în vremea asta...

Timpul îi scăpa printre degete. Ceilalți, incluzându-i pe toți angajații domnului Bulero, mai cu seamă consultanții lui pre-Modă, au crescut și au sporit, s-au maturizat. N-am să fiu niciodată consultant pre-Modă pentru New York, își spuse. Am să rămân pentru totdeauna țintuit aici, în Detroit, unde *nimic,* absolut nimic nou nu apare.

Dacă aș reuși să pun mâna pe postul de consultant pre-Modă la New York, viața mea ar însemna ceva, își dădu el seama. Aș fi fericit, pentru că aș face o slujbă care mi-ar folosi integral capacitățile. Ce

naiba mi-ar mai trebui? Nimic; *asta-i tot ce vreau.*

– Eu ies, îi spuse lui Emily și puse paharul jos.

Se duse în debara și-și luă haina.

– Te întorci înainte să mă culc eu?

Întunecată, îl urmă până la ușa apartamentului aflat în blocul 11139584 – numărând dinspre centrul New Yorkului spre periferie – unde locuiau de doi ani.

– Vedem noi, zise el și deschise ușa.

În hol se afla un personaj, un bărbat înalt, cărunt, cu dinți mari, din oțel, ochi morți, lipsiți de pupile și o mână artificială, strălucitoare, ieșindu-i din mâneca dreaptă. Omul zise:

– Salut, Mayerson!

Zâmbi; dantura din oțel îi luci.

– Palmer Eldritch, spuse Barney.

Se întoarse spre Emily.

– I-ai văzut poza în homeoziare; este industriașul acela, incredibil de faimos.

Firește, el îl recunoscuse pe Eldritch imediat.

– Voiați să vorbiți cu mine? întrebă el nesigur.

Totul era cumva misterios, ca și cum totul s-ar mai fi întâmplat cândva, dar altfel.

– Lasă-mă să vorbesc cu soțul dumitale o clipă, îi spuse Eldritch lui Emily, pe un ton deosebit de blând.

Se dădu la o parte și Barney păși afară, pe hol. Ușa se închise în urma lui; Emily o trăsese, supusă. Acum Eldritch arăta cătrănit; fără urmă de blândețe sau de zâmbet, spuse:

– Mayerson, îți folosești rău timpul. Nu faci decât să-ți repeți trecutul. La ce-a slujit că ți-am vândut Ale-G? Ești pervers; n-am mai văzut așa ceva. Îți mai dau zece minute, după care te duc înapoi la Perspectiva Vărsat de Vânt, unde ți-e locul. Așa că ar fi bine să te hotărăști al dracului de repede ce anume vrei și dacă înțelegi ceva, până la urmă.

– Ce naiba, întrebă Barney, este Ale-G?

Mâna artificială se și ridicase; cu o forță enormă, Palmer Eldritch îl îmbrânci cât colo, făcându-l să-și piardă echilibrul.

– Hei, spuse Barney cu glas slab, încercând să se împotrivească, să anuleze presiunea exercitată de forța imensă a omului. Ce?...

Și în acea clipă fu la pământ. Capul îi vuia și-l durea. Cu greutate, reuși să deschidă ochii și să privească în jurul lui, în încăperea unde se afla. Se trezea. Avea pe el, descoperi, o pijama, dar îi era necunoscută: n-o mai văzuse până atunci. Se găsea în apartamentul altcuiva, purtându-i hainele? Vreun alt bărbat?...

Cuprins de panică, Barney cercetă patul, plapuma. Alături de el... văzu o fată necunoscută, care dormea respirând ușor pe gură, cu o claie de păr alb, ca bumbacul, cu umerii goi, netezi.

– Am întârziat, spuse el, iar vocea îi sună distorsionată și răgușită, aproape de nerecunoscut.

– Nu, n-ai întârziat, murmură fata, cu ochii tot închiși. Liniștește-te. Putem ajunge la birou în...

Căscă și deschise ochii.

– Cincisprezece minute.

Îi zâmbi; stânjeneala lui o amuza.

– Mereu spui asta, în fiecare dimineață. Du-te și vezi de cafea. *Trebuie* să beau o cafea.

– Sigur, zise el și se strecură afară din așternut.

– Domnule Iepure, zise fata în glumă. Ești atât de speriat! Speriat de mine, de slujba ta – și mereu pe fugă.

– Dumnezeule! exclamă el. Am întors spatele la tot.

– Care tot?

– Emily.

Se uită atent la fată, Roni Nu-Știu-Cum, și la dormitorul ei.

– Acum nu mai am nimic, spuse el.

– Foarte frumos, zise Roni cu amărăciune. Poate îți spun ceva de dulce, ca să vezi *și tu* cum îți pică.

El spuse:

– Și am făcut-o chiar acum. Nu cu ani în urmă. Exact înainte să intre Palmer Eldritch.

– Cum putea Palmer Eldritch să „intre"? Este într-un pat de spital, tocmai în zona Jupiter sau Saturn; l-au dus acolo cei de la Națiunile Unite, după ce l-au cules dintre sfărâmăturile navei lui.

Tonul ei era disprețuitor, și totuși se simțea în voce o notă de curiozitate.

– Palmer Eldritch mi s-a arătat chiar acum, spuse el cu încăpățânare.

Se gândi: *Trebuie să mă întorc la Emily.* Se aplecă și-și luă hainele de pe jos, apoi merse împleticit până la baie și trânti ușa în urma lui. Se bărbieri în viteză, se schimbă, se întoarse în dormitor și-i spuse fetei, care stătea încă în pat:

– Eu am să plec. Nu te supăra pe mine; trebuie s-o fac.

Un moment mai târziu, fără să fi mâncat, cobora la parter și ieșea sub scutul antitermic, uitându-se în sus și-n jos, după un taxi.

Taxiul, un model nou, frumos și lucitor, îl duse aproape instantaneu la blocul în care locuia Emily; plăti în mare grabă, intră repede în

clădire și, în câteva secunde, deja urca. Părea că nu trecuse *nicio clipă,* ca și cum timpul se oprise în loc și totul aștepta, înghețat, după el; se afla într-o lume de obiecte nemișcate, el singur fiind mobil.

Ajuns la ușă, apăsă pe butonul soneriei.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un bărbat.

– Da?

Bărbatul era negricios, destul de arătos, cu sprâncene groase și cu părul aproape creț, pieptănat cu grijă; ținea în mână homeoziarul de dimineață – în spatele lui, Barney văzu masa cu farfuriile aranjate pentru micul dejun.

Barney zise:

– Ești... Richard Hnatt.

– Da.

Nedumerit, îl privi pe Barney cu mare atenție.

– Te cunosc?

Apăru Emily, îmbrăcată cu un pulover gri, pe gât și niște blugi pătați.

– Doamne, Dumnezeule! E Barney, îi spuse ea lui Hnatt. „Fostul" meu. Intră.

Deschise larg ușa, făcându-i loc, iar el păși în apartament. Părea bucuroasă să-l vadă.

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse Hnatt pe un ton neutru, schițând gestul de a-i întinde mâna, apoi răzgândindu-se. Cafea?

– Mulțumesc.

Barney se așeză la masă, pe un loc în dreptul căruia nu se afla nicio farfurie.

– Ascultă, îi spuse el lui Emily; nu mai avea răbdare: trebuia s-o

spună acum, chiar în prezența lui Hnatt. Am greșit divorțând de tine. Aș vrea să ne recăsătorim. Să revenim la vechea formulă.

Emily, într-un fel pe care Barney și-l aducea aminte, râse cu încântare; era copleșită și se duse să-i ia o ceașcă și o farfurie, incapabilă să scoată un cuvânt. El se întrebă dacă avea să-i răspundă, până la urmă; dacă nu cumva îi venea mai ușor doar să râdă – cruzimea indolentă o ispitise mereu. Cristoase! se gândi el și privi țintă înainte.

De cealaltă parte a mesei, Hnatt se așeză și el și spuse:

– Suntem căsătoriți. Credeai că doar trăim împreună?

Avea chipul întunecat, dar părea să se stăpânească bine.

Barney zise, adresându-i-se lui Emily, nu lui Hnatt:

– Căsătoriile se pot desface. Vrei să te recăsătorești cu mine?

Se ridică și făcu câțiva pași în direcția ei; în acel moment, ea reveni și, solemn, îi dădu ceașca și farfuria.

– O, nu, zise ea, încă zâmbind.

Din ochi îi izvora lumină, cea a compasiunii. Înțelegea cum se simțea el, înțelegea că nu era o simplă toană. Dar răspunsul rămânea tot „nu“ și, știa el, așa avea să rămână pentru totdeauna; nu numai că era hotărâtă – pentru ea, pur și simplu nu exista realitatea la care se referea el. Se gândi: Am retezat-o, o dată, am decapitat-o, am ciuntit-o, știind bine ce făceam, iar ăsta-i rezultatul; văd pâinea, cum se zice, care a fost aruncată pe ape și care se întoarce acum, să mă șocheze, pâine muiată în apă, ce-mi va rămâne în gât, să n-o înghit și să n-o dau afară niciodată. Este exact ceea ce merit; *eu* am creat situația asta.

Revenind la masă, Barney își reluă, țeapăn, locul, iar ea îi umplu ceașca; se uită la mâinile ei. Cândva au fost ale nevestei mele, își spuse el. Și am părăsit totul. Autodistrugere; aș vrea să mă văd mort. Este unica explicație satisfăcătoare. Sau am fost un prost? Nu; prostia nu ar cuprinde o asemenea enormitate, o asemenea voință complet...

Emily zise:

– Cum merge, Barney?

– La naiba, de-a dreptul nemaipomenit.

Vocea îi tremura.

– Aud că trăiești cu o puștoaică roșcată, foarte drăguță. zise Emily.

Se așeză la locul ei și-și continuă masa.

– S-a terminat, zise Barney. Uitată.

– Cu cine, atunci?

Tonul ei era lejer, de conversație. Își petrece timpul cu mine ca și cum aș fi un vechi amic sau un vecin din bloc, gândi el. Ce nebunie! Cum de *poate* să simtă astfel? Nu cred. E teatru, ascunde ceva mai adânc.

Cu voce tare, spuse:

– Ți-e teamă că dacă te combini din nou cu mine, am să... te părăsesc iar. După ce te frigi cu ciorbă, sufli și-n iaurt. Dar n-am s-o fac; n-am să mai fac niciodată așa ceva.

Pe tonul ei liniștit, de conversație, Emily zise:

– Îmi pare rău că te chinui atât, Barney. Nu consulți un psihanalist? Spunea cineva că te-a văzut cu o valiză-psihiatru după tine.

– Doctorul Smile, spuse el, amintindu-și.

Probabil că-l uitase în apartamentul lui Roni Fugate.

– Am nevoie de ajutor, îi zise lui Emily. Nu există nicio cale?...

Se întrerupse. Nu poate fi modificat trecutul? se întrebă el. Evident că nu. Cauza și efectul nu funcționează decât într-o singură direcție, iar schimbarea este reală. Așa că tot ce-a trecut e bun trecut și aș putea să și plec de-aici. Se ridică în picioare.

– Cred că mi-am ieșit din minți, li se adresă el, ei și lui Richard Hnatt. Îmi pare rău; sunt treaz numai pe jumătate... Sunt dezorientat în dimineața asta. Așa m-am simțit de cum am deschis ochii.

– Bea-ți cafeaua, de ce nu ți-o bei? sugeră Hnatt. Ce zici de niște „Puterea ursului“, ar merge?

Întunecimea îi dispăruse de pe chip; era acum, ca și Emily, liniștit, neimplicat.

Barney zise:

– Nu înțeleg. Palmer Eldritch mi-a zis să vin încoace.

Chiar mi-a zis? Da, cam așa ceva; de asta era sigur.

– Trebuia să meargă, așa m-am gândit, zise el neputincios.

Hnatt și Emily se uitară unul la celălalt.

– Eldritch este undeva, într-un spital... începu Emily.

– Ceva n-a mers, spuse Barney. Probabil că Eldritch a pierdut controlul. Bine-ar fi să dau de el; mi-ar putea explica.

Se simți cuprins de panică – o panică precum argintul viu, fluidă, atotpătrunzătoare; îl umplu până în vârful unghiilor.

– La revedere, reuși el să spună și porni spre ușă, bâjbâind în căutarea unei scăpări.

Din urmă, Richard Hnatt zise:

– Așteaptă!

Barney se întoarse. Emily stătea la masă, cu un zâmbet abia schițat, încremenit, sorbindu-și cafeaua, iar în fața ei stătea Hnatt, privindu-l. Hnatt avea un braț artificial, cu care ținea furculița, iar când ridică la gură o bucățică de ou, Barney îi văzu dinții uriași, ascuțiți, din otel inoxidabil. Și Hnatt era cenușiu, gol pe dinăuntru, cu ochi morți și mult mai mare decât înainte; părea că umple încăperea cu prezența lui. Dar era tot Hnatt. Nu pricep, își zise Barney și rămase în ușă,

fără să părăsească apartamentul, dar și fără să se întoarcă; făcu ce-i sugerase Hnatt: aștepta. Nu aduce cu Palmer Eldritch? se întrebă el. În poze... Are o mână artificială și dinți din oțel și ochi Jensen, dar nu, ăsta nu era Eldritch.

– Corect e să-ți mărturisesc, zise Hnatt de-a dreptul, că Emily ține la tine mai mult decât lasă să se vadă. Știu pentru că mi-a spus-o. De multe ori.

Se uită la Emily, apoi.

– Ești genul de om cu simțul datoriei. Ai senzația că, în acest moment, moral este să-ți suprimi sentimentele față de Barney; așa ai făcut întotdeauna, oricum. Dar lasă datoria. Pe ea nu poți clădi o căsnicie; acolo trebuie să existe spontaneitate. Chiar dacă tu crezi că-i rău să...

Făcu un gest cu mâna.

– Să... Mă rog... Să te *dezici* de mine... Trebuie totuși să-ți cântărești sentimentele cu sinceritate, nu să le ascunzi sub o fațadă de autosacrificiu. Asta ai făcut cu Barney; l-ai lăsat să-ți întoarcă spatele, crezând că-i de datoria ta să nu-i obstrucționezi cariera.

Adăugă:

– Încă te mai porți astfel și tot o greșeală este. Fii cinstită cu tine însăți.

Apoi, pe neașteptate, rânji spre Barney, rânji – și un ochi mort se închise, ca într-un clipit mecanic.

Era Palmer Eldritch acum. Cu totul.

Emily însă nu păru să observe; zâmbetul îi pierise; arăta dezorientată, tulburată și din ce în ce mai furioasă.

– Mă enervezi al naibii de rău, îi zise soțului ei. Am *spus* ce simt și nu sunt o ipocrită. Și nu-mi place să fiu acuzată că aș fi.

Bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei replică:

– Nu ai decât o singură viață. Dacă vrei s-o trăiești cu Barney...

– Nu vreau.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Eu plec, zise Barney și deschise ușa dinspre hol.

Nu mai era nicio nădejde.

– Așteaptă!

Palmer Eldritch se ridică și îl urmă agale.

– Cobor și eu cu tine.

O luară amândoi pe hol, spre scări.

– Nu renunța, spuse Eldritch. Reține, e abia prima oară când ai luat Ale-G; vei mai avea și alte ocazii. Poți să tot încerci, puțin câte puțin, până când, în cele din urmă, ai să reușești.

Barney zise:

– Ce naiba este Ale-G?

Undeva lângă el, o voce de fată repeta fără încetare:

– Barney Mayerson! Haide!

Cineva îl scutură de umăr; clipi și se uită strâmb. Îngenuncheată lângă el, se afla Anne Hawthorne.

– Cum a fost? Am trecut prin zonă și n-am găsit pe nimeni afară; atunci am dat roată pe la toți cei de-aici – duși cu totul. Dacă eram un funcționar al Națiunilor Unite?!

– M-ai trezit, îi spuse lui Anne, realizând ce-i făcuse. Era dezamăgit, scârbit peste măsură.

Oricum, de data asta translația se terminase și nu mai avea ce face. Dar simțise dorința, o experimentase din plin. S-o ia de la cap, cât mai curând! Nimic altceva nu avea importanță, nici măcar fata de

lângă el sau colegii lui, baracagiii, extrem de tăcuți, zăcând care pe unde apucaseră.

– A fost bine? întrebă Anne cu înțelegere.

Își atinse buzunarul hainei.

– A vizitat și baraca noastră; am cumpărat. Omul ăla cu dinți și ochi ciudați, omul ăla mare și cenușiu.

– Eldritch. Sau un simulacru al lui.

Încheieturile îl dureau, de parcă ar fi stat ghemuit ore întregi, și totuși, uitându-se la ceas, văzu că nu trecuseră decât câteva secunde, cel mult un minut.

– Eldritch este pretutindeni, îi spuse el lui Anne. Dă-mi mie porția ta de Ale-G.

– Nu.

El ridică din umeri, ascunzându-și dezamăgirea, impactul acut, fizic, al privării de drog. Ei bine, Palmer Eldritch se va întoarce; cunoștea, cu siguranță, efectele produsului său. Poate tot în cursul zilei de azi.

– Povestește-mi, spuse Anne.

Barney zise:

– Este o lume iluzorie, în care Eldritch deține poziția cheie, de Dumnezeu; îți dă șansa de a face tot ceea ce în lumea reală nu poți să faci niciodată – să reconstruiești trecutul așa cum ar fi trebuit să fie. Dar chiar și pentru el este greu. Durează.

Rămase tăcut, apoi; stătea, frecându-și fruntea, care îl durea.

– Adică nu se poate – și nu poți – ca, doar întinzând mâna, să obții ceea ce vrei? Așa cum poți în vis?

– Este total diferit de vis.

Era mai rău, își dădu el seama. Mai degrabă ca în iad, se gândi. Da,

așa trebuie să fie în iad: recurent și invariabil. Dar Eldritch credea că în timp, cu răbdare și străduință, *situația se putea schimba.*

– Dacă te întorci... Începu Anne.

– „Dacă"?

O privi fix.

– Trebuie să mă întorc. N-am putut realiza nimic de data asta.

De sute de ori, se gândi el. De câte ori o să fie nevoie.

– Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi pachetul de Ale-G pe care-l ai acolo. Știu c-o pot convinge. Îl am pe Eldritch însuși de partea mea și se străduiește și el. Acum Emily este furioasă, am luat-o prin surprindere...

Tăcu; o privi atent pe Anne Hawthorne. Ceva nu-i în regulă, se gândi. Fiindcă...

Anne avea un braț artificial; degetele din plastic și metal erau la numai câțiva centimetri de el și se vedeau clar. Iar când își ridică privirile spre chipul fetei, văzu golul – vast cât spațiul interstelar din care apăruse Eldritch. Ochi morți, umpluți cu spațiul de dincolo de lumile știute, vizitate.

– O să primești din nou, mai târziu, zise Anne calm. O ședință pe zi este de ajuns.

Zâmbi.

– Altfel, rămâi fără pielicele; n-o să-ți mai poți permite și, atunci, ce naiba te faci?

Zâmbetul îi lucea – opulența strălucitoare a oțelului inoxidabil.

Ceilalți baracagii începură să geamă în jurul lui, trezindu-se încetul cu încetul. Își reveneau, trecând prin stări chinuitoare; se sculară, împleticindu-se, încercând să se orienteze. Anne dispăruse pe undeva. Barney reuși să se ridice în picioare. Cafeaua, se gândi el. Pun pariu că prepară cafeaua.

– Uau! făcu Norm Schein.

– Tu un'e-ai fost? întrebă Tod Morris, abia mișcându-și limba; se sculă și el, nesigur, în picioare, apoi o ajută pe nevastă-sa, Helen. Eu am fost hăt, în adolescență, în liceu, când am avut prima mea întâlnire completă – prima, mă-nțelegi? Încununată de succes, pricepi?

Apoi se uită la Helen, nervos.

Mary Regan zise:

– E *mult* mai bun decât Dul-C. Incomparabil. Ah, dacă v-aș spune ce-am făcut!...

Chicoti, sfioasă.

– Nu pot, totuși.

Fața îi strălucea, încinsă și îmbujorată.

Barney Mayerson se duse în compartimentul lui, încuie ușa și scoase tubulețul pe care i-l dăduse Allen Faine; îl strânse în pumn, cugetând: *Acum e momentul.* Dar... Ne-am întors? Am văzut doar o imagine reziduală a lui Eldritch, suprapusă peste cea a Annei? Sau a fost o pură intuiție, o percepție a realității, a incalificabilei lor situații; nu numai a lui, a tuturor, laolaltă?

Dacă așa stăteau lucrurile, nu era momentul să ia toxina. Instinctul îi întări această concluzie.

Deșurubă totuși capacul tubulețului.

O voce micuță, firavă, ieșind din recipientul deschis, zise subțirel:

– Te văd, Mayerson. Și dacă ești pe punctul de a aplica vreo tactică, va trebui să intervenim. O să fii supravegheat cu strictețe. Regrete!

Barney puse capacul înapoi și-l înșurubă strâns, cu degete tremurânde. Tubul fusese... Gol!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anne, apărută pe neașteptate; fusese în

bucătăria compartimentului; purta un șorț pe care-l găsise pe undeva. Ce-i aia? se interesă ea, văzând tubulețul din mâna lui.

– Scăparea, îngăimă el. De aici.

– Scăparea de ce anume?

Înfățișarea îi revenise la normal; nu-i mai lipsea nimic.

– Arăți bolnav, Barney. Serios. Este un efect secundar dat de Ale-G?

– Mahmureală.

Chiar e Palmer Eldritch în chestia asta? se întrebă el, examinând recipientul închis; îl răsuci în palmă. Se poate lua cumva contactul cu satelitul celor doi Faine?

– A, așa cred. Probabil că nu trebuie decât să le adresezi un apel videofonic, sau care-o fi modalitatea lor de...

– Du-te și spune-i lui Norm Schein să-mi facă legătura, zise el.

Îndatoritoare, Anne se duse; ușa compartimentului se închise în urma ei.

Imediat, Barney scoase de sub plita din bucătărie – unde-o ascunsese – cartea de coduri pe care i-o dăduse Faine. Avea să fie o convorbire codificată.

Paginile cărții de coduri erau albe.

Atunci, nu va merge codificat și cu asta, basta. Va trebui s-o las baltă și să fac cum m-oi pricepe, oricât de aiurea va fi. Ușa se deschise; apăru Anne, care zise:

– Domnul Schein îți face legătura. Zice că sunt stabilite anumite frecvențe, de fiecare dată.

O urmă pe coridor și apoi într-o cămăruță îngustă, unde Norm stătea în fața unui emițător; când Barney intră, întoarse capul și spuse:

– Am prins-o pe Charlotte... E bine?

– Allen.

– Okay.

Imediat, Norm adăugă:

– Am prins Bătrâna Cloșcă Al. Ține!

Îi dădu microfonul lui Barney. Pe ecranul de mici dimensiuni apăru chipul jovial al lui Allen Faine, afișând un zâmbet profesional.

– Un nou cetățean vrea să discute cu tine, îl lămuri Norm, reluând iute microfonul. Barney Mayerson, fă cunoștință cu jumătate din echipa care ne menține în viață și în toate mințile aici, pe Marte.

Murmură pentru el:

– Doamne, ce durere de cap m-a apucat! Scuză-mă!

Eliberă scaunul din fața emițătorului și dispăru, clătinându-se, pe coridor.

– Domnule Faine, zise Barney cu grijă. Vorbeam astăzi, ceva mai devreme, cu domnul Palmer Eldritch. A amintit de conversația pe care am avut-o noi doi. Știa de ea, așa că, după câte îmi pot da eu seama, nu-i nicio...

Allen Faine întrebă cu răceală:

– Care conversație?

O vreme, Barney rămase tăcut.

– E clar că au avut o cameră în infraroșu, continuă el în cele din urmă. Instalată, probabil, într-un satelit care-și făcea trecerea pe orbită. Oricum, conținutul conversației noastre nu este încă...

– Ești nebun? zise Faine. Nu te cunosc; n-am avut nicio conversație cu tine. Ia spune, omule, ai vreo cerere sau nu?

Chipul îi era impasibil, cu un aer oarecum liniștit, ce nu părea

simulat.

– Nu știi cine sunt? zise Barney, nevenindu-i să creadă.

Faine întrerupse legătura și ecranul se stinse, arătând acum numai golul, vidul. Barney închise emițătorul. Nu simțea nimic. Apatie. Trecu pe lângă Anne și ieși pe coridor; acolo se opri, scoase pachetul – era ultimul? – de țigări aduse de pe Pământ și își aprinse una, gândindu-se: Ceea ce Eldritch i-a făcut lui Leo pe Luna sau pe Sigma 14-B sau unde-o fi fost, mi-a făcut și mie. Până la urmă, are să ne prindă pe toți în capcană. Exact la fel. Izolați. Lumea comună s-a dus. Cel puțin pentru mine; cu mine s-a început.

Și, se gândi el, eu ar trebui să mă lupt cu un tubuleț gol, care putea să fi conținut sau nu o toxină rară, scumpă, cu acțiune asupra creierului – dar care acum îl conținea numai pe Palmer Eldritch, și nici măcar pe el în întregime. Doar vocea lui.

Chibritul îi arse degetele. Nu băgă de seamă.

11

Uitându-se la teancul de însemnări din fața lui, Felix Blau spuse:

– Cu cincisprezece ore în urmă, o navă aflată în proprietatea celor de la Ale-G, având aprobarea Națiunilor Unite, a aterizat pe Marte și a distribuit primele doze la barăcile de la Fineburg Crescent.

Leo Bulero se aplecă spre ecran, își încrucișă mâinile și spuse:

– Inclusiv la Perspectiva Vărsat de Vânt? Felix încuviință, cu o aplecare a capului.

– Până acum, zise Leo, ar fi trebuit să consume doza de mizerie de-aia care face creierul să putrezească și ar fi trebuit să primim vești de la el, prin sistemul de sateliți.

– Îmi dau seama perfect.

– William C. Clarke mai e pe recepție?

Clarke era reprezentantul concernului P.P. Layouts cu cel mai înalt rang pe Marte.

– Da, zise Felix Blau, dar Mayerson nu l-a contactat nici pe el; nu a luat legătura cu *nimeni.*

Își puse documentele alături.

– Asta-i tot, absolut tot ce am până acum.

– Poate a murit, spuse Leo.

Se simțea abătut; întreaga poveste îl deprima.

– Poate că a avut niște convulsii atât de puternice, încât...

– Dar, atunci, am fi auzit, pentru că ar fi fost anunțat unul dintre cele trei spitale de pe Marte.

– Unde-i Palmer Eldritch?

– Nimeni din organizația mea nu știe, răspunse Felix. A părăsit Luna și a dispărut. Pur și simplu l-am pierdut.

– Mi-aș da brațul drept, zise Leo, să știu ce se petrece în baraca aia, Perspectiva Vărsat de Vânt, unde se află Barney.

– Du-te pe Marte.

– A, nu, răspunse Leo imediat. Nu mai părăsesc P.P. Layouts, după tot ce-am pățit pe Luna. Nu poți găsi un om, în organizația ta, care să ne raporteze direct de acolo?

– O avem pe fata aia, Anne Hawthorne. Dar nici ea nu a dat vreun semn. Poate mă duc eu pe Marte. Dacă nu te duci tu.

– Eu nu, repetă Leo.

Felix Blau zise:

– O să te coste.

– Sigur, răspunse Leo. Și am să plătesc. Dar măcar vom avea oarecare șanse; vreau să spun că, așa cum se prezintă acum situația, nu avem niciuna.

Și suntem terminați, își spuse el.

– Trimite-mi nota de plată, zise.

– Dar ai idee cât o să te coste dacă mor, dacă pun ăia mâna pe mine

acolo, pe Marte? Organizația mea ar...

– Te rog, zise Leo. Nu vreau să vorbesc despre asta; ce-i Marte, un mormânt pe care-l sapă Eldritch? Probabil că Eldritch l-a mâncat pe Barney Mayerson. Okay, du-te; te prezinți la Perspectiva Vărsat de Vânt.

Închise.

În spatele lui, Roni Fugate, consultantul pre-Modă pentru New York, asculta cu multă atenție. Băgând totul la cap, își spuse Leo.

– Ai tras bine cu urechea? întrebă el aspru.

Roni răspunse:

– Îi faceți la fel cum v-a făcut și el dumneavoastră.

– Cine? Ce?

– Lui Barney i-a fost frică să vină după dumneavoastră, când ați dispărut pe Luna. Acum vă e dumneavoastră frică...

– Pur și simplu nu e înțelept. Bine, zise el. Mi-e prea frică de Palmer, ca să mai scot nasul din clădire; firește că nu mă duc pe Marte, iar ceea ce spui tu este absolut adevărat.

– Dar pe dumneavoastră, spuse Roni blând, n-are să vă concedieze nimeni. Cum i-ați făcut dumneavoastră lui Barney.

– Mă concediez singur. Înlăuntrul meu. Doare.

– Dar nu destul, ca să plecați pe Marte.

– Perfect!

Plesni furios comutatorul videofonului, punându-l în funcțiune și formă numărul lui Felix Blau.

– Blau, retrag totul. Mă duc eu însumi. Cu toate că-i o nebunie.

– Sincer, zise Felix Blau, după mine, faci exact ce vrea Palmer Eldritch. Toate chestiunile de bravadă față de...

– Puterea lui Eldritch acționează prin intermediul acelui drog, zise Leo. Câtă vreme nu mi-l poate administra, sunt în siguranță. O să-mi iau cu mine câțiva oameni, să aibă grijă să nu mi se facă vreo injecție, ca rândul trecut. Hei, Blau! Vino totuși și tu, okay?

Se întoarse spre Roni.

– E în regulă?

– Da, încuviință ea, dând din cap.

– Vezi? Zice că-i okay. Așadar vii cu mine pe Marte și, știi tu, mă ții de mână?

– Sigur, Leo, zise Felix Blau. Iar dacă-ți pierzi cunoștința, te aduc eu înapoi în simțiri. Ne vedem la tine în birou peste...

Își examină ceasul de la mână.

– Două ore. Punem la punct detaliile. Pregătește de plecare o navă rapidă. O să iau cu mine și vreo doi oameni, în care am eu încredere.

– Gata, îi spuse Leo lui Roni, întrerupând legătura. Uite ce m-ai adus în stare să fac. I-ai suflat slujba lui Barney și, dacă nu mă întorc de pe Marte, e posibil să te învârtești și de slujba mea.

O privi furios. Femeile pot determina un bărbat să facă orice, realiză el. Mamă, nevastă, chiar angajată; ne sucesc ca pe niște bucățele de termoplastic încălzit.

Roni zise:

– De-asta am spus-o, domnule Bulero? Chiar așa credeți?

O privi îndelung, atent, cu asprime.

– Da. Pentru că ai o ambiție nesățioasă. Chiar așa cred.

– Greșiți.

– Dacă nu mă întorc de pe Marte, ai să vii după mine?

Așteptă, dar ea nu răspunse; îi citi ezitarea pe chip și izbucni într-un

râs zgomotos.

– Sigur că nu, zise el.

Roni Fugate spuse cu răceală:

– Trebuie să mă întorc la mine în birou; am de evaluat un serviciu de masă. Model nou, din Capetown.

Se ridică și plecă. El o privi cum se duce, gândindu-se: Ea-i cea adevărată. Nu Palmer Eldritch. Dacă totuși mă întorc, va trebui să găsesc o metodă să scap de ea fără scandal. Nu-mi place să fiu manipulat.

Palmer Eldritch, îi trecu deodată prin minte, a apărut sub forma unei fetițe, a unui copilaș – ca să nu mai spun că apoi a fost câinele ăla. Poate că nu-i nicio Roni Fugate; poate-i Eldritch.

Gândul îl îngheță.

Ce avem noi aici nu-i o invadare a Pământului de către proxani, ființe din alt sistem. Nu-i o invazie a legiunilor unei rase pseudoumane. Nu. E Palmer Eldritch, care se află pretutindeni, prinzând rădăcini și întinzându-se, ca o buruiană. Există, oare, un punct în care-o să explodeze, crescut peste măsură? Toate manifestările lui Eldritch de pe Pământ, Luna și Marte, cu Palmer cu tot, să pocnească și să crape – poc, poc, POC?! Cum zice Shakespeare, lucrul naibii, să înfigi un bold amărât prin armură și... Adio rege!

Dar, se gândi el, care-i boldul, în cazul ăsta? Și există, oare, un loc vulnerabil prin care să-l putem înfige? Eu nu știu, și nici Felix nu știe, și nici Barney; pun rămășag că nu are nici cea mai vagă idee despre cum s-o scoată la capăt cu Eldritch. S-o răpim pe Zoe, fiica lui cea mare și urâtă? Lui Palmer nu i-ar păsa. Dacă nu cumva și Zoe tot Palmer este; poate că nu există nicio Zoe, independent de el. Și uite-așa o sfârșim cu toții dacă nu găsim o modalitate de a-l distruge, își dădu el seama. Copii, extensii ale tipului, populând trei planete și șase luni. E o protoplasmă, care se răspândește, și se reproduce, și se divide, și totul prin intermediul acelui drog blestemat, nepământean, extras din licheni – oribilul, mizerabilul ăla de Ale-G!

Așezându-se din nou în fața videofonului, formă numărul satelitului lui Allen Faine. Îndată, ușor ireal și slab, dar, oricum, vizibil, apăru chipul celui dintâi disc-jockey al lui.

– Da, domnule Bulero.

– Ești sigur că nu te-a contactat Mayerson? A primit cartea de coduri, nu?

– A primit cartea, dar încă n-am nicio veste de la el. Supraveghem toate transmisiunile de la Perspectiva Vărsat de Vânt. Am văzut că a aterizat nava lui Eldritch lângă baracă – asta a fost acum câteva ore – și am văzut că Eldritch a ieșit și s-a dus la baracagii; deși camerele noastre nu au surprins scena, sunt sigur că tranzacția s-a consumat în acel moment.

Faine adăugă:

– Iar Barney Mayerson era unul dintre baracagiii care l-au întâmpinat pe Eldritch la suprafață.

– Cred că știu ce s-a întâmplat, zise Leo. Okay, mulțumesc, Al.

Întrerupse legătura. Barney a coborât în baracă dotat cu Ale-G, își dădu el seama. Și, imediat, s-au pus cu toții pe mestecat; ăsta a fost sfârșitul, exact cum s-a întâmplat cu mine pe Luna. Tactica noastră a prevăzut ca Barney să mestece și, astfel, își dădu seama Leo, am nimerit direct în labele jegoase, mecanice, ale lui Eldritch; în clipa în care drogul a pătruns în organismul lui Barney, am fost terminați. Pentru că Eldritch controlează fiecare dintre lumile halucinante plăsmuite de drog; știu – *știu!* – că sconcsul este prezent în fiecare dintre ele.

Lumile fantastice induse de Ale-G, se gândi el, sunt în *mintea* lui Palmer Eldritch. După cum am aflat personal.

Iar necazul e, își spuse el, că odată ce pătrunzi în una dintre ele, n-ai cum să i te mai sustragi; se ține de tine chiar și când crezi că ești liber. E o trecere cu un singur sens și, după câte îmi dau seama, tot înăuntru mă aflu și *acum.*

Într-adevăr, nu prea părea probabil. Și totuși, se gândi el, asta arată

cât de speriat sunt – după cum a ținut să-mi demonstreze și Roni Fugate. Destul de speriat – recunosc – pentru a-l abandona acolo pe Barney, la fel cum m-a abandonat el pe mine. Barney își folosea însă capacitățile de precog, așa că el prevăzuse ce se va întâmpla aproape până în punctul în care a avut, cum am eu acum, un fel de înțelegere deplină a lucrurilor petrecute. El a știut dinainte ceea ce eu a trebuit să aflu prin experiență. Nu-i de mirare că s-a oprit.

Cine este sacrificat? se întrebă Leo. Eu, Barney, Felix Blau – care dintre noi va ceda, ca să-l înfulece Palmer? Fiindcă asta suntem noi pentru el, în mod potențial: hrană, numai bună de consumat. De pe Prox nu s-a întors decât o chestie bucală, o mare gură, deschisă pentru a ne primi.

Dar Palmer nu-i canibal. Deoarece eu știu că nu-i ființă omenească; nu om este ceea ce se află în pielea lui Palmer Eldritch.

Însă ce anume era, Leo nu avea deloc idee. În vastele întinderi dintre sistemele Sol și Proxima se puteau petrece atâtea, fie la ducere, fie la venire. Poate s-a întâmplat, se gândi el, când Palmer se ducea; poate că i-a mâncat pe proxani în cei zece ani, a golit acolo farfuria, iar acum a venit încoace, la noi. Uh! Se cutremură.

Ei bine, își zise el, încă două ore de viață independentă, plus timpul cât durează călătoria până pe Marte. Poate zece ore de existență privată, după care – înghițit. Și pretutindeni pe Marte se distribuie drogul ăla oribil; gândește-te, imaginează-ți numărul celor prinși în lumile iluzorii ale lui Palmer, în mrejele pe care le azvârle el. Cum numesc asta budiștii de la Națiunile Unite, cei de teapa lui Hepburn-Gilbert? Maya. Vălul iluziei. La naiba, se gândi el cu tristețe și apăsă pe butonul interfonului, să ceară rezervarea unei nave rapide, pentru deplasare. Și îmi trebuie un pilot bun, își aduse el aminte; prea multe eșecuri cu aterizările automate, în ultima vreme: n-am de gând să fiu împrăștiat pe sol – mai cu seamă pe solul ăla.

Îi spuse domnișoarei Gleason:

– Care-i cel mai bun pilot interplanetar pe care-l avem?

– Don Davis, răspunse prompt domnișoara Gleason. Are un dosar perfect cu... Știți dumneavoastră. Zborurile dinspre Venus.

Nu se referea explicit la afacerile lor cu Dul-C; chiar și interfonul putea fi interceptat și ascultat.

Zece minute mai târziu, pregătirile pentru călătorie erau încheiate.

Leo Bulero se lăsă pe spătarul fotoliului și-și aprinse o havană mare, de culoare verde, care fusese adăpostită într-o casetă climatizoare cu fluor, probabil ani de zile... Când îi mușcă vârful, țigara păru sfărâmicioasă și uscată; trosni sub presiunea dinților și Leo simți o mare dezamăgire. Păruse atât de bună, atât de perfect conservată în sicriașul ei! Eh, nu se știe niciodată, se autoinformă el. Până ce nu vezi cu ochii tăi.

Ușa biroului se deschise. Intră domnișoara Gleason, cu actele de rezervare a navei în mână.

Mâna care ținea actele era artificială; observă lucirea metalului nedisimulat și-și ridică imediat privirile, să cerceteze și chipul persoanei. Dinți de Neanderthalian, se gândi el; așa arată molarii ăia uriași, din oțel inoxidabil, regresiune, înapoi cu două sute de mii de ani; involuție. Și ochi luxvid sau vidlux sau cum or fi fost, fără pupile, doar cu fante. Produs al Laboratoarelor Jensen din Chicago, în tot cazul.

– Naiba să te ia, Eldritch! zise el.

– Îți sunt și pilot, zise Palmer Eldritch de sub înfățișarea domnișoarei Gleason. Și mă gândeam să te și felicit, la aterizare. Dar este prea mult, prea devreme.

– Dă-mi actele, să le semnez, spuse Leo, întinzând mâna.

Surprins, Palmer Eldritch zise:

– Tot mai ai de gând să faci călătoria pe Marte?

Părea complet buimăcit.

– Da, spuse Leo, așteptând răbdător documentele de rezervare.

Odată ce ai luat Ale-G, ești complet eliberat. Cel puțin așa ar spune dogmatica, devotata, fanatica Anne Hawthorne. Ca și păcatul, se

gândi Barney Mayerson; e condiția sclaviei. Ca și căderea. Iar tentația este similară.

Dar ceea ce lipsește aici este o modalitate prin care să fim eliberați. Oare trebuie să ne ducem pe Prox, pentru a o afla? S-ar putea ca nici acolo să nu existe. Și nicăieri în Univers.

Anne Hawthorne apăru în ușa încăperii ce adăpostea emițătorul barăcii.

– Te simți bine?

– Sigur că da, zise Barney. Știi, ne-am făcut-o cu mâna noastră. Nimeni nu ne-a *pus* să mestecăm Ale-G.

Dădu drumul țigării pe dușumea și-o strivi cu vârful cizmei.

– Iar tu nu vrei să-mi dai mie doza ta, spuse el.

Dar nu Anne era cea care-l refuza. Era Palmer Eldritch, acționând prin intermediul ei, din umbră.

Chiar și așa, tot i-o pot lua, își dădu el seama.

– Stai, zise ea.

Sau, mai degrabă, celălalt.

– Hei, strigă Norm Schein din camera emițătorului, sărind în picioare, uluit. Ce faci, Mayerson? Las-o...

Puternicul braț artificial îl surprinse; degetele din metal se strânseră ca niște gheare și fu aproape destul; se repeziseră la gâtul lui, expert, cunoscând perfect locul unde moartea putea fi administrată cel mai eficient. Dar el avea acum pachețelul și nu-i mai trebuia altceva; dădu drumul creaturii.

– Nu-l lua, Barney, spuse ea liniștit. E prea devreme, după prima doză. Te rog.

Fără să răspundă, ieși, îndreptându-se spre compartimentul lui.

– Vrei să faci ceva pentru mine? îi strigă ea în urmă. Împarte-o în două, lasă-mă să iau și eu cu tine. Să fim împreună.

– De ce? întrebă el.

– Poate-ți sunt de ajutor cu ceva, dacă-s acolo.

Barney răspunse:

– Mă descurc și singur.

De-aș reuși s-o prind pe Emily înainte de divorț, înainte să se arate Richard Hnatt – cum am făcut prima oară, se gândi el. Este unicul loc unde pot avea cu adevărat o șansă. Iar și iar, se gândi. Să încerc! Până reușesc.

Încuie ușa.

În vreme ce devora bucata de Ale-G, se gândi la Leo Bulero. Ai scăpat. Probabil pentru că Palmer Eldritch a fost mai slab decât tine. Asta e? Sau Eldritch pur și simplu ți-a plătit polița, lăsându-te în aer? Puteai să vii încoace, să mă oprești; acum nu mai e nimic de făcut. Chiar Eldritch m-a avertizat, vorbind prin Anne Hawthorne; a fost prea mult, până și pentru el; iar acum, ce? Am mers atât de departe, încât m-am scufundat în adâncuri, unde nici *el* n-are cum să mă vadă? Unde nici Palmer Eldritch n-are cum să ajungă, unde nu mai există nimic.

Și, desigur, se gândi el, nu mă mai pot întoarce.

Capul îl durea și închise ochii, fără să vrea. Era ca și cum creierul, viu și înspăimântat, i s-ar fi zbătut, fizic; și-l simțea tremurând. Metabolism modificat, își dădu el seama. Șoc. Îmi pare rău, își spuse sieși, cerându-i iertare părții lui somatice. Okay?

– Ajutor! strigă cu voce tare.

– Aoleu, ajutor!... Curu’meu, scârțâi o voce de bărbat. Ce vrei să-ți fac, să te iau de mână? Deschide ochii sau șterge-o de-aici! Timpul petrecut pe Marte te-a ruinat, iar eu sunt sătul. Haide!

– Tacă-ți gura! zise Barney. Mi-e rău; am mers prea departe. Adică

tot ce poți face este să urli?

Deschise ochii și-l descoperi pe Leo Bulero, așezat la biroul lui cel mare, din stejar, pe care domnea harababura.

– Ascultă, zise Barney. Sunt pe Ale-G; n-am cum să-l opresc. Dacă nu mă ajuți, sunt terminat.

Picioarele i se îndoiau, parcă topite, în timp ce se îndrepta spre un scaun din apropiere, pe care își dădu drumul.

Leo îl privi gânditor, trăgând dintr-o țigară de foi și zise:

– Ești pe Ale-G *acum?*

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Cam de vreo doi ani încoace...

– E interzis?

– Mda. Interzis. Dumnezeule, nici nu știu dacă merită să stau de vorbă cu tine; ce ești tu, un fel de fantomă din trecut?

– Ai auzit ce-am zis; *am zis că-s pe Ale-G.*

Își încleștă pumnii.

– Okay, okay.

Leo slobozi un nor de fum gros, cenușiu, învolburat.

– Nu te încinge. La naiba, m-am dus și eu înainte, am văzut și eu viitorul și nu m-a ucis. Și-apoi, pen'mnezeu, ești precog – ar trebui să fii obișnuit cu așa ceva. În orice caz...

Se lăsă pe spătarul scaunului, se roti cu el, după care își puse picior peste picior.

– Am văzut monumentul ăla, știi? Ghici pentru cine e. Pentru mine.

Se uită atent la Barney, apoi ridică din umeri.

Barney zise:

– N-am nimic de câștigat, absolut nimic, de aici. Îmi vreau nevasta înapoi. O vreau pe Emily.

Simți cum îl cuprinde furia, întrecându-i cu mult amărăciunea. Revolta în fața dezamăgirii.

– Emily.

Leo Bulero dădu din cap. Apoi spuse în interfon:

– Domnișoară Gleason, te rog, să nu ne deranjeze nimeni un timp.

Își întoarse iarăși privirea către Barney, cercetându-l cu mare interes.

– Individul ăla, Hnatt – așa-l cheamă? – a fost săltat de poliția Națiunilor Unite, împreună cu restul organizației lui Eldritch; știi, Hnatt avea un contract, pe care l-a semnat cu agentul lui Palmer. Ei bine, i-au dat posibilitatea să aleagă între o condamnare la închisoare – okay, admit că nu-i corect, dar nu mă învinui pe mine – și emigrare. A emigrat.

– Și ea cum se descurcă?

– În afacerea ei cu oalele? Cum naiba s-o poată continua într-o baracă de sub deșertul marțian? Normal că i-a făcut vânt idiotului. Așa că, vezi, dacă ai fi așteptat...

Barney zise:

– Chiar ești Leo Bulero? Sau ești Palmer Eldritch? Iar povestea de-acum e numai pentru a mă face să mă simt și mai rău – nu-i așa?

Ridicând sprânceana, Leo spuse:

– Palmer Eldritch e mort.

– Dar asta nu-i realitatea; e o fantezie indusă de drog. Translație.

– Pe naiba nu-i realitatea! îl fulgeră Leo cu privirea. Mie ce-mi face, atunci? Ascultă.

Îl țintui pe Barney cu degetul, furios.

– Nu-i nimic ireal cu *mine;* tu ești o afurisită de fantasmă, cum ziceai, venită din trecut. Adică ai văzut situația complet pe dos. Auzi asta?

Izbi în tăblia biroului cu toată puterea mâinilor.

– Adevărata marcă a realității. Și-ți spun că fosta ta soție și Hnatt au divorțat; știu, fiindcă nouă ne vinde ea oalele, pentru miniaturizare. De fapt, a fost în biroul lui Roni Fugate miercurea trecută.

Îmbufnat, pufăi din țigara lui de foi, continuând să se uite urât la Barney.

– Atunci, tot ce-mi rămâne de făcut, zise Barney, este să o caut.

Era cât se poate de simplu.

– A, mda, încuviință Leo dând din cap. Încă un lucru, numai. Ce ai de gând cu Roni Fugate? Trăiești cu ea în lumea asta, pe care se pare că-ți place s-o consideri ireală.

Uluit, Barney întrebă:

– După *doi ani?*

– Iar Emily știe, pentru că, de când își vinde marfa la noi, prin Roni, s-au împrietenit; își spun una alteia secretele. Privește din punctul de vedere al lui Emily. Dacă te primește înapoi la ea, probabil că Roni va înceta să-i mai accepte oalele pentru miniaturizare. E un risc și pun pariu că Em nu va dori să și-l asume. Adică noi îi dăm lui Roni libertatea absolută de a spune „nu“, cum aveai și tu, la vremea ta.

Barney zise:

– Emily n-o să-și pună niciodată cariera înaintea propriei vieți.

– *Tu* ai făcut-o. Poate că Em a învățat de la tine, a preluat mesajul. Și, oricum, chiar fără Hnatt ăla, de ce ar vrea Emily să se întoarcă la tine? Duce o viață plină de succes, cu cariera ei; e vestită pe întreaga planetă și a pus la saltea pielicică după pielicică... Vrei să-ți spun

adevărul? Are toți bărbații pe care și-i dorește. La orice oră. Em n-are nevoie de tine; privește realitatea în față, Barney. În fond, ce-i lipsește lui Roni? Sincer, mie nu mi-ar păsa...

– Cred că ești Palmer Eldritch, spuse Barney.

– Eu? se bătu Leo în piept. Barney, eu l-am ucis pe Eldritch; de-asta mi-au ridicat monument.

Vocea îi era liniștită, dar se înroșise puternic la față.

– Am eu dinți din oțel inoxidabil? Am un braț artificial? Leo își ridică amândouă brațele.

– Ei? Și ochii mei?...

Barney porni spre ușa biroului.

– Unde te duci? întrebă Leo.

– Știu, spuse Barney, deschizând ușa, că dacă o pot vedea pe Emily fie și numai pentru câteva minute...

– Nu, nu poți, amice, zise Leo.

Scutură din cap, hotărât.

Așteptând, pe coridor, venirea liftului, Barney se gândi: Probabil că era chiar Leo. Și probabil că-i adevărat.

Prin urmare, nu voi reuși fără Palmer Eldritch.

Anne avea dreptate; ar fi trebuit să-i dau înapoi jumătate din doză și să fi încercat împreună. Anne, Palmer... Sunt același lucru, totul este el, creatorul. Iată cine și ce anume este Eldritch, își dădu el seama. Stăpânul acestor lumi. Noi, restul, doar le locuim, iar atunci când vrea, le poate locui și el. Poate să schimbe oricând peisajul, să se manifeste, să împingă lucrurile în orice direcție poftește. Și chiar să fie oricare dintre noi, după bunul său plac. Noi toți, de fapt, dacă vrea. Etern, în afara timpului și parte a tuturor celorlalte dimensiuni combinate... *Poate pătrunde până și într-o lume în care el este mort.*

Palmer Eldritch s-a dus în Prox om și a revenit zeu.

Cu voce tare, așteptând liftul, Barney zise:

– Palmer Eldritch, ajută-mă! Fă să-mi capăt nevasta înapoi!

Se uită în jur; nu era nimeni care să-l audă.

Liftul sosi. Ușile alunecară în lături. Înăuntrul liftului așteptau patru bărbați și două femei, în liniște.

Toți erau Palmer Eldritch. Bărbați și femei, deopotrivă: braț artificial, dinți din oțel inoxidabil... Față slabă, suptă, cenușie, cu ochi Jensen.

Aproape la unison, ca și cum s-ar fi luat la întrecere care s-o rostească prima, cele șase persoane spuseră:

– Nu vei fi în stare să pleci de-aici, să te întorci în lumea ta, Mayerson; ai mers prea departe de data asta, ai luat o supradoză masivă. După cum te-am avertizat și atunci când mi-ai înhățat-o, la Perspectiva Vărsat de Vânt.

– Nu mă poți ajuta? întrebă Barney. Trebuie s-o capăt înapoi.

– Nu înțelegi? spuseră cei șase Palmeri, clătinându-și capul în formație; era aceeași mișcare pe care tocmai o făcuse Leo și același „nu" hotărât. Cum ți s-a mai spus: de vreme ce ăsta ți-e viitorul, te-ai stabilit deja aici. Prin urmare, pentru tine nu mai există alt loc; e o chestiune de logică elementară. Pentru cine ar trebui s-o ispitesc eu pe Emily? Pentru tine? Sau pentru legitimul Barney Mayerson, care-a trăit normal până acum? Și să nu ai impresia că el n-a încercat s-o capete înapoi pe Emily. Doar nu crezi – și, în mod clar, nu crezi – că, atunci când s-a destrămat familia Hnatt, *el a făcut pasul?* Deși eu am încercat să-l ajut, atunci; s-a întâmplat cu numai câteva luni în urmă, imediat după ce Richard Hnatt a fost trimis pe Marte, izbind din picioare și protestând tot drumul. Personal, nu-l învinuiesc pe Hnatt; a fost un târg murdar, pus la cale de Leo, desigur. Dar uită-te la tine!

Cei șase Palmeri gesticulară, nemulțumiți.

– Ești o fantasmă, așa cum zicea Leo; chiar pot vedea prin tine. Am să-ți spun, folosind un termen mai exact, ce anume ești.

Din partea celor șase sosi atunci, calm, impasibil, declarația:

– Ești o fantomă.

Barney se uită lung la ei, iar ei se uitară la el placid, nemișcați.

– Încearcă să-ți clădești viața pe această premisă, continuară Palmerii. Iată, ai căpătat ceea ce promite Sf. Pavel – după cum îi tot dădea zor Anne Hawthorne: nu mai porți un corp trecător, de carne; în locul lui, ai îmbrăcat unul eterat. Îți place, Mayerson?

Tonul le era zeflemitor, dar toate cele șase chipuri arătau compasiune; se citea în ochii lor mecanici, tăiați orizontal, siniștri.

– N-ai cum să mori; nu mănânci, nu bei, nu respiri... Poți, dacă vrei, să treci direct prin ziduri – de fapt, prin orice obiect material dorești. Ai să te înveți, cu vremea. Evident, pe drumul spre Damasc, Pavel a avut o viziune legată de acest fenomen. De ăsta și de încă multe altele, pe lângă el.

Palmerii adăugară:

– Sunt înclinat, după cum observi, să am oarecare înțelegere față de punctul de vedere timpuriu și neocreștin, cum e cel împărtășit de Anne. E de ajutor în explicarea multor lucruri.

Barney zise:

– Dar tu, Eldritch? Ești mort, ucis de Leo acum doi ani.

Și eu știu, se gândi el, că înduri exact aceeași soartă ca a mea; același proces probabil că s-a petrecut și cu tine, undeva, pe drum. Ți-ai administrat și tu o supradoză de Ale-G, iar acum nu mai există nicio cale de întoarcere în propriul tău timp.

– Monumentul ăla, spuseră cei șase Palmeri, murmurând împreună ca o rafală depărtată de vânt, este extrem de inexact. O navă de-a mea a fost atacată, cu tunurile, de una de-a lui Leo, în apropiere de Venus; eu mă aflam – sau trebuia să mă aflu – la bordul navei mele. Leo era la bordul navei lui. El și cu mine tocmai avusesem o conferință, împreună cu Hepburn-Gilbert, pe Venus, iar în drum spre Terra, Leo a profitat de ocazie pentru a se repezi asupra noastră.

Pe acea bază a fost ridicat monumentul – în urma presiunii economice viclean exercitate de Leo asupra tuturor organizațiilor politice care aveau un cuvânt de spus. S-a strecurat, o dată pentru totdeauna, în cărțile de istorie.

Două persoane, un tânăr bine îmbrăcat, genul de individ din conducere, și o tânără, care era probabil secretară, trecură agale pe hol; îi aruncară priviri curioase lui Barney, apoi celor șase creaturi din lift.

Creaturile încetară să mai fie Palmeri; transformarea avu loc sub ochii lui Barney. Dintr-odată, deveniră șase persoane, bărbați și femei, cu totul obișnuite. Complet diferite între ele.

Barney se îndepărtă de lift. Rătăci timp îndelungat pe coridoare, apoi coborî la parter, unde se afla fișierul celor de la P.P. Layouts. Acolo, parcurgându-l, își descoperi propriul nume și numărul biroului. Ca o ironie – și era deja cam prea mult – purta titlul pe care încercase să i-l smulgă lui Leo, cu destul de puțin timp în urmă; figura pe listă drept conducător pre-Modă, superior în mod evident oricărui consultant. Deci, iarăși, dacă mai aștepta măcar...

Nu încăpea nicio îndoială că Leo reușise să-l aducă înapoi de pe Marte. Să-l salveze din lumea barăcilor. Iar asta însemna mare lucru.

Procesul plănuit – sau vreo altă tactică – reușise. Avea să reușească, mai degrabă. Și probabil că nu peste multă vreme.

Ceața halucinației aruncată în jur de Palmer Eldritch, pescarul de suflete omenești, era extrem de eficientă, dar nu perfectă. Nu pe termen lung. Dacă se oprea, dacă nu mai consuma altă cantitate de Ale-G după doza inițială...

Faptul că Anne Hawthorne avusese atunci o porție la ea fusese, probabil, deliberat. Un mijloc de a-l manipula, de a-l determina să mai ia încă o dată și foarte repede. Dacă așa stăteau lucrurile, protestele ei fuseseră prefăcute; vrusese ca el să-i ia porția și, ca o fiară într-un labirint superior, Barney se zbătuse pentru a ajunge la calea spre afară, întrezărită. Manipulat de Palmer Eldritch la fiecare pas.

Și nu mai exista niciun drum înapoi.

Dacă era să-l creadă pe Eldritch, vorbind prin Leo. Prin prezența lui pretutindeni. Însă ăsta era cuvântul-cheie, *dacă.*

Sui cu liftul la etajul unde se afla biroul lui.

Când deschise ușa, omul care stătea la masa de lucru își ridică privirile și spuse:

– Închide chestia aia. Nu avem prea mult timp.

Omul – și era el însuși – se ridică în picioare; Barney îl cercetă cu privirea, apoi, reflex, închise ușa, cum i se ceruse.

– Mersi, spuse glacial sinele lui viitor. Și încetează să te mai frământi în legătură cu întoarcerea în propriul tău timp; ai să te întorci. Cea mai mare parte a lucrurilor pe care Eldritch le-a făcut – sau le face, dacă preferi să le privești așa – reprezintă schimbări de suprafață: el face lucrurile să *pară* așa cum vrea el, ceea ce nu înseamnă că ele și sunt. Mă urmărești?

– Am să... Te cred pe cuvânt.

Viitorul lui sine zise:

– Îmi dau seama că mie-mi vine ușor s-o spun, acum; Eldritch tot se mai arată din când în când, uneori chiar în public, dar eu știu – și toată lumea, până și cel mai ignorant cititor al homeoziarelor de ultim nivel știe – că el nu-i decât o fantomă; omul real se află într-un mormânt de pe Sigma 14-B și faptu-i verificat. Tu ești într-o situație diferită. La tine, adevăratul Palmer Eldritch poate apărea în orice moment; ceea ce ar fi real pentru tine, ar fi o fantasmă pentru mine și același lucru are să fie valabil când te vei întoarce pe Marte. Vei întâlni un Palmer Eldritch autentic, viu și, ca să fiu sincer, nu te invidiez.

Barney zise:

– Spune-mi numai cum să ajung din nou acolo.

– Nu-ți mai pasă de Emily?

– Mi-e frică.

Și-și simți propria privire – perceperea și capacitatea de înțelegere a viitorului – împietrindu-l.

– Okay, se trezi vorbind fără voie, ce ar trebui să fac pentru a pretinde că te impresionez? Imposibil să nu știi.

– Eldritch are un avantaj asupra oricui a consumat Ale-G prin aceea că revenirea de sub influența drogului este extrem de îndelungată și treptată; o serie de niveluri, fiecare fiind o iluzie tot mai slab indusă și tot mai amestecată cu realitatea autentică. Uneori, procesul durează ani de zile. *De-asta* l-au interzis, până la urmă, Națiunile Unite și s-au întors împotriva lui Eldritch; Hepburn-Gilbert l-a aprobat inițial, crezând sincer că îl ajuta pe utilizatorul de Ale-G să pătrundă până la realitatea concretă, dar ulterior a devenit evident pentru oricine îl folosea, ori era martor la folosirea lui, că producea exact...

– Atunci, eu nu mi-am revenit după prima doză.

– Întocmai; nu te-ai mai întors la realitatea adevărată. Cum s-ar fi întâmplat dacă te-ai mai fi abținut douăzeci și patru de ore. Fantasmele lui Eldritch, impuse materiei normale, s-ar fi spulberat complet; ai fi fost eliberat. Dar Eldritch te-a făcut să accepți cea de-a doua doză, mai puternică; știa că fusesei trimis pe Marte pentru a acționa împotriva lui, cu toate că nu avea idee cum vei proceda. Se temea de tine.

Părea straniu să audă asta; nu suna bine. Eldritch, cu tot ce făcuse și putea face... Dar Eldritch văzuse monumentul viitorului; știa că, într-un fel sau altul, tot aveau să-l ucidă.

Ușa biroului se deschise brusc.

Roni Fugate privi înăuntru și-i văzu pe amândoi; nu spuse nimic – rămase uitându-se lung, cu gura căscată. Apoi reuși să îngaime:

– O fantomă. Cred că e cea care stă în picioare, cea dinspre mine.

Tremurând, intră în birou și trânti ușa după ea.

– Întocmai, spuse sinele lui viitor, măsurând-o cu asprime. Îl poți testa trecându-ți mâna prin el.

Ea făcu întocmai; Barney Mayerson îi văzu mâna pătrunzând în corpul lui și dispărând.

– Am mai întâlnit fantome, spuse ea, retrăgându-și mâna; își mai revenise puțin. Dar niciodată una de-a ta, dragule. Toți cei care-au consumat scârboșenia aia au devenit fantome la un moment dat, însă în ultima perioadă au apărut mai rar pe aici. Într-o vreme, acum vreun an, le zăreai oriunde întorceai capul.

Și adăugă:

– Hepburn-Gilbert a văzut, până la urmă, una de-a lui; exact ce merita.

– Îți dai seama, îi zise lui Roni sinele lui viitor, că se află sub dominația lui Eldritch, deși, pentru noi, omul este mort? Așa că trebuie să lucrăm prudent. Eldritch poate începe să-i influențeze percepția în orice moment, iar când asta se va întâmpla, nu va avea de ales și va reacționa în consecință.

Adresându-i-se lui Barney, Roni zise:

– Ce *putem* face pentru tine?

– Vrea să se întoarcă pe Marte, spuse sinele lui viitor. Au pus la cale o schemă extrem de complicată, pentru a-l distruge pe Eldritch prin intermediul tribunalelor interplanetare; asta presupune ca lui să-i fie administrat un epilepsigen ionian, KV-7. Sau nu-ți mai amintești?

– Dar n-a mai ajuns în fața tribunalului, spuse Roni. Eldritch a aplanat lucrurile. Au renunțat la proces.

– Te putem transporta pe Marte, îi zise lui Barney sinele lui viitor, cu o navă de la P.P. Layouts. Însă n-o să rezolvi nimic, deoarece Eldritch nu numai că o să te urmărească și o să te însoțească în călătorie, dar va fi deja acolo, să te întâmpine – e sportul lui preferat, în aer liber. Reține că o fantomă poate merge oriunde; nu-i limitată de timp sau de spațiu. Asta o face să fie fantomă, asta și faptul că nu are niciun metabolism, cel puțin nu în sensul în care înțelegem noi cuvântul. Și

totuși, în mod ciudat, este afectată de gravitație. S-au făcut și niște studii, în ultima vreme; oricum, multe încă nu se cunosc.

Termină, cu înțeles:

– Mai cu seamă în legătură cu o chestiune mai specială. Cum poate fi trimisă o fantomă în propriul ei spațiu și timp – exorcizată.

Barney zise:

– Sunteți nerăbdători să scăpați de mine?

Simți că-l ia cu frig.

– Întocmai, spuse calm sinele lui viitor. La fel de nerăbdători pe cât ești și tu să ajungi înapoi; știi acum că ai făcut o greșeală, știi că...

Îi aruncă o privire lui Roni și se întrerupse imediat. Nu voia să se refere la problema lui Emily de față cu ea.

– S-au făcut niște încercări cu electroșocuri, la un voltaj ridicat și un amperaj mic, zise Roni. Și cu câmpuri magnetice. Universitatea Columbia a...

– Cea mai bună treabă deocamdată, spuse sinele lui viitor, se face la departamentul de fizică al Universității California, de pe Coasta Vestică. Fantoma este bombardată cu particule beta, care dezintegrează proteinele elementare ce stau la baza...

– Okay, zise Barney. Vă las în pace. Mă duc la departamentul de fizică, să văd ce pot face.

Se simțea complet înfrânt; fusese abandonat până și de sinele lui cel din urmă, se gândi el cuprins de o furie sălbatică, neputincioasă. Cristoase!

– E ciudat, spuse Roni.

– Ce-i ciudat? întrebă sinele lui viitor, lăsându-se pe spătarul fotoliului, încrucișându-și brațele pe piept și uitându-se atent la ea.

– Ceea ce spui despre California, răspunse Roni. După câte știu eu,

acolo n-au făcut niciodată vreun experiment cu fantome.

I se adresă liniștit lui Barney:

– Cere-i să-ți arate amândouă mâinile.

Barney zise:

– Mâinile!

Dar transformarea omului din fotoliu începuse deja, mai ales la maxilar, unde lui Barney îi fu ușor să recunoască umflătura particulară.

– Las-o baltă, spuse el răgușit și simți cum îl ia amețeala.

Viitorul lui sine zise în zeflemea:

– Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, Mayerson. Chiar crezi că are vreun rost să mergi de colo-colo, încercând să duci de nas pe careva, încât să i se facă milă de tine? La naiba, *mie* mi-e milă de tine; ți-am spus să nu iei cea de-a doua doză! Te-aș ușura de povara asta, dacă aș ști cum – și eu știu despre droguri mai mult decât oricare alt om în viață.

– Ce se va întâmpla cu el? îl întrebă Roni pe viitorul lui sine, care nu mai era viitorul lui sine; metamorfoza se desăvârșise, iar Palmer Eldritch stătea răsturnat în scaunul dindărătul biroului său, înalt și cenușiu, rotindu-se ușor în stânga și-n dreapta – o masă imensă de pânză de păianjen atemporală, cu formă cvasiumană, într-o atitudine apropiată de cea a unui cavaler. Doamne Dumnezeule, chiar o să bântuie pe-aici *la nesfârșit!*

– Bună întrebare, spuse cu gravitate Palmer Eldritch. Aș fi vrut și eu să știu; pentru mine, ca și pentru el. Eu sunt vârât în asta mai adânc decât el, nu uita.

Adresându-i-se lui Barney, spuse:

– Deci pricepi cum stă treaba? Nu-i nevoie să-ți asumi Gestalt-ul normal; poți fi o piatră, sau un copac, sau un conteiner pentru deșeuri propulsat cu reacție, sau o porțiune de acoperiș

termoizolant. Eu am fost, pe rând, fiecare dintre ele și încă multe altele. Dacă devii obiect neanimat, de pildă o buturugă veche, nu mai ești conștient de scurgerea timpului. Ar fi o soluție interesantă pentru unul care vrea să scape de o asemenea existență de fantasmă. Eu nu vreau.

Vocea îi era coborâtă.

– Deoarece, pentru mine, a mă reîntoarce în propriul meu spațiu și timp înseamnă moartea – la instigările lui Leo Bulero. Eu nu pot continua să trăiesc decât în această stare. Dar cu tine...

Dădu din mână, zâmbind ușor.

– Fii o stâncă, Mayerson. Durează, oricât de mult ar lua să treacă efectul drogului. Zece ani, un secol. Un milion de ani. Sau fii un os vechi, de fosilă, într-un muzeu.

Privirea îi era blândă. După o vreme, Roni spuse:

– Poate că are dreptate, Barney.

Barney se duse la birou, luă un presse-papiers din sticlă, apoi îl lăsă jos.

– Noi nu-l putem atinge, spuse Roni, dar el poate...

– Posibilitatea fantomelor de a manipula obiecte materiale, zise Palmer Eldritch, dovedește clar faptul că *sunt* prezente și că nu-i vorba doar despre niște proiecții. Nu uita fenomenul Poltergeist... Puteau să azvârle obiecte prin toată casa, fiind totuși incorporale.

Montată pe un perete al biroului, strălucea o placă; era un premiu pe care-l primise Emily cu trei ani înainte de începutul singurătății lui, pentru niște vase care intraseră într-un spectacol. Iată-l; încă îl păstra.

– Vreau să fiu placa aia, hotărî Barney.

Era executată din lemn de esență tare, probabil mahon, și din alamă; avea să dureze timp îndelungat și, în plus, știa că viitorul lui sine n-o va arunca niciodată. Se îndreptă spre placă, întrebându-se cum era

să înceteze a mai fi om și să devină un obiect din alamă și lemn, montat pe un perete.

Palmer Eldritch spuse:

– Îmi vrei ajutorul, Mayerson?

– Da, răspunse el.

Ceva îl luă pe sus; Barney își întinse brațele în lături, pentru a se echilibra, apoi se trezi scufundându-se, coborând printr-un tunel nesfârșit, care se strâmta – îl simțea strângându-se împrejurul lui și știu că făcuse o socoteală greșită. Palmer Eldritch îl prinsese iarăși în lațul gândurilor lui, își demonstrase iarăși puterea asupra celor care foloseau Ale-G; Eldritch făcuse ceva – iar el nici nu putea spune ce anume – însă, oricum, nu era ceea ce zisese. Nu ceea ce promisese.

– Naiba să te ia, Eldritch! spuse Barney, fără să-și audă vocea, fără să audă nimic.

Cobora tot mai mult, lipsit de greutate, nemaifiind nici măcar fantomă; gravitatea încetase să-l afecteze, așa că până și asta dispăruse.

Slăbește-mă puțin, Palmer, se gândi. Te rog. O rugăminte, realiză el, care fusese deja refuzată; Palmer Eldritch acționase de mult – era prea târziu și întotdeauna fusese. Atunci, o să-i dau înainte cu procesul, își spuse Barney; o să-mi aflu eu cumva calea înapoi, spre Marte, ca să iau toxina și să-mi petrec restul vieții prin tribunale interplanetare, luptându-mă cu tine – și învingând. Nu pentru Leo sau P.P. Layouts, ci pentru mine.

Auzi atunci un hohot de râs. Era al lui Palmer Eldritch, dar ieșea din...

Sine însuși.

Uitându-se în jos, la propriile lui mâini, o desluși pe stânga, roz, albicioasă, alcătuită din carne, acoperită cu piele și păr fin, aproape invizibil, iar apoi pe dreapta, lucioasă, strălucitoare, fără pată în perfecțiunea ei mecanică, o mână superioară celei naturale, de mult pierdută.

Acum știa ce se întâmplase. Se săvârșise o mare translație – din punctul lui de vedere, cel puțin – și era posibil ca totul, până în acel moment, să nu fi vizat decât o asemenea finalitate.

Eu voi fi, își dădu el seama, cel pe care-l va ucide Leo Bulero. Despre mine va relata monumentul.

Acum sunt Palmer Eldritch.

În acest caz, se gândi Barney după o vreme, când mediul lui înconjurător păru a se solidifica și limpezi, mă întreb cum se descurcă el cu Emily în pat.

Sper că destul de prost.

12

Cu brațe uriașe ce lăsau dâre în urmă, se întinse din sistemul Proxima Centaurus până la Terra însăși, și nu era ființă umană; nu om era cel care se întorsese. Și avea o putere extraordinară. Reușea să înfrângă moartea.

Dar nu era fericit. Pentru simplul motiv că rămăsese singur. Așa că încercă pe dată să rezolve problema; avu însă o mulțime de necazuri până a-i atrage și pe alții înspre calea urmată de el.

Unul dintre aceștia era Barney Mayerson.

– Mayerson, spuse el pe un ton liniștit, ce naiba ai de pierdut? Ia gândește-te la situația în care te afli; ești terminat – fără femeia pe care o iubești, cu un trecut pe care-l regreți... Îți dai seama că viața ta a luat un curs cu totul greșit și că nimeni nu te-a *obligat* s-o faci. Și nu mai poate fi reparat nimic. Nici dacă viitorul ar dura un milion de ani, nu ai avea cum să recuperezi ceea ce ai pierdut – cum s-ar zice – doar din vina ta. Îmi pricepi raționamentul?

Niciun răspuns.

– Și uiți un lucru, continuă el, după ce așteptă o vreme. Ea a involuat, din cauza mizerabilei de terapii pe care o aplică, în clinicile lui, doctorul ăla german, cu aer de fost nazist. Desigur, ea – de fapt, soțul ei – a avut ideea, destul de inspirată, să întrerupă imediat tratamentul, așa că Emily mai este încă în stare să scoată vase pe care să le vândă; n-a involuat prea mult. Dar... Nu ți-ar plăcea. Ar trebui

să știi; e puțin mai superficială, e o idee mai prostuță. Nu ar mai fi ca în trecut, chiar dacă o capeți înapoi; *ar fi altceva.*

Așteptă din nou. De astă dată, avu un răspuns:

– E-n regulă!

– Unde ai vrea să te duci? continuă el de cum îl auzi. Pe Marte? Pun pariu. Okay, atunci, înapoi pe Terra.

Barney Mayerson, nu el însuși, răspunse:

– Nu. Am părăsit Pământul de bună voie; eram terminat; sosise sfârșitul.

– Okay. Nu pe Terra. Ia să vedem. Hmm!

Chibzui.

– Prox, zise. N-ai văzut niciodată sistemul Prox și nici pe proxani. Eu sunt o punte, înțelegi? Între cele două sisteme. Prin mine, ei pot veni aici, în sistemul Sol, oricând doresc eu... *Dacă* le permit eu. Dar nu le-am permis. Și ce nerăbdători sunt!

Chicoti.

– Practic, așteaptă încolonați. Ca puștii la spectacolul de sâmbătă după-amiaza.

– Fă-mă o piatră.

– De ce?

Barney Mayerson zise:

– Așa nu mai pot simți. Nu există nicăieri un loc unde să mă duc.

– Nu vrei nici măcar să fii translatat în același organism cu mine?

Niciun răspuns.

– Poți să-mi împărtășești ambițiile. Am din belșug – ambiții mari... Pe lângă ele, ale lui Leo par niște gunoaie.

Desigur, se gândi el, Leo mă va ucide nu peste multă vreme. Cel puțin după măsurătoarea timpului din afara translației.

– Am să te pun la curent cu una dintre ele. Una minoră. S-ar putea să te aprinzi.

– Mă îndoiesc, zise Barney.

– Am de gând să devin planetă.

Barney izbucni în râs.

– Crezi că-i caraghios?

Simțea cum îl cuprinde furia.

– Cred că ești sărit. Fie că ești om, fie că ești o chestie din spațiul interstelar, tot sărit de pe fix rămâi.

– Nu ți-am explicat, zise el cu demnitate, exact ce aveam în minte când am spus asta. La ce mă gândesc eu este: să fiu fiecare de pe planetă. Știi la ce planetă mă refer.

– Terra.

– La naiba, nu. Marte.

– De ce Marte?

– E...

Își căută vorbele.

– Nouă. Nedezvoltată. Plină de potențial. Am de gând să fiu toți coloniștii, pe măsură ce sosesc și încep să-și orânduiască viața acolo. Am să le îndrum civilizația; am să le *fiu* civilizația!

Niciun răspuns.

– Haide! Spune ceva!

Barney zise:

– Cum se face că, dacă tu poți fi atât de multe, inclusiv o întreagă planetă, eu nu pot să fiu nici măcar o placă pe un perete al biroului meu de la P.P. Layouts?

– Îmm!... făcu el deconcertat. Okay, okay. Poți fi placa aia; ce naiba îmi pasă mie? Fii ce vrei tu – ai luat drogul; ai dreptul să fii translatat în orice îți place. Nu-i real, desigur. Ăsta-i adevărul. Îți dezvălui cel mai intim secret: este o halucinație. Ce-i dă aparența de real e faptul că anumite aspecte profetice se transformă în experiență, exact ca în cazul viselor. Am pătruns și am ieșit dintr-o mie de așa-numite „lumi de translație"; le-am văzut pe toate. Și știi ce sunt? Nu-s nimic. Ca un șoarece alb captiv, căruia îi aplici impulsuri electrice, iar și iar, în anumite zone ale creierului – e dezgustător!

– Înțeleg, zise Barney Mayerson.

– Vrei să sfârșești într-una dintre ele, știind despre ce e vorba?

După un timp, Barney răspunse:

– Sigur.

– Okay! Am să te transform într-o piatră și-am să te pun pe țărmul unei mări; poți sta acolo, să asculți sunetul valurilor, vreo două milioane de ani. Probabil că așa o să fii mulțumit.

Cretin netrebnic, gândi el furios. O piatră! Cristoase!

– M-am înmuiat, oare? întrebă atunci Barney; în voce îi apărură, pentru prima oară, puternice nuanțe de îndoială. Asta au vrut proxanii? De-asta ai fost trimis?

– N-am fost trimis. Am venit încoace de capul meu. E mai ceva decât să trăiești în spațiul mort, printre stelele fierbinți.

Chicoti.

– Sigur că ești moale – și mai vrei să fii o piatră! Ascultă, Mayerson; nu să fii piatră vrei tu, de fapt. Ce-ți dorești tu este moartea.

– Moartea?

– Vrei să spui că nu știai?

Era neîncrezător.

– Haide, haide!

– Nu. Nu știam.

– E foarte simplu, Mayerson; am să-ți dau o lume de translație în care ești cadavrul putrezind al unui câine vagabond, dintr-un șanț – gândește-te: ce ușurarea naibii, pentru mine! Tu ai să fii eu – ești eu – iar Leo Bulero te va ucide. Ăsta-i câinele mort, Mayerson; ăsta-i hoitul din șanț.

Iar eu am să continuu să trăiesc, își spuse el. Iată darul pe care ți-l fac și ține minte: în germană, Gift 2 înseamnă „otravă". Am să te las să mori în locul meu, peste câteva luni. Monumentul ăla de pe Sigma 14-B va fi ridicat, dar eu am s-o duc mai departe, în corpul tău viu. Când te vei întoarce de pe Marte, pentru a lucra din nou la P.P. Layouts, vei fi eu. Și uite-așa îmi păcălesc destinul.

Era foarte simplu.

– Okay, Mayerson, conchise el, ostenit de discuție. Șo pe ei, cum se zice! Consideră-te terminat; nu mai suntem un singur organism. Ne-am recăpătat destinele diferite, separate, așa cum ai vrut tu. Te afli pe o navă a lui Conner Freeman, care pleacă de pe Venus, iar eu sunt jos, la Perspectiva Vărsat de Vânt; am o grădină de legume căreia îi merge foarte bine, pot face amor cu Anne Hawthorne când vreau eu – e o viață bună, după mine. Sper că și ție-ți place a ta la fel de mult.

Și, în acel moment, ieși.

Stătea în bucătăria compartimentului său de la Perspectiva Vărsat de Vânt; pusese pe plită o tigaie plină cu ciuperci locale... Aerul mirosea a unt și a mirodenii, iar din sufragerie, magnetofonul lui portabil făcea să se audă o simfonie de Haydn. Câtă pace! se gândi el încântat. Exact ce vreau; puțină pace și liniște. În definitiv, eram obișnuit cu ele, în spațiul interstelar. Căscă, întinzându-se leneș și zise:

– Am făcut-o.

Din sufragerie, unde citea un homeoziar luat de la serviciul de informare al unuia dintre sateliții Națiunilor Unite, Anne Hawthorne își înălță capul și întrebă:

– Ai făcut ce, Barney?

– Am nimerit la fix condimentele, răspunse el, încă exultând.

Sunt Palmer Eldritch și mă aflu aici, nu acolo. Voi supraviețui atacului lui Leo și știu cum să mă bucur de viața asta, cum s-o folosesc din plin, lucru pe care Barney nu l-a făcut și nu l-ar fi făcut niciodată.

Să vedem cum o să-i placă atunci când flotila de război a lui Leo îi va spulbera nava comercială. Și când va simți sfârșitul unei vieți amarnic regretate.

Barney Mayerson clipi în lumina strălucitoare, proiectată din plafon. Își dădu seama după o clipă că se află la bordul unei nave; încăperea părea obișnuită, o combinație între dormitor și cameră de primire, dar el o recunoscu după starea de degradare a mobilei. Iar gravitația era cu totul necorespunzătoare; produsă artificial, nu reușea s-o copieze pe a Pământului.

Și exista o fereastră. Strâmtă, nu mai mare decât fagurele dintr-un stup de albine. Cu toate astea, plasticul lăsa să se vadă golul de dincolo de el, iar Barney se apropie să privească. Soarele orbitor umplea o porțiune a panoramei; din reflex, întinse mâna să acționeze filtrul negru. Atunci o observă. Mâna lui artificială, metalică, extraordinar de eficientă mecanic.

Ieși imediat din cabină și o porni pe coridor, până la compartimentul de control. Încuiat; bătu ușor în ușă cu încheieturile din oțel ale degetelor și, după un timp, ușa cea grea, bombată, se deschise.

– Da, domnule Eldritch.

Pilotul, un tânăr blond, îl salută din cap cu respect.

El spuse:

– Trimite un mesaj.

Pilotul scoase un creion și-l cumpăni deasupra notesului montat în rama tabloului de control.

– Cui, domnule?

– Domnului Bulero.

– Lui Leo... Bulero.

Pilotul scria rapid.

– Trebuie să-l transmitem pe Terra, domnule? Dacă-i așa...

– Nu. Leo se află în apropiere, la bordul navei lui. Spune-i...

Chibzui rapid.

– Doriți să vorbiți cu el, domnule?

– Nu vreau să mă ucidă, răspunse el, iată ce încerc să-i spun. Și nici pe tine, odată cu mine. Și nici pe cei care s-or mai afla pe nava asta de transport greoaie, pe ținta asta idiot de uriașă.

Dar este fără speranță, își dădu el seama. Careva din organizația lui Felix Blau, infiltrat cu grijă pe Venus, m-a văzut îmbarcându-mă; Leo știe că mă aflu aici.

– Adică... Atât de dură este competiția în afaceri? întrebă pilotul care, luat prin surprindere, se albise la față.

Zoe Eldritch, fiica lui, apăru, în cămașă de noapte lungă, cu corsaj și în papuci îmblăniți.

– Ce s-a întâmplat?

El răspunse:

– Leo e prin preajmă. Are o navă înarmată, cu permisiunea Națiunilor Unite; am fost atrași într-o capcană. N-ar fi trebuit niciodată să mergem pe Venus. Aici e mâna lui Hepburn-Gilbert.

I se adresă pilotului:

– Încearcă în continuare să dai de el. Mă întorc la mine în cabină.

N-am ce face aici, își spuse el și se depărtă.

– La naiba, zise pilotul, vorbiți cu el; pe dumneavoastră vă urmărește!

Se ridică din scaunul lui, lăsându-l liber cu ostentație.

Oftând, Barney Mayerson se așeză și cuplă emițătorul navei; îl fixă pe frecvența de avarie, luă microfonul și spuse:

– Leo, ticălosule! M-ai prins; m-ai ademenit să vin acolo unde să mă poți tu înhăța. Tu și flota aia nenorocită a ta, pregătită să acționeze încă dinainte să mă întorc eu din Prox – ai furat startul.

Se simțea acum mai mult furios decât speriat.

– Noi nu avem nimic, absolut nimic cu care să ne apărăm... Tragi asupra unei ținte neînarmate. E o navă de transport.

Se opri, întrebându-se ce altceva să mai spună. Să-ți spun, se gândi el, că eu sunt Barney Mayerson și că Eldritch nu va fi niciodată prins și ucis, pentru că se va translata dintr-o viață într-alta, la nesfârșit? Și că, de fapt, ucizi pe cineva cunoscut și la care ții?

Zoe îl îndemnă:

– *Spune* ceva!

– Leo, zise el în microfon, lasă-mă să mă întorc în Prox. Te rog!

Așteptă, ascultând pârâiturile din receptor.

– Okay, zise. Îmi retrag spusele. N-am să părăsesc în veci sistemul Sol, iar tu nu mă vei putea omorî niciodată, nici cu ajutorul lui Hepburn-Gilbert sau cine-o fi individul de la Națiunile Unite care te sprijină.

Lui Zoe îi spuse:

– Cum e? Îți place?

Lăsă microfonul să-i cadă din mână, cu zgomot.

– Sunt terminat.

Prima torpilă-laser aproape că tăie nava în două.

Barney Mayerson se întinse pe podeaua cabinei de comandă, asurzit de vacarmul făcut de pompele de aer pentru avarii, ce șuierau strident, străduindu-se să mențină viața. Am căpătat ce am vrut, realiză el. Sau, oricum, ce zicea Palmer că am vrut. Mor.

La bordul navei lui de luptă, fabricată de Națiunile Unite, Leo Bulero făcea manevrele necesare pentru a-i expedia o a doua și ultimă torpilă. Îi văzu, pe ecranul pilotului, fulgerarea de la capătul ajutajelor. Era, într-adevăr, foarte aproape.

Întins pe jos, Barney își aștepta moartea.

Și atunci, Leo Bulero traversă încăperea centrală a compartimentului, apropiindu-se de el.

Plină de interes, Anne Hawthorne se ridică de pe scaun și spuse:

– Deci dumneata ești Leo Bulero. Sunt câteva întrebări, toate referitoare la produsul dumitale, Dul-C...

– Eu nu produc niciun Dul-C, zise Leo. Resping vehement acest zvon. Niciuna dintre firmele mele nu este ilegală în vreo privință. Ascultă, Barney, ai consumat sau nu?...

Coborî vocea; aplecându-se peste Barney Mayerson, șopti răgușit:

– Știi tu.

– Eu mă duc afară, zise Anne, înțelegătoare.

– Nu, mârâi Leo.

Se întoarse către Felix Blau, care încuviință cu o mișcare a capului.

– Am înțeles că ești unul dintre oamenii lui Blau, îi spuse Leo fetei.

Apoi îl privi iar pe Barney Mayerson, iritat.

– Nu cred că a luat-o, spuse el ca pentru sine. Am să-l controlez.

Începu să-l cotrobăie pe Barney prin buzunarele hainei apoi în cămașă.

– Uite-l!

Scoase la iveală tubulețul conținând toxina ce deregla metabolismul creierului. Deșurubă capacul și se uită înăuntru.

– Neatinsă, îi spuse lui Felix Blau, cu un imens dezgust. Normal că Faine n-a avut niciun semn din partea lui. A dat înapoi.

Barney zise:

– N-am dat înapoi.

Am fost departe, își spuse el. Nu-ți dai seama?

– Ale-G, zise cu voce tare. Foarte departe...

– Mda, ai fost plecat vreo două minute, spuse Leo cu dispreț. Am ajuns aici exact când te-ai încuiat înăuntru; ne-a deschis unul – Norm, parcă. Are și el un rând de chei; este responsabilul barăcii, cred.

– Dar nu uitați, spuse Anne, că experiența subiectivă cu Ale-G este independentă de viteza cu care se scurge timpul pentru noi; la el, e posibil să fi durat ore sau chiar zile.

Îl privi pe Barney cu simpatie.

– Adevărat?

– Am murit, spuse Barney.

Se ridică în capul oaselor, cuprins de greață.

– M-ai ucis.

Se lăsă o liniște desăvârșită.

– Adică eu? întrebă Felix Blau în cele din urmă.

– Nu, răspunse Barney.

Nu conta. Cel puțin până când urma să ia din nou drogul. Iar atunci va sosi și sfârșitul; Palmer Eldritch va reuși, va supraviețui. Și asta era de nesuportat; nu propria lui moarte – care, oricum, avea să survină – ci trecerea la nemurire a lui Palmer Eldritch. Criptă, tu, se gândi el, unde ți-e biruința asupra acestei... Chestii?

– Mă simt jignit, se plânse Felix Blau. Ce-i, Mayerson, cu povestea aia despre cineva care te-ar fi ucis? La naiba, te-am scos din comă! Și a fost o călătorie lungă și grea încoace, iar pentru domnul Bulero – clientul meu – riscantă, în opinia mea; ne aflăm în regiunea unde acționează Eldritch.

Aruncă în jurul lui o privire neliniștită.

– Fă-l odată să ia toxina, îi spuse el lui Leo, și hai să ne întoarcem pe Terra, înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Am eu o presimțire.

Se îndreptă spre ușa compartimentului. Leo spuse:

– Ce zici, Barney?

– Nu, răspunse el.

– De ce nu?

Oboseală. Răbdare, chiar.

– Viața înseamnă prea mult pentru mine.

M-am hotărât să încetez ispășirea, se gândi el. În cele din urmă.

– Ce ți s-a întâmplat cât ai fost translatat?

Se ridică în picioare; reuși cu greu.

– N-o să spună, zise Felix Blau din pragul ușii.

Leo zise:

– Barney, e tot ce putem face. Apoi am să te iau de aici, de pe Marte; știi foarte bine. Iar epilepsia Q nu-i sfârșitul...

– Îți pierzi vremea, spuse Felix Blau și dispăru pe coridor, aruncându-i lui Barney o ultimă privire, înveninată. Ce greșeală ai făcut, punându-ți speranțele în individul ăsta!

Barney zise:

– Are dreptate, Leo.

– N-ai să mai pleci niciodată de pe Marte, spuse Leo. N-am să-ți mai aranjez în veci să te întorci pe Terra. Indiferent ce se va întâmpla de-acum înainte.

– Știu.

– Dar nu-ți pasă. Ai să-ți petreci restul zilelor luând drogul ăla.

Leo îl săgetă cu privirea, derutat.

– Niciodată, zise Barney.

– Atunci?

Barney spuse:

– Am să trăiesc aici. Ca orice colonist. Am să-mi lucrez grădina și... Tot ce-o mai fi de făcut. Să construiesc sisteme de irigații, treburi de-astea.

Se simțea istovit, iar greața nu-l părăsise.

– Îmi pare rău, zise.

– Și mie, spuse Leo. Dar nu înțeleg de ce. Se uită la Anne Hawthorne, nu văzu nici acolo vreun răspuns, ridică din umeri și se îndreptă spre ieșire. Din ușă, deschise gura să mai spună ceva, dar renunță; se duse împreună cu Felix Blau. Barney îi ascultă urcând scările, spre gura barăcii, apoi zgomotul se stinse în depărtare și se făcu liniște. Merse la chiuvetă și-și umplu un pahar cu apă.

După o vreme, Anne Hawthorne zise:

– Eu înțeleg.

– Da?

Apa avea un gust bun; înlătură ultimele urme de Ale-G.

– O parte din tine a devenit Palmer Eldritch, spuse ea. Și o parte din el s-a transformat în tine. Niciunul dintre voi nu se mai poate separa complet; ai să fii întotdeauna...

– Ți-ai pierdut mințile, zise el și se sprijini epuizat de chiuvetă, căutând să-și recapete echilibrul; picioarele îi erau totuși prea slabe.

– Eldritch a obținut de la tine ce-a vrut, spuse Anne.

– Nu, se împotrivi el. Pentru că am revenit prea devreme. Ar fi trebuit să mai fiu acolo încă vreo cinci sau zece minute. Când Leo va trage a doua oară, Palmer Eldritch se va afla în navă, nu eu.

Așa că nu-i nevoie să-mi mai dereglez metabolismul creierului într-o acțiune pripită, răsuflată, pusă la cale într-un moment de disperare, își spuse el. Va muri destul de repede omul... Sau, mai degrabă, *chestia aceea...*

– Înțeleg, spuse Anne. Și ești sigur că frântura de viitor pe care-ai cunoscut-o în timpul translației...

– E valabilă.

Pentru că el nu era dependent de ceea ce îi stătuse la dispoziție pe parcursul experienței cu drogul, în plus, își avea însușirile lui, de precog.

– Iar Palmer Eldritch știe și el că-i valabilă, zise Barney. O să facă – face, deja – tot ce-i stă în putință ca să scape. Însă nu va reuși. Nu are cum.

Sau, cel puțin, își luă el seama, *probabil* că nu are cum. Dar asta era esența viitorului: posibilități întrețesute. Iar el de mult acceptase situația, învățase cum s-o trateze; știa, intuitiv, pe ce linie să meargă. *Așa* își păstrase slujba la Leo.

– Acum însă, Leo n-o să mai tragă sforile pentru tine, spuse Anne Hawthorne. Chiar că n-o să te mai ia înapoi, pe Pământ; a vorbit

serios. Nu înțelegi gravitatea faptului? Mi-am dat seama după expresia feței lui; cât o să trăiască, nu va...

– Pământul, zise Barney, mi-a ajuns.

Și el vorbise serios când pomenise despre viața care-i stătea înainte aici, pe Marte.

Dacă era destul de bine pentru Palmer Eldritch, era destul de bine și pentru el. Fiindcă Eldritch trăise multe vieți; existase o vastă, demnă de încredere înțelepciune în substanța omului sau creaturii, ce va fi fost. Fuziunea lui însuși cu Eldritch, în timpul translației, lăsase urme asupra lui, o pecete pentru totdeauna: era o formă de conștiință. Se întrebă, atunci, dacă Eldritch se alesese, în schimb, cu ceva de la el. Oare am și eu ceva care a meritat să fie aflat de el? Intuiție? Stări sufletești, sau amintiri, sau aprecieri?

Bună întrebare. Răspunsul, decise el, era „nu“. Opozantul nostru, ceva presupus a fi urât și străin, care a pătruns într-unul din specia umană, ca o boală, în timpul lungii călătorii dintre Terra și Prox... Și cu toate astea, el știa mult mai multe decât mine despre existența noastră finită, de aici; vedea în perspectivă. Din veacurile lui de plutire liberă, în derivă, în așteptarea trecerii vreunei forme de viață de care să se agațe pentru a deveni... Poate că asta-i sursa cunoașterii lui: nu experiență, ci nesfârșită meditație solitară. În comparație cu el, eu nu știam – nu făcusem – nimic.

În ușa compartimentului apărură Norm și Fran Schein.

– Hei, Mayerson; cum a fost? Ce părere ai despre Ale-G, după a doua folosire?

Intrară, așteptându-i răspunsul, curioși.

Barney spuse:

– Nu merită deloc.

Dezamăgit, Norm zise:

– Eu am avut altă reacție; mi-a plăcut, și încă mult mai mult decât Dul-C. Numai că...

Ezită, se încruntă și se uită la soția lui cu o expresie îngrijorată.

– A fost totuși și o prezență care-ți dădea fiori, acolo unde m-am dus; a cam stricat lucrurile.

Explică:

– Firește, m-am întors...

Fran îl întrerupse:

– Domnul Mayerson pare obosit. Îi dai restul detaliilor mai târziu.

Uitându-se la Barney, Norm Schein spuse:

– Ciudată pasăre mai ești și tu, Barney! De-abia ai terminat prima oară, că ai și smuls porția bietei domnișoare Hawthorne și ai fugit de te-ai încuiat în compartimentul tău, s-o poți lua; iar acum zici că...

Ridică filozofic din umeri.

– Ei, poate c-ai băgat și tu în gușă prea mult dintr-odată. N-ai fost cumpătat, omule. Eu, unul, am de gând să încerc din nou. Cu grijă, desigur. Nu ca tine.

Făcându-și singur curaj, spuse cu voce tare:

– Vorbesc serios; mi-a plăcut chestia.

– Exceptând, zise Barney, prezența care a fost acolo, cu tine.

– Și eu am simțit-o, spuse liniștit Fran. Eu nu am de gând să mai încerc. Mi-e... Frică de ea. Indiferent ce-o fi fost.

Se cutremură și se apropie de soțul ei; dintr-o îndelungată obișnuință, el o cuprinse imediat de mijloc. Barney zise:

– Nu-ți fie frică de ea. Încearcă numai să trăiască, așa cum facem și noi ceilalți.

– Dar era atât de... începu Fran.

– Nimic de o asemenea vârstă, zise Barney, n-ar trebui să ni se pară

neplăcut. Noi nu avem idee ce înseamnă vârsta pentru dimensiunea aia. Pentru imensitatea aia.

– Vorbești de parcă ai ști ce a fost, spuse Norm.

Știu, se gândi Barney. Deoarece, cum spunea Anne, parte din ea este aici, înăuntrul meu. Și până când va muri, peste câteva luni, va păstra o parte din mine încorporată în propria ei structură. Deci când o va ucide Leo, își dădu el seama, pentru mine va fi un moment greu. Mă întreb cum se va simți ea...

– Lucrul acela, spuse el, adresându-li-se tuturor, mai ales lui Norm Schein și soției sale, are un nume pe care l-ați recunoaște, dacă vi l-aș zice. Cu toate că nu și-ar spune niciodată astfel. Noi suntem cei care l-am denumit. Din experiență, de la distanță, peste mii de ani. Dar mai devreme sau mai târziu, eram sortiți să ne confruntăm cu el. Nu de la distanță. Sau peste ani.

Anne Hawthorne zise:

– Vrei să spui Dumnezeu.

I se păru că este suficient să răspundă printr-o ușoară înclinare a capului.

– Dar... *Răul?* șopti Fran Schein.

– Un aspect, spuse Barney. Modul nostru de a-l experimenta. Nimic mai mult.

Ori nu v-am făcut deja să-l vedeți? se întrebă el. Să vă spun cum a încercat să mă ajute, în felul lui? Și totuși... Cât de încătușat a fost și el de forțele sorții, care par a fi mai presus de tot ce trăiește – incluzându-l aici și pe el, la fel ca pe noi.

– Ce chestie, zise Norm, lăsându-și colțurile gurii în jos, dezamăgit aproape până la lacrimi.

Pentru un moment, semănă cu un băiețel păcălit de cineva mai mare decât el.

13

Ceva mai târziu, când simți că-l ții genunchii, o duse pe Anne Hawthorne afară și-i arătă începuturile grădinii lui.

– Știi, îi spuse Anne, e nevoie de curaj ca să refuzi oamenii.

– Te referi la Leo?

Știa ce voia ea să spună; se referea la ceea ce tocmai le făcuse lui Leo, și lui Felix Blau, și întregii organizații P.P. Layouts, cu al lor Dul-C.

– Leo e băiat mare, zise el. Va depăși situația. Își va da seama că trebuie să-l manevreze pe Eldritch însuși și o va face.

Și-apoi, se gândi el, procesul împotriva lui Eldritch nu ar fi rezolvat mare lucru; mi-o spun însușirile mele de precog.

– Sfeclă, zise Anne.

Se așezase pe aripa unui tractor autonom și examina niște pachete cu semințe.

– Nu-mi place deloc sfecla. Așa că te rog să nu plantezi vreuna, nici măcar hibrizi din ăia, de anul trecut – verzi, lungi și subțiri, care miros ca niște clanțe din plastic.

– Te gândeai, o întrebă el, să vii să stai aici?

– Nu.

Ea cercetă pe furiș tabloul homeostatic de comenzi al tractorului și desprinse cu unghia izolația sfărâmicioasă, parțial arsă, a unuia dintre cablurile lui de presiune.

– Dar am de gând ca, din când în când, să iau masa de seară cu grupul tău; sunteți cei mai apropiați vecini pe care-i am. Așa cum sunteți voi.

– Ascultă, zise el, baraca aia prăpădită în care locuiești tu...

Se întrerupse. Identitatea, se gândi; o capăt deja sub forma acestei locuințe comune, sub standard, care ar avea nevoie de reparații amănunțite din partea unor experți, vreme de cincizeci de ani, neîntrerupt.

– Baraca mea, îi zise el, poate să-i tragă o ciomăgeală barăcii tale. În orice zi a săptămânii.

– Ce spui de duminică? Ar fi destul timp s-o faceți de două ori, atunci.

– Duminică, răspunse el, nu avem voie. Am citit Scripturile.

– Nu glumi cu așa ceva, spuse Anne liniștit.

– N-am glumit.

Și nu o făcuse. Deloc.

– Ce ai spus mai devreme, despre Palmer Eldritch...

Barney zise:

– Voiam să-ți spun un singur lucru. Poate cel mult două. Primul, că el – știi la ce mă refer – există cu adevărat, *este* cu adevărat. Deși nu așa cum l-am gândit și cum l-am experimentat noi până acum – nu așa cum vom fi, probabil, cândva în stare s-o facem. Iar al doilea...

Ezită.

– Spune!

– El nu ne poate ajuta foarte mult, zise Barney. Întru câtva, poate. Dar este cu mâinile goale, cu brațele deschise; înțelege, vrea să ajute. Încearcă, însă... Pur și simplu nu este chiar atât de ușor. Nu mă întreba de ce. Probabil că nici el nu știe. Probabil că și el este nedumerit. În ciuda timpului îndelungat de care a avut nevoie ca să reflecteze la asta.

Și în ciuda timpului pe care-l va avea la dispoziție mai târziu, se gândi Barney, dacă scapă de Leo Bulero. Om, de-al nostru, Leo. Oare știe cu ce se luptă? Și dacă ar ști?... Ar mai încerca, și-ar mai urmări planurile?

Leo, da. Un precog poate să vadă ceva predestinat.

Anne spuse:

– Acel ceva care a dat peste Eldritch și a intrat în el, acel ceva cu care ne confruntăm este o ființă superioară nouă și, după cum zici, n-o putem judeca sau pricepe după ceea ce face, ori vrea; e misterioasă și e dincolo de ceea ce suntem noi. Dar știu că greșești, Barney. Ceva care stă cu mâinile goale și cu brațele deschise nu este Dumnezeu. Este o creatură zămislită de cineva aflat mai presus de ea însăși, cum am fost și noi; Dumnezeu nu a fost creat și El nu este nedumerit.

– Am simțit în preajma lui, spuse Barney, prezența unei zeități. Se afla acolo.

Mai ales, se gândi el, în clipa când Eldritch m-a îmbrâncit, când a vrut să mă facă și *pe mine* să încerc.

– Sigur, fu Anne de acord. Credeam că ai înțeles asta; El se află aici, înlăuntrul fiecăruia dintre noi, iar într-o formă de viață mai înaltă, precum cea despre care tocmai vorbim, ar fi, cu siguranță, încă și mai evident exprimat. Dar... Dă-mi voie să-ți spun gluma cu pisica. O doamnă dă o petrecere și are pe bufetul din bucătărie o frumusețe de cotlet, de vreo trei kilograme, care așteaptă să fie gătit. Gazda stă un timp de vorbă cu invitații în sufragerie – bea câteva pahare și așa mai departe – după care se scuză și se duce la bucătărie, să gătească friptura – dar ia-o de unde nu-i! Într-un colț, pisica familiei se lingea

liniștită pe bot.

– Pisica a luat carnea, zise Barney.

– Oare? Sunt chemați invitații; încep să-și dea cu presupusul. Cotletul s-a dus, cu toate cele trei kilograme ale lui; pisica șade mai încolo, părând sătulă și mulțumită. „Cântărește pisica", zice unul. Băuseră câteva pahare; pare o idee bună. Se duc așadar la baie și urcă pisica pe cântar. Trage exact trei kilograme. Văd cu toții ce arată cântarul, iar unul dintre invitați zice: „Okay, asta e! Iată unde-i cotletul!" Sunt, în sfârșit, satisfăcuți că știu ce s-a întâmplat; au obținut dovada concretă. După care îl cuprinde pe unul o remușcare și zice, nedumerit: „Bine, dar pisica unde-i?"

– Am mai auzit gluma, zise Barney. Și, oricum, nu văd legătura.

Anne spuse:

– Gluma asta pune în discuție cel mai subtil rafinament imaginat vreodată al problemei ontologiei. Dacă te gândești bine...

– La naiba, izbucni el furios, sunt trei kilograme de pisică; e o stupizenie – nici vorbă de cotlet, dacă scala indică trei kilograme!

– Nu uita vinul și pișcoturile, spuse Anne liniștit.

El o privi atent. Pentru un moment, păru să-i pice fisa.

– Da, zise ea. Pisica nu era cotletul. Dar... Pisica putea fi o manifestare luată de cotlet în acel moment. Cuvântul cheie se întâmplă să fie *este.* Nu ne zice nouă, Barney, că *povestea* care a intrat în Palmer Eldritch *este* Dumnezeu, pentru că nu știi prea multe despre El; nimeni nu știe. Dar acea entitate vie, din spațiul interstelar, poate, ca și noi, să fie creată după imaginea Lui. Un mod ales de El pentru a ni se arăta. După cum harta nu este terenul, *oala nu este olarul.* Așa că lasă ontologia, Barney; nu zice *este.*

Îi zâmbi, plină de speranță, să vadă dacă a înțeles.

– Într-o zi, spuse Barney, ne-am putea închina la monumentul ăla.

Nu la fapta lui Leo Bulero, se gândi el; oricât de meritorie era – avea

să fie, mai exact – nu ea ne va fi obiectivul. Nu, noi toți, civilizația noastră, vom face exact ceea ce eu deja am tendința să fac: o vom învesti, în mod inutil, deplorabil, cu propria noastră concepție despre puterile infinite. Și vom avea dreptate într-un sens, pentru că ele sunt prezente acolo. Dar, cum zicea Anne, adevărata lor natură...

– Văd că vrei să rămâi singur cu grădina ta, spuse Anne. Cred că mă întorc la Culmea cu In. Noroc! Și, Barney...

Îl luă de mână și-l ținu strâns.

– Nu te pleca niciodată. Dumnezeu sau orice altă ființă superioară o fi cea pe care-am întâlnit-o... N-ar vrea așa ceva și, chiar dacă ar vrea, tot n-ar trebui s-o faci.

Se aplecă spre el, îl sărută și o porni la drum.

– Crezi că am dreptate? strigă Barney în urma ei. Are vreun rost încercarea de a începe aici o grădină?

Sau o luăm și noi pe calea obișnuită?...

– Nu mă întreba pe mine. Nu mă pricep deloc.

– Pe tine nu te interesează decât propria salvare spirituală, strigă el furios.

– Nici măcar de asta nu-mi mai pasă, zise Anne. Sunt îngrozitor, îngrozitor de confuză și totul mă enervează aici. Ascultă...

Se întoarse lângă el, cu ochii întunecați și umbriți, lipsiți de lumină.

– Când ai sărit să-mi smulgi doza aia de Ale-G, știi ce-am văzut? Chiar așa, am *văzut,* nu mi s-a părut.

– O mână artificială. Și o deformare a maxilarului. Și ochii mei...

– Da, spuse ea încordată. Ochi mecanici, cu fante. Ce a însemnat toată povestea?

Barney răspunse:

– A însemnat că vedeai în realitatea absolută. Esența de dincolo de aparență.

În terminologia ta, se gândi el, ce ai văzut tu se cheamă... *Stigmate.*

Ea îl privi câteva clipe, apoi îl întrebă:

– Așa ești tu, de fapt?

Se trase mai departe de el, cu o aversiune vizibilă pe chip.

– De ce nu ești ceea ce pari? Acum nu arăți așa. Nu înțeleg.

Și adăugă, tremurător:

– Aș vrea să nu fi spus gluma aia cu pisica.

El zise:

– Am văzut și eu același lucru la tine, draga mea. Tot în momentul ăla. M-ai respins cu niște degete care în mod hotărât nu erau ale tale, din naștere.

Și se putea atât de ușor strecura la loc... Prezența lui stăruie printre noi – potențial, dacă nu de-a binelea.

– Este un blestem? întrebă Anne. Adică purtăm un blestem originar, al lui Dumnezeu? Oare așa se întâmplă mereu?

– Tu ar trebui să știi; îți amintești ce-ai văzut. Toate cele trei stigmate – mâna moartă, artificială, ochii Jensen și maxilarul complet deformat.

Simboluri ale locuirii lui, se gândi el. În mijlocul nostru. Dar fără să fie rugat. Nechemat anume. Și... Nu avem niciun fel de sacramente, prin care să ne protejăm; nu îl putem sili – prin ritualurile noastre grijuliu elaborate, săvârșite la vreme, bine gândite, pline de străduanie – să se limiteze la elemente specifice, cum ar fi pâinea și apa, ori pâinea și vinul. El este pretutindeni, se simte în largul lui, extinzându-se în toate direcțiile. Ne privește în ochi; și privește *cu* ochii noștri.

– E un preț, conchise Anne. Pe care trebuie să-l plătim. Pentru dorința noastră de a întreprinde experiența cu Ale-G. La fel cum s-a întâmplat cu mărul originar.

Tonul îi era surprinzător de amar.

– Da, fu el de acord, însă eu cred că deja l-am plătit.

Sau am fost pe punctul de a-l plăti, hotărî el. Lucrul acela, pe care noi îl știm doar sub forma trupului său pământean, a vrut să mi se substituie în clipa distrugerii lui; în loc de Dumnezeu murind pentru om, cum am avut cândva, ne-am confruntat, pentru un moment, cu o putere – puterea *supremă* – care ne cerea să pierim pentru *ea.*

O face asta rea? se întrebă el. Cred eu în argumentul pe care i l-am prezentat lui Norm Schein? Ei bine, sigur e că o face inferioară celei venite cu două mii de ani în urmă. Pare a fi nici mai mult, nici mai puțin decât dorința de perpetuare a unui organism, cum zice Anne, creat din țărână; o astfel de dorință o avem cu toții: tuturor ne-ar plăcea să vedem o capră sau un miel căsăpit și incinerat în locul nostru. Trebuie să se aducă jertfe. Dar nu avem interesul să fim noi cei jertfiți. De fapt, întreaga viață ne este dedicată acestui unic principiu. Și a lui, la fel.

– La revedere, zise Anne. Te-am lăsat; urcă în cabina dragii și curăță la nisip cât îți poftește inima. Poate că la următoarea noastră întâlnire, pe-aici o să fie un sistem de irigații complet funcțional.

Îi mai zâmbi o dată, scurt, apoi o luă spre baraca ei.

După o vreme, se urni și el din loc, urcă în cabina – deja cunoscută – a dragii și porni motorul, care începu să scrâșnească, invadat de nisip. Urla tânguitor, protestând. Mai bine, hotărî el, rămânea să doarmă; pentru mașină, era chemarea asurzitoare a trâmbițelor de pe urmă, iar ea încă se mai împotrivea.

Făcuse un șanț neregulat, lung de vreo jumătate de milă, încă neumplut cu apă, când observă că o formă de viață indigenă, un ceva marțian, îl urmărea. Imediat, opri draga și se strădui să privească prin strălucirea soarelui marțian, pentru a se dumiri

despre ce era vorba.

Arăta ca o cotoroanță sfrijită, înfometată, căzută în patru labe, iar Barney realiză că ăsta ar putea să fie animalul gen șacal despre care tot fusese avertizat. În orice caz, indiferent ce era, nu se mai hrănise, cu siguranță, de zile întregi; îl sorbea flămând din priviri, păstrând totuși distanța – și atunci, proiectate telepatic, Barney îi recepta gândurile. Prin urmare, nu se înșelase. El era.

– Îmi dai voie să te mănânc? îl întrebă.

Și gâfâi, cu botul larg deschis.

– Cristoase, nu! zise Barney.

Se repezi în cabina dragii, după ceva care să-i poată sluji drept armă; puse mâna pe o cheie franceză grea și i-o arătă prădătorului marțian, lăsând-o să vorbească în locul lui; era un mesaj foarte grăitor în cheie și în felul cum o strângea el în pumn.

– Coboară de pe mașinăria aia, gândi fiara marțiană, cu un amestec de speranță și neputință. Nu te pot înhăța de acolo, de sus.

Gândul din urmă, evident, trebuia să rămână intim, să fie reținut în aparatul de proiecție, dar, cum-necum, fusese și el transmis. Făptura era lipsită de orice rafinament.

– Am să aștept, hotărî ea. Tot o să coboare, până la urmă.

Barney întoarse draga și o porni în direcția Perspectivei Vărsat de Vânt. Gemând, mașinăria păcănea cu o încetineală înnebunitoare; părea să-și dea duhul la fiecare metru. Presimți că n-o să reușească. Poate că făptura are dreptate, își spuse el; probabil că va trebui să cobor și s-o înfrunt.

Cruțat, se gândi el cu amărăciune, de extrem de evoluata formă de viață care a pătruns în Palmer Eldritch și care și-a făcut apariția în sistemul nostru, venită de cine știe unde – și mâncat de fiara asta subdezvoltată. Sfârșitul unui zbor lung, își zise el. O întorsătură finală pe care, cu numai cinci minute în urmă, în ciuda talentului meu de precog, nu o anticipam. Poate că nu am vrut... Cum ar fi behăit triumfal, dacă s-ar fi aflat aici, doctorul Smile.

Draga fornăi, se cabră violent, după care, strângându-se în sine dureros, clacă; viața îi mai pâlpâi un moment, apoi i se stinse.

O vreme, Barney stătu în tăcere. Plasată exact în fața lui, băbătia de șacal marțian mâncător de carne îl urmărea, neluându-și ochii de la el.

– E-n regulă, zise Barney. Uite că vin.

Sări jos din cabina dragii, scăpând din mână cheia franceză.

Creatura se repezi spre el.

La numai cinci pași, scoase un schelălăit, o coti și trecu în fugă pe alături, fără să-l atingă. Barney se răsuci și-o privi cum se duce. *Necurat,* gândi animalul; se opri la o distanță confortabilă și se uită speriat, cu limba atârnându-i afară din gură.

– Ești un lucru necurat, îl informă el de la depărtare, amărât.

Necurat, se gândi Barney. Cum? De ce?

– Pur și simplu așa ești, răspunse fiara. Uită-te la tine. Nu te pot mânca; m-aș îmbolnăvi.

Rămase unde se afla, lăsându-se la pământ, dezamăgită și... Cuprinsă de aversiune. Barney o înspăimântase.

– Poate că toți suntem necurați pentru tine, zise el. Noi toți, de pe Pământ. Străini în lumea asta, neobișnuiți...

– Numai tu, îi răspunse scurt făptura. Uită-te la – uah! – brațul tău drept, la mână. Se întâmplă ceva neîngăduit de rău cu tine. Cum de te suporți? N-o poți curăța cumva?

Nu se mai osteni să se uite la mâna dreaptă; nu era nevoie. Calm, cu toată demnitatea de care era în stare, se îndreptă, pășind pe nisipul întărit, spre baracă.

Noaptea, când se pregătea să se culce în patul strâmt al compartimentului său de la Perspectiva Vărsat de Vânt, cineva bătu în ușa încuiată.

– Hei, Mayerson! Deschide!

Își luă pe el halatul și deschise ușa.

– S-a întors nava aia de transport, spuse agitat Norm Schein, apucându-l de revere. Știi, de la Ale-G. Ți-au mai rămas ceva pielicele?...

– Dacă vor să mă vadă, zise Barney, desprinzându-se din strânsoarea lui Norm Schein, să vină aici, jos. Așa să le spui!

După care închise ușa.

Norm se depărtă cu zgomot.

Se așeză pe locul unde își lua masa de obicei, își scoase din sertar pachetul – ultimul – de țigări pământene și-și aprinse una; rămase acolo, fumând și așteptând; de deasupra și dimprejur se auzeau până și cele mai mici zgomote făcute de colegii lui de baracă. Șoarece la scară mare, medită el. Care a adulmecat momeala.

Ușa compartimentului se deschise. Nu-și ridică privirile; continuă să se uite gânditor la tăblia mesei, la scrumieră, la chibrituri și la pachetul de Camel.

– Domnule Mayerson...

Barney răspunse:

– Știu ce urmează să spui.

Intrând în compartiment, Palmer Eldritch închise ușa, se așeză la masă în fața lui Barney și zise:

– Corect, prietene. Te-am lăsat să pleci exact înainte să se întâmple, înainte să tragă Leo a doua oară. A fost decizia mea, atent cântărită. A trebuit să chibzuiesc îndelung asupra chestiunii; ceva mai mult de trei sute de ani. N-am să-ți spun de ce.

– Nu-mi pasă de ce, zise Barney, continuând să privească în jos.

– Nu te poți uita la mine? întrebă Palmer Eldritch.

– Sunt necurat, îl înștiință Barney.

– CINE ȚI-A SPUS ASTA?

– Un animal, în deșert. Și nu mă mai văzuse niciodată până atunci; a știut-o imediat ce s-a apropiat de mine.

Și încă de la cinci pași distanță. Ceea ce-i destul de mult.

– Hmm, poate că motivul lui...

– N-avea niciun afurisit de motiv. Ba, din contră – era mort de foame și tânjea să mă mănânce. Așa că, probabil, e adevărat.

– Pentru mințile primitive, zise Eldritch, necurățenia și sfințenia sunt greu de distins. Sunt pur și simplu asociate, tabu. Ritualul, pentru ele...

– La naiba! zise Barney cu amărăciune. E adevărat și o știu. Trăiesc, n-am să mor pe nava aia, dar sunt spurcat.

– De mine?

Barney zise:

– Tu ce crezi?

După o pauză, Eldritch ridică din umeri și spuse:

– E-n regulă. Am fost expulzat dintr-un sistem stelar – nu-l precizez, deoarece pentru tine n-ar conta – și m-am instalat acolo unde a dat peste mine nesăbuitul ăla de operator, îmbogățit peste noapte, din sistemul vostru. Ceva din asta ți-a fost trecut ție. Dar nu mult. Ai să-ți revii, în timp; se va diminua treptat, până ce va dispărea cu totul. Ceilalți coloniști n-or să observe, pentru că și pe ei i-a atins; odată cu participarea la mestecatul chestiei pe care le-am vândut-o.

– Aș vrea să știu, zise Barney, ce aveai de gând să faci când le-ai dat alor noștri Ale-G.

– Să mă perpetuez, spuse liniștit ființa din fața lui.

Atunci, Barney își ridică privirile.

– O formă de reproducere?

– Da, singura posibilitate pentru mine.

Cu o aversiune copleșitoare, Barney zise:

– Dumnezeule! Am deveni cu toții copiii tăi!

– Nu te omorî cu firea pentru atâta lucru, domnule Mayerson, zise el și izbucni într-un râs omenesc, sănătos. Vezi-ți numai de grădina de sus și pune-ți în funcțiune sistemul de irigație. Sincer, tânjesc după moarte; am să mă bucur atunci când Leo Bulero va înfăptui ceea ce acum pune la cale... A început să-și facă alt plan, dacă tu ai refuzat să iei toxina cu acțiune asupra metabolismului cerebral. Oricum, îți doresc să ai noroc aici, pe Marte; m-aș fi simțit și eu bine, dar n-a mers, asta e.

Eldritch se ridică în picioare.

– Ai putea să te întorci, spuse Barney. Reia-ți forma pe care o aveai când te-a întâlnit Palmer. Nu trebuie să fii acolo, locuind acel trup, când deschide Leo focul asupra navei tale.

– Aș putea?

Tonul îi era batjocoritor.

– Probabil că mă așteaptă ceva și mai rău dacă nu reușesc să fiu acolo. Dar tu n-ai de unde să știi; ești o entitate cu o durată de viață relativ scurtă, iar într-un interval mic de timp e mult mai puțin...

Se opri, gânditor.

– Nu-mi spune, zise Barney. Nu vreau să știu.

Când își ridică iarăși privirile, Palmer Eldritch dispăruse.

Își aprinse o altă țigară. Ce balamuc! se gândi el. Uite-așa acționăm noi când, după îndelungi așteptări, reușim, în sfârșit, să contactăm în galaxie o altă rasă sensibilă. Iar *ea* se comportă la fel de rău ca noi,

ba chiar, în unele privințe, mult mai rău. Și nu-i nimic de făcut pentru a îndrepta lucrurile. Nu acum.

Leo credea că aveam o șansă încercând să-l înfruntăm pe Eldritch cu tubulețul ăla de toxină!... Ce caraghios!

Iar eu – fără ca măcar să-mi fi jucat mizerabilul rol în fața tribunalului – mă trezesc, fizic, în sine, necurat.

Doar Anne, eventual, să mă mai ajute cumva, se gândi el deodată. Poate că există metode de a readuce pe cineva la starea aceea inițială – aproape uitată, cum era ea – de dinainte de a se instala contaminarea târzie, cronică. Se strădui să-și amintească, dar știa prea puține despre neocreștinism. Oricum, merita o încercare; se părea că mai exista o speranță, iar el o să aibă nevoie de așa ceva, în următorii ani.

În fond, creatura care sălășluise în adâncul spațiului și care luase forma lui Palmer Eldritch se asemăna Întru câtva cu Dumnezeu; dacă nu era Dumnezeu, cum hotărâse el deja, atunci, cel puțin, era o parte a creației lui Dumnezeu. Așa că El avea o anumită responsabilitate. Și, i se părea lui Barney, El era, probabil, suficient de matur ca s-o recunoască.

Dar ia fă-L s-o admită! S-ar putea ca asta să fie, iarăși, o altă poveste.

Oricum, tot merita să discute cu Anne Hawthorne; era posibil ca ea să cunoască tehnicile de a realiza chiar și așa ceva.

Deși se cam îndoia. Pentru că avea o intuiție îngrozitoare, simplă, lesne de gândit și de rostit, care probabil că i se aplica și lui și celor din preajma lui, întregii situații.

Exista un asemenea lucru, precum mântuirea. Dar...

Nu pentru oricine.

În drum spre Terra, întorcându-se din misiunea lipsită de succes de pe Marte, Leo Bulero tot despica firul în patru, discutând cu colegul lui, Felix Blau. De-acum era clar pentru amândoi ce aveau de făcut.

– Călătorește permanent între satelitul principal, din jurul lui Venus,

și celelalte planete, plus la reședința lui, de pe Luna, conchise Felix Blau. Și se știe cât de vulnerabilă este o navă în spațiu; până și o mică fisură o poate...

Gesticulă sugestiv.

– Am avea nevoie de cooperarea Națiunilor Unite, zise Leo întunecat.

Pentru că tot ce li se permitea să dețină, lui și organizației lui, erau armele de buzunar. Nimic din cele necesare unei nave pentru atacarea alteia.

– Am niște date care cred c-or să prezinte ceva interes, spuse Felix Blau, cotrobăind prin servietă. Oamenii noștri de la Națiunile Unite ajung până în biroul lui Hepburn-Gilbert, după cum, probabil, știi. Nu-l putem *obliga* să ne ajute, dar cel puțin vom discuta pe marginea acestui material.

Scoase un document.

– Secretarul nostru general este îngrijorat de apariția constantă a lui Palmer Eldritch în toate așa-zisele „reîncarnări" pe care le experimentează consumatorii de Ale-G. Este destul de deștept să-i interpreteze corect implicațiile. Deci, dacă povestea asta nu încetează, fără îndoială că ne putem aștepta la o cooperare mai bună cu el, fie și pe o bază confidențială; de pildă...

Leo îl întrerupse:

– Felix, dă-mi voie să te întreb ceva. De când ai tu un braț artificial?

Coborându-și privirile, Felix scoase un mormăit de surpriză. Apoi, uitându-se la Leo Bulero, zise:

– Și tu, la fel. Și mai este ceva în neregulă cu dinții tăi; ia deschide gura, să vedem...

Fără să-l mai asculte, Leo se ridică în picioare și se duse la toaleta bărbaților, pentru a se privi în oglinda mare cât tot peretele.

Nu încăpea nicio îndoială. Chiar și ochii. Resemnat, se întoarse la

locul lui, alături de Felix Blau. O vreme, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Felix își răsfoia mecanic documentele – o, Dumnezeule! se gândi Leo; *literalmente* mecanic! Leo Bulero se uita când la el, când pe fereastră, privind posomorât întunecimea și stelele spațiului interplanetar.

În cele din urmă, Felix Blau zise:

– Te cam ia cu amețeală la început, nu?

– Da, încuviință Leo răgușit. Adică, hei, Felix... Ce ne facem?

– Acceptăm, răspunse Felix Blau.

Privea încordat în lungul culoarului, la oamenii care ocupau celelalte locuri. Leo se uită și văzu și el. Aceeași deformare a maxilarului. Aceeași mână dreaptă strălucitoare, descărnată, una ținând un homeoziar, alta o carte, o a treia bătând neîncetat din degete. Și iar și iar și iar, până unde se sfârșea culoarul și începea cabina pilotului. Și acolo, înăuntru, își dădu el seama. Noi toți.

– Numai că nu prea pricep ce înseamnă, se plânse Leo deznădăjduit. Suntem în... Știi tu. Translatați de drogul ăla împuțit, ceea ce...

Dădu din mână.

– Am luat-o razna amândoi, nu-i așa?

Felix Blau zise:

– Tu ai consumat Ale-G?

– Nu. Nu după injecția intravenoasă, de pe Luna.

– Nici eu, spuse Felix. Niciodată. Deci s-a răspândit. Fără folosirea drogului. Individul se află pretutindeni sau, mai degrabă, *chestia* aia se află pretutindeni. Dar e bine așa; Hepburn-Gilbert va fi nevoit să reconsidere poziția Națiunilor Unite. Va trebui să recunoască exact până unde se întinde toată povestea. Cred că Palmer Eldritch a făcut o greșeală; a mers prea departe.

– Poate n-a avut de ales, zise Leo.

Poate că afurisitul ăla de organism era ca o protoplasmă; trebuia să ingereze și să crească... S-a întins instinctiv, tot mai mult. Până când s-a desprins de propria-i sursă, se gândi Leo. Iar noi suntem cei care trebuie să-i venim de hac, deoarece eu, personal, sunt *Homo sapiens evoluensis:* eu sunt omul viitorului, șezând acum și aici, în fotoliul ăsta. Sunt *convins* că vom obține ajutorul Națiunilor Unite.

Eu sunt Protectorul rasei noastre, își zise el.

Se întrebă dacă pacostea adusă de Eldritch ajunsese, deja, pe Terra. O civilizație de Palmeri, cenușii și goi pe dinăuntru, aduși de spate și extrem de înalți, fiecare cu brațul lui artificial, dinți excentrici și ochi mecanici, cu fante. N-ar fi plăcut. El, Protectorul, se făcu mic în fața unei asemenea viziuni. Și dacă pune stăpânire pe mințile noastre? se întrebă el. Nu numai pe partea anatomică, ci și pe procesele mentale... Ce s-ar alege de planurile noastre de a-l ucide?

Până una-alta însă, pun pariu că încă nu s-a întâmplat așa ceva, își spuse Leo. Știu că eu am dreptate, nu Felix; încă mă aflu sub influența acelei unice doze; încă nu mi-am revenit – iată ce contează.

Gândind astfel, se simți ușurat că încă mai exista, neatinsă, o Terra adevărată; afectat nu era decât el însuși. Nu avea importanță cât de veritabil părea Felix, cel de alături de el, nici nava, nici amintirea vizitei lui pe Marte, pentru a-l întâlni pe Barney Mayerson.

– Hei, Felix, zise el, împungându-l cu cotul. Ești o plăsmuire. Pricepi? Tot ce se vede nu-i decât o lume a mea, personală. Firește că n-o pot dovedi, însă...

– Regret, zise Felix laconic. Greșești.

– Ei, haide! Până la urmă, tot am să mă trezesc – sau ce se face atunci când, în sfârșit, iese din organism mizeria asta. Am să tot beau – o mulțime de lichide, știi, ca să mi-o spăl odată din vene.

Făcu un semn cu mâna.

– Domnișoară stewardesă, zise el, dând încă și mai agitat din braț. Adu-ne ceva de băut. Whisky cu apă, mie.

Îl privi întrebător pe Felix.

– La fel, murmură Felix. Doar că eu vreau și niște gheață. Însă nu prea multă, pentru că, atunci când se topește, băutura nu mai e bună de nimic.

Stewardesa veni imediat, cu tava întinsă.

– Dumneavoastră doriți cu gheață? îl întrebă ea pe Felix.

Era blondă și drăguță, cu ochi verzi, de profunzimea pietrelor bine șlefuite, iar când se aplecă înainte, sânii bine formați, bombați, se expuseră parțial. Leo observă, îi plăcu; totuși, deformarea maxilarului strica impresia generală. Se simți dezamăgit, înșelat. Acum, văzu el, ochii frumoși, cu gene lungi, dispăruseră. Înlocuiți. Își întoarse privirile, nemulțumit și deprimat, așteptând-o să plece. Avea să-i fie deosebit de greu, își dădu el seama, să privească femeile; de pildă, nu anticipa cu vreun fel de plăcere momentul când o va reîntâlni pe Roni Fugate.

– Ai văzut? îl întrebă Felix în vreme ce el își sorbea băutura.

– Da, și dovedește cât de rapid trebuie să acționăm, zise Leo. Imediat ce aterizăm la New York, îl căutăm pe imbecilul ăla incapabil, pe șmecherul ăla de Hepburn-Gilbert.

– De ce? se interesă Felix Blau.

Leo se uită la el, apoi arătă spre degetele artificiale, strălucitoare, ale lui Felix, ce strângeau paharul.

– Chiar că mi-ar plăcea acum, spuse Felix gânditor.

Este exact cum am intuit eu, își zise Leo. Este exact la ce mă așteptam. Dar tot mai cred că pot ajunge la Eldritch – dacă nu săptămâna asta, atunci săptămâna viitoare. Dacă nu luna asta, atunci altădată. Sunt sigur; acum mă știu și pe mine însumi și de ce sunt în stare. Ceea ce este perfect. Am văzut destul în viitor, ca să nu mai renunț vreodată, chiar dacă sunt singurul care nu sucombă, care mai păstrează încă viu vechiul fel de a fi, cel de dinainte de Palmer Eldritch. Nu este nimic altceva decât credința în puterile implantate în mine de la început, pe care – în cele din urmă – am să mi le pot aduna, ca să-l înfrâng. Așa că, într-un fel, nu-s *eu;* este ceva *în* mine,

la care nici chiar chestia aia, Palmer Eldritch, nu poate ajunge, să-l consume. Deoarece, de vreme ce nu-s eu, nu eu am să pierd. Îl simt crescând. Împotrivindu-se transformărilor exterioare, neesențiale – brațul, ochii, dinții... Nu-i atins de niciuna dintre cele trei – trinitatea negativă, rea, a înstrăinării, a realității difuze și a disperării, pe care Eldritch a adus-o cu el din Proxima. Sau, mai degrabă, din spațiul interstelar.

Se gândi: Am trăit deja mii de ani sub semnul unei plăgi din vechime, care ne-a pervertit și ne-a distrus parțial sfințenia, venind dintr-o sursă mai înaltă decât Eldritch. Și dacă n-a reușit aceea să ne întunece spiritul cu totul, cum ar putea cea de-acum? O să termine ea treaba începută? Dacă așa crede – dacă Palmer Eldritch crede că de-asta a sosit el aici – se înșeală. Pentru că puterea din mine – implantată acolo fără știrea mea – *n-a fost atinsă nici măcar de vechea pacoste, de la început.*

Mintea mea evoluată, ea mi le spune pe toate, se gândi el. Ședințele de terapie „E" n-au fost în zadar... Poate că nu am trăit la fel de mult ca Eldritch, într-un sens, dar în altul, am trăit; am trăit o sută de mii de ani, cei ai evoluției mele accelerate, și asta m-a făcut foarte înțelept; a meritat banii. Nimic nu-mi poate fi mai clar, acum. Iar acolo, jos, în stațiunile din Antarctica, am să-i întâlnesc pe cei care sunt asemenea cu mine; vom alcătui o breaslă a Protectorilor. Pentru a-i salva pe ceilalți.

– Hei, Blau, zise Leo, împungând cu cotul neartificial semilucrul de alături de el. Eu sunt descendentul tău. Eldritch a apărut aici din alt spațiu, dar eu am venit din alt timp. Pricepi?

– Îhâm, murmură Felix Blau.

– Uită-te la fruntea mea mare, dublu bombată; sunt un *căpățânos,* corect? Și coaja... Nu-i numai pe cap, e peste tot. Deci, în cazul meu, terapia chiar că a prins. Așadar încă nu renunța. Crezi în mine!

– Okay, Leo.

– Stai prin preajma mea, o vreme. Se va întâmpla ceva. S-ar putea să te privesc printr-o pereche de ochi artificiali, de tip Jensen, luxvid, dar tot eu sunt aici, înăuntru. Okay?

– Okay, Leo, spuse Felix Blau. Cum zici tu, Leo.

– „Leo“? Cum se face că îmi tot zici „Leo“?

Țeapăn în scaunul lui, ținându-se de margini cu ambele mâini, Felix Blau îl privea rugător.

– Gândește-te, Leo! Pen’mnezeu, *gândește-te!*

– Aa, daa...

Mișcă din cap, potolit; se simțea purificat.

– Îmi pare rău. M-a furat somnul, explică Leo. Știu la ce te referi; știu de ce ți-e frică. Dar n-a fost nimic.

Adăugă:

– Am să mă mai gândesc, cum zici. N-am să mai uit.

Dădu solemn din cap, a promisiune.

Nava grăbea înainte, apropiindu-se tot mai mult de Pământ.

Note

1 - „Numărat, numărat, cântărit...“ *(Daniel,* 5:25), inscripționare în limba caldeeană, care se spune că ar fi apărut pe peretele sălii de ospețe a palatului lui Belșațar, fiul lui Nabucodonosor, prevestind moartea acestuia și căderea cetății Babilonului, ca pedeapsă divină pentru pângărirea obiectelor de cult jefuite din templul de la Ierusalim (n. tr.)

2 - Dar (engl.) (n. trad.).